EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

DENUNŢĂTORUL

THE SQUEAKER

Era o noapte vijelioasă. Vântul biciuia cu furie stropii de ploaie, amestecaţi cu fulgi de zăpadă. Nici un om cu mintea întreagă nu s-ar fi încumetat să iasă pe Putney Common. Un vânt îngheţat te pătrundea până la piele şi întrucât se întunecase, Larry Graeme trebui să se folosească de lanterna de buzunar pentru a nu se împiedica de bordura trotuarului, la trecerea străzii, deşi felinarele îşi răsfrângeau lumina lor obişnuită.

Se simţea bine în mantaua şi galoşii lui de cauciuc, iar umbrela respectabilă pe care o purta, îi era mai degrabă un obstacol, decât o pavăză.

Aruncându-şi privirea pe cadranul ceasului brăţară, văzu că lipseau doar câteva minute până la ora fixată şi „Marele necunoscut” era punctual. Mojic, dar punctual, Larry intrase mai de mult în legături de afaceri cu „Marele Necunoscut”, cu toate că mereu se jurase că se va lipsi de o asemenea tovărăşie. Omul nostru ridica preţurile, însă dacă lui i se vindeau lucrurile, riscul de a fi prins, era egal cu zero. De data aceasta însă, Larry hotărî să i se plătească aşa cum va cere, fără nici un „dacă” ori „însă”. Mă rog, diamantele doamnei Rissik îşi aveau preţul lor cunoscut şi stabilit. Toate coloanele ziarelor erau pline numai de „îndrăzneţul furt”, iar întreprinderile de asigurări publicaseră valoarea fiecărei bijuterii. Nu mai încăpea nici cea mai mică îndoială asupra câştigului, pe care fiecare piatră-l va aduce. Tocmai pentru acest motiv precumpănitor, Larry strecură la mica publicitate anunţul ticluit, ca de obicei – discret, misterios.

„În cartierul Putney Common (în direcţia Wimbledon) s-a pierdut joi seara, Ia 10 şi 30, o gentuţă galbenă. Conţinutul: cinci scrisori de valoare numai pentru posesor” „Gentuţa galbenă cu cinci scrisori” slujea drept aviz „Marelui Necunoscut” şi însemna că i se oferă bijuterii de mare valoare.

„O gentuţa cafenie” însemna blănuri. „O gentuţă albă” prevenea pe respectivul, că ofertantul are bancnote false de pus în circulaţie. „Cele cinci scrisori” semnalau valoarea mărfii, printr-un număr cu cinci cifre.

Şi era joi, ora 10 şi 30 seara. Larry aştepta în strada Richmond. Ceasul de la biserica apropiată bătea exact ora fixată. „Punctual”, mormăi el pentru sine, când zări la capătul străzii, ţâşnind două luminiţe umbrite, al căror reflex se mărea prin apropiere. Deodată, luminile se revărsară cu toată puterea lor asupra omului din colţul străzii.

Limuzina îşi domoli mersul. Maşina cu capota leoarcă de ploaie stopă în dreptul lui Graeme; din bezna cupeului se auzi o voce cam aspră:

— Ei bine?

— Bună seara, şefule.

Larry se trudea să recunoască mutra vorbitorului. Îşi dădea perfect seama că ar fi fost absolut de prisos să se folosească de lanternă, căci „Marele Necunoscut” îşi pusese desigur masca. Dar…

Mâna ce se sprijinea de clanţa portierei nu era înmănuşată, iar unghia celui de-al treilea deget era crăpată şi în dreptul primei articulaţii se putea distinge o dublă crestătură, de-a curmezişul. Mâna se retrase rapid, ca şi când celălalt ar fi surprins ochiul cercetător.

— Aş avea o afacere… ocazie minunată. Ai citit ziarele?

— N-o fi vorba de briliantele Rissik?

— Întocmai despre ele. Fac treizecişidouă de mii de lire sterline… ceea ce face una cu alta una sută treizecişidouă mii de dolari… marfa uşor de plasat. Femeia asta, Rissik, şi-

a vârât banii în pietre preţioase dar nu în giuvaeruri franţuzeşti, orbitoare, ce-i drept, însă fără nici o valoare. Eu pretind numai cinci mii…

— O mie două sute – auzi Larry glasul din interiorul maşinii. Notează că dau cu două sute peste cât socotisem.

Larry răsuflă din greu.

— Oferta mea e raţională, urmă el.

— Ai obiectele la d-ta?

— Nu, nu le am la mine.

După modul în care îi răspunse Larry, omul nostru îşi dădu seama că acesta îl minţea.

Şi nici nu le voi aduce dacă nu ne vom înţelege negustoreşte. Un bijutier evreu din Maida-Vaile mi-a oferit trei mii şi fără îndoială ca va depăşi cu mult acest preţ. Oricum, te prefer pe dumneata… riscul e mai mic. D-ta mă înţelegi ce vreau să zic.

— Îţi dau o mie cinci sute… ăsta e ultimul preţ – replică omul din maşină. Uite, am banii la mine şi dacă eşti deştept, acceptă.

Larry clătină din cap.

— Te reţin zadarnic, adaugă el politicos.

— Deci nu vrei să faci afacerea?

— Ne pierdem vremea de prisos – observă Larry. Nici nu-şi terminase bine replica, şi limuzina se şi puse în mişcare, dispărând în obscuritatea nopţii furtunoase, fără ca Larry să fi putut zări măcar numărul. Larry îşi aprinse mucul de ţigară, îndreptându-se apoi către mica maşină ce o lăsase la colţul străzii.

— Nici vorbă că Shylock se răsuceşte în groapa lui în noaptea asta, fu singurul comentariu al lui Larry.

Nici nu se împlinise o săptămână, când Larry ieşind din restaurantul „Fiesole”, o apucă pe strada Oxford. Oricine l-ar fi văzut nu l-ar fi luat drept altceva decât un cetăţean onorabil, distins, între două vârste, căruia îi place confortul vieţii şi apreciază o mâncare bună. Floarea ce-o purta la

butoniera pardesiului, părea că vesteşte mulţumirea sa sufletească.

De altfel avea toate motivele să se simtă satisfăcut, deoarece vânduse cu un preţ bun bijuteriile d-nei van Rissik şi nimeni din imensul cuprins al Londrei nu avea habar de fapta pe care o săvârşise, fiindcă lucra singur, fără parteneri.

Stând pe trotuar în aşteptarea unei maşini, fu luat de braţ de un bărbat înalt, voinic, bine legat, plin de familiaritate.

— Bună ziua, Larry!

Scrumul ţigării acestuia căzu pe trotuar, fără nici un motiv anume. Era singura dovadă a tulburării fumătorului.

— Bună ziua, domnule inspector! zise el surâzând amabil. Sunt bucuros să te reîntâlnesc.

O privire circulară relevă lui Larry prezenţa altor trei colegi ai inspectorului de poliţie Elford, aşa că acceptă destinul cu o filosofică resemnare şi se urcă liniştit în maşina poliţiei, împreună cu detectivii siguranţei. Tot timpul drumului continuă să fumeze şi să pălăvrăgească imperturbabil, până ce maşina coti pe îngustul drum al Scotland Yardului, oprindu-se în faţa autorităţii poliţieneşti Common Row.

Formalităţile preliminare fură de scurtă durată. Graeme ascultă în tăcere şi un zâmbet îi lumină faţa întunecată, la auzul reclamaţiei contra sa. Apoi zise:

— Locuiesc în Claybury Mansion, nr.98. Ar fi foarte drăguţ din partea dvs. dacă mi-aţi aduce un rând de haine de acasă. N-aş dori să apar în faţa judecătorului de instrucţie ca un „oberchelner”. Domnule inspector, n-ar fi oare cu putinţa să vorbesc cu Barraball? Am auzit că-i un om straşnic şi aş vrea cu dragă inimă să-l fac pe unul sau pe altul să-l simtă puţin.

Elford era de părere că nu prea sunt sorţi de izbândă să dea ochii cu misteriosul şef de poliţie Barraball, dar când uşa de oţel se închise în urma lui Larry, Elford se repezi peste drum, la oficiul central de siguranţă şi-l găsi pe

inspectorul general Barraball, instalat comod în fotoliul său, fumându-şi tacticos pipa. Tocmai era ocupat cu nişte documente secrete trimise de la registratura Siguranţei.
Am pus mâna pe Larry, d-le Barraball, exclamă radios Elford. Doreşte stăruitor să vă vorbească, totuşi l-am făcut atent că va fi tare greu, dacă nu chiar imposibil. Însă dvs. ştiţi cum sunt aceşti indivizi.

Inspectorul şef se întinse pe speteaza fotoliului, încruntându-se.

— Cum?! A întrebat de mine? Pare că devin tot mai cunoscut, spuse dânsul cam dojenitor.

Se vorbea în Scotland Yard că Barraball, care trimisese la bara justiţiei mulţi oameni, care nici nu se aşteptau, nu apăruse nici o dată ca martor şi că rămăsese o enigmă chiar şi pentru ziariştii, care se ocupau în special de furturi şi crime. Aceştia îl ştiau doar după nume.

De opt ani funcţiona în aceeaşi încăpere lunguiaţă de la etajul al treilea, înfundat în acte şi dosare, pe care le cerceta şi migălea în cele mai mici amănunte, pe care altul nici nu le băga măcar în scamă. Datorită perseverenţei şi perspicacităţii sale, demasca dibăcia celor mai prudenţi criminali. Descoperise sistemul după care opera olandezul Goom, asasin şi bigam în acelaşi timp. Totuşi, niciodată nu-l zărise pe acesta. Un scurt anunţ publicitar într-un ziar din Londra, coroborat cu un articolaş dintr-o revistă necunoscută germană, îi fusese de ajuns ca să trimită la puşcărie pe viaţă pe fraţii Laned, cu toate că erau cei mai abili şi rafinaţi excroci din câţi există pe glob.

— Am să-i fac o vizită amicului, spuse el într-un târziu şi porni spre celula sumbră, unde avea să stea de vorbă cu Larry Graeme.

Larry, care cunoştea numeroşi poliţişti englezi şi americani, îl salută cu un zâmbet silit.

— Mă bucur că fac cunoştinţa şi cu Dvs., d-le inspector şef. M-aţi prins cu lucrurile furate. Cazul meu n-o să vă dea mult de lucru. În cufărul meu de la hotelul „Schelton” veţi

găsi destul, ca să mă puteţi trimite la închisoare de zece ori. O prea mare încredere, a fost întotdeauna slăbiciunea mea.

Dar Barraball nu replică nimic, aşteptând o întrebare pe care o presimţea.

— Cine m-a denunţat, d-le inspector-şef? Numai asta aş dori să aflu şi apoi sunt gata să mă las dus cu alai la puşcărie. Aş vrea să ştiu cine-i denunţătorul care mi-a jucat festa?

Barraball persista totuşi în mutismul său.

— Cunosc doar trei inşi pe care îi bănuiesc… adăugă el, numărându-i pe degete.

— Nu ţin să le divulg numele. Întâiul, este acela care a cumpărat obiectele… este al dracului de pehlivan. Numărul doi mi-e foarte duşmănos, dar este în Franţa acum. Pe urmă vine al treilea, afurisitul acela cu crestătura pe deget şi unghia crăpată; el mi-a oferit o mie cinci sute pentru întreaga colecţie, a cărei valoare este de douăsprezece mii de lire pe puţin. Însă nu avea de unde să mă cunoască.

— Dacă ai fost tratat astfel, atunci dă cărţile pe faţă. Cine-i individul cu unghia crăpată?

Larry zâmbi batjocoritor.

— Să-l spună ăia, cărora le place să denunţe pe alţii. Eu nu.

— Ştiu bine că îţi pun o întrebare ciudată, căci n-a existat cândva vreun poliţist care să-l divulge pe denunţător.

Larry îşi fixă nerăbdător privirea pe chipul inspectorului-şef, care printr-un gest al capului confirmă cele spuse de acesta.

— Dumneata crezi că unul din cei trei tăinuitori, te-a trădat. Spune-mi cum îi cheamă şi pe onoarea mea că-ţi voi spune şi eu numele care te interesează, cu condiţia doar să-i numeşti.

Larry îl săgetă cu privirea şi apoi clătină din cap.

— Nu pot trăda doi, ca să prind unul! Asta ştiţi şi dumneavoastră mai bine ca oricare altul.

Inspectorul-şef îşi răsuci îngândurat mustăcioara-i neagră.

— Ţi-am oferit o şansă, zise el. Poate că te voi vizita mâine înaintea transportării dumitale la parchet. Ai să procedezi cuminte, dacă îmi vei spune între patru ochi, numele celor pe care îi bănuieşti.

— O să mă gândesc în somn, replică Larry.

Barraball îşi îndreptă paşii spre biroul său, deschise casa de fier, scoase o cutie din acelaşi metal, pe care o exploră cu atenţie. Conţinea o sumedenie de benzi de hârtie, scrise la maşină, la una şi aceeaşi maşină de scris. Unele conţineau numai câteva rânduri; altele comunicări destul de lungi. Fiecare însă era un denunţ. Desigur că în Londra există un tăinuitor, care secondat de agenţi în toate părţile oraşului, opera în stil mare. Nu era furt sau crimă, în care acest tăinuitor să nu fie amestecat. Şi aceste mici benzi de hârtie erau răzbunarea sa, dacă pungaşii vindeau prada altora şi nu lui.

Barraball luă hârtia de deasupra; era ultimul denunţ.

„Larry Graeme a furat bijuteriile doamnei van Rissik. A izbutit să intre la dânsa în casă ca şi chelner auxiliar cu ocazia unei serate. A vândut obiectele furate lui Moropulos, un giuvaergiu grec stabilit la Bruxelles. Un singur obiect, o broşă cu diamante în formă de stea, se găseşte în cufărul lui Graeme, la hotelul Schelton. Moropulos a refuzat să cumpere broşa fiindu-i teamă că celebrele diamante roşiatice ar putea fi recunoscute. PS. Broşa în formă de stea se află în despărţitura secretă a cufărului.”

Fără nici o semnătură. Era aceeaşi hârtie ca la toate celelalte denunţuri anonime adresate Scotland Yardului.

Inspectorul-şef Barraball îşi netezi din nou mustaţa neagră şi privi îngândurat foaia.

— Denunţătorule, pun eu mâna pe tine, îşi zise cu jumătate de glas inspectorul-şef.

Au trecut doi ani şi jumătate, de când Larry Graeme fusese condamnat la trei ani închisoare pentru furtul comis. Frunzele au început să se îngălbenească în parc. O pereche călca cu paşi rari pe aleea pietruită dintre Marble Arch şi

Hyde Parc Corner. Mergea foarte încet, în ciuda zilei atât de frumoase şi de strălucitoare, cu cerul fără nori; vântul bătea dinspre răsărit şi prevestea apropierea iernii.

Bărbatul era trecut de 40 de ani, de statură mijlocie, bine legat. Lungile şuviţe argintii în părul său negru era prima impresie de om tânăr, pe care ţi-o dădea chipul lui juvenil şi neted de adolescent.

— Trebuie mai întâi să ai cu ce trăi, spuse el. Azi nu mai poţi găsi o slujbă aşa de uşor ca înainte de război. Şi în definitiv am o situaţie destul de bună!

Beryl Stedman dădea din cap.

— Nu este ceva pentru dumneata, căpitan Leslie, obiectă însoţitoarea cu timiditate, continuând apoi grăbită, dar este o altă chestie care mă sâcâie şi pe care n-o pricep de loc. N-aş dori să te jignesc, spunându-ţi-o.

— Nu sunt atât de susceptibil, replică el. Spune!

Totuşi însoţitoarea nu nimerea cuvintele potrivite.

— Frank spune, urmă ea într-un târziu, că colegii dumitale nu te prea agrează şi asta nu o pot pricepe. Dar te rog, fi discret, nu-i vorbi nimic din cele ce ţi-am spus acum. Ar însemna să nu respect încrederea pe care o are în mine. Totuşi…

El dădu din cap.

— Este adevărat că nu sunt prea simpatizat, aş putea spune chiar nepopular. În unele privinţe contrastul este chiar izbitor între mine şi logodnicul dumitale, domnişoară Stedman.

Din tonul acestei confirmări nu reieşea nici amărăciune nici reproş sau vreo compătimire pentru sine însuşi.

— Frank Sutton ştie cum să-şi câştige respectul personalului său. Mă amuză de-a binelea văzând cum îl salută subalternii. Mai că ai zice, că îi cad în genunchi, de cum se iveşte el în birou.

— Asta nu-i frumos din partea dumitale, observă domnişoara Stedman.

— N-am intenţionat să umilesc pe nimeni, replică el, de îndată.

Repet, este amuzant, chiar instructiv, ca să mă exprim corect. Dacă Frank Sutton ar cere personalului să se istovească muncind noaptea o săptămână întreagă cu siguranţă că ordinul ar fi considerat drept o favoare deosebită. Însă dacă eu, de exemplu, aş reţine personalul numai cinci minute după ora de servici, s-ar răzvrăti cu toţii.

Şi râse în sinea lui.

— Numai unul mă simpatizează într-adevăr, un oarecare Tillman. Funcţionează la noi abia de două săptămâni. Totuşi încă nu sunt sigur dacă nu-l interesez dintr-un motiv ascuns. Şi apoi…

Dar se opri brusc.

— N-ai cumva şi-un alt admirator? întrebă ea ironic. El zâmbi:

— Nu ştiu… Secretara lui Frank se poartă foarte drăguţ cu mine. Aş putea spune chiar prietenos. Poate că fiind de atâta timp în serviciul admirabilului Frank, aceeaşi bunătate şi amicală conduită a început s-o plictisească.

— Ştii că ai devenit îngrozitor?

— Ştiu, confirmă el, cu un râs comunicativ.

Pentru fiecare femeie există, pe lumea asta, câte un bărbat care trebuie numai să-i iasă în cale, spre a o înţelege şi a fi înţeleasă. Nu-i nevoie nici de cunoştinţă îndelungată, nici de discuţii lungi. Cum s-au întâlnit, se înţeleg unul pe altul, şi restul lumii nu mai contează. E ca şi cum două părţi integrante, despărţite de multă vreme, se regăsesc, se reconstituie.

Ea avea un chip drăgălaş, nespus de drăgălaş şi când John Lesllie o văzu pentru prima dată pe logodnica şefului său, simţi că aceasta e fiinţa pe care subconştientul său o căuta şi o dorea.

Avea o seninătate calmă în expresie, care îl încânta. Avea ochii cenuşii şi pe buzele senzual arcuite flutura un zâmbet

fermecător. De aceea, rămase oarecum stânjenit, aflând că fata era logodită.

Frank Sutton era un tânăr impunător. Era înzestrat cu o energie tenace şi se bucura de reputaţia unei neobosite activităţi. Succesele, totuşi nu diminuară afabilitatea lui nativă. În cadrul întreprinderii sale din Calford se muncea intens, căci ocupaţia de exportator, ce nu nesocoteşte nici o afacere, oricât de neînsemnată, îi cerea desfăşurarea unei activităţi intense.

Oameni energici, întregi şi cu succese bine meritate nu sunt agreaţi de subalternii lor, sau foarte rar. Frank Sutton, dimpotrivă, cucerise dragostea lor; zâmbetu-i prietenos, cu care îşi stimula personalul la muncă, sau îl reînsufleţea la nereuşitele inerente oricărei afaceri, îi câştigă inimile tuturor. Când trecea prin birouri, răspândea parcă o bună parte din fluidul activei sale energii şi fiecare strângere de mână a lui, dădea un impuls nou, slujbaşilor săi.

— Da, da… un om foarte interesant, urmă John Leslie. Totuşi, recunoaşterea capacităţii d-lui Sutton nu pornise din inimă. Beryl, însă nu vedea în cuvintele lui, decât confirmarea impresiilor şi aprecierilor sale despre Frank.

— Aş dori să nu fie aşa de perfect, obiectă ea suspinând. Apropo, nu cunoşti cumva d-ta pe un oarecare Barraball, funcţionar superior de poliţie, la Scotland Yard?

John Leslie făcu un gest negativ.

— Nu, nu-l cunosc personal; de altfel nimeni nu-l cunoaşte exact. Am auzit vorbindu-se mult despre el. Zilele acestea numele său a fost citat şi repetat de nenumărate ori în ziarele noastre.

Chiar aseară, Frank a amintit numele, întrebându-l pe d-l Friedmann, dacă-l cunoaşte. Adică, Frank e de părere… şi se opri subit constatând că s-a aventurat iar într-o chestiune secretă. În definitiv au dispărut, continuă d-ra Stedman, două pachete, despre care ştii şi d-ta. Frank îşi propuse să-l înştiinţeze pe Barraball despre misterioasa dispariţie. Ţi-a vorbit şi dumitale?

— Nu, aflu abia acum, răspunse John. Eu unul însă, mă îndoiesc că Barraball are să dea curs reclamaţiei. Nu e dintre aceia ce-şi pierd vremea cu furturi neînsemnate, dar… iată acolo cineva care e supărat pe mine.

Doi domni le ieşiră înainte; amândoi înalţi, deşi Lew Friedmann arăta ceva mai scund prin ţinuta lui încovoiata. Era un om cu trăsături aspre, cu nasul încovoiat, cu gura mare şi lată şi cu bărbia puternica. Se vedea că a trebuit să înfrunte multe în viaţă. Bărbatul de alături era tânăr, frumos, cu părul blond şi cu ochi albaştri. Zâmbi de cum îl remarcă pe John Leslie şi pe Beryl, logodnica lui; printre buzele lui strălucea albul danturii impecabile. Friedmann nu imită acest zâmbet, din contră, privea încruntat, de la John la Beryl.

— Credeam că eşti invitată la masă, la d-na Morden, zise el în sfârşit, pe un ton aspru.

— M-am întâlnit cu căpitanul Leslie, pe stradă.

— Desigur întâmplător? Bine!

Cuvântul nu exprima totuşi mulţumirea, fiindcă tonul însuşi îl contrazicea.

— Pare-mi-se că nu te-a copleşit munca, Leslie?

— Nu prea.

— La mine, munca n-a copleşit încă pe nimeni, adăugă Sutton glumeţ. Părea că prezenţa subalternului alături de logodnica lui, nu-l surprinsese de loc. Fiecare poate să se plimbe, căci are timp, nu-i aşa Leslie? Şi continuând, se adresă surâzător logodnicei: Nu te lăsa intimidată de bătrânul Lew! E uneori fantezist, imaginându-şi însă mereu că oamenii încearcă să-i răpească comoara, adăugă el, lovind semnificativ cu cotul pe vârstnicul său tovarăş.

Friedmann nu avea niciodată chef de glumă. Astfel se produse o pauză foarte penibilă, dar Sutton îl luă de braţ pe Leslie, râzând:

— Nu mai e nevoie de prezenţa mea Lew şi sunt sigur că nici de prezenţa directorului meu nu mai e nevoie.

Leslie încercă să prindă o privire din partea fetei, dar nu izbuti, căci Beryl se fâstâcise. Numaidecât porni alături de şeful său, reluând calea pe care venise. Sutton devenise guraliv şi extrem de afabil. Îi prezenta volubil, cât de înguste sunt prejudecăţile bătrânilor în general.

— Ceea ce-i bizar la Friedmann, e că te simpatizează foarte mult: adică atunci când îl vede pe directorul meu Leslie, singur. Pare că te consideră drept un don Juan. Dar nici remarca lui despre Beryl n-o iau în seamă. Friedmann ca şi toţi oamenii de modă veche, e bănuitor şi nu se face să lupţi contra ciudăţeniilor bătrâneşti.

Leslie scoase tacticos o ţigaretă din tabachera lui de argint şi o potrivi răsucind-o. Un zâmbet vaporos apăru în colţul buzelor sale sensibile.

— Te nemulţumeşte cumva întâlnirea mea ocazională cu d-ra Stedman?

Era într-adevăr uimitor, că nu găsi de cuviinţa nici măcar a se scuza, ori a insista asupra inocenţei, ce trebuia să o aibă privitor la întâlnirea cu logodnica patronului său.

Frank Sutton ridică din umeri doar. Apoi:

— Ce idee?! Fireşte că nu mă contrariază de loc. La drept vorbind, iată cum privesc eu cazul. În ultimii dumitale zece ani n-ai avut ocazia, din cauza împrejurărilor nenorocite, să întâlneşti femei frumoase şi eu am credinţa că, prezenţa unei fete drăguţe este perfect salutară pentru dumneata. Nu mă îndoiesc că nu ţi-e dezagreabilă sinceritatea mea… Ce zici?

Leslie mişcă capul în chip negativ. Sutton urmă:

— Pentru mine eşti o experienţă; fac întotdeauna experienţe, cu toate că majoritatea lor s-au sfârşit prost, pentru mine. Ei bine, aş dori să te lecuiesc… adică: nu vreau să zic că ţin să te fac mai bun, ceea ce sună a pedanterie, dar nu-mi plac lucrurile făcute pe jumătate. Obişnuiesc să fac totul pe de-a-ntregul.

Chiar urechea cu cel mai ascuţit simţ auditiv, nu ar fi prins o cât de infimă artificialitate în tonul glasului său.

Dimpotrivă, Sutton se exprima liniştit şi natural.

— Beryl e frumoasă. Aceasta este incontestabil. Chiar spiritele obiective nu pot judeca altfel. Şi apoi nu sunt paşă turcesc, care pretinde femeilor să-şi acopere faţa în prezenţa altor bărbaţi. Părerea mea e că orice fată nu poate să cunoască suficient pe bărbat. Aceasta i-am spus-o întocmai şi bătrânului Lew. Dar, repet: e un om de modă veche.

Şi în felul acesta patronul continuă să vorbească directorului său, până ce ajunseră pe strada Oxford. Aici îl aştepta maşina în care luară loc amândoi, primul urmându-şi teoria până ajunseră la birou.

Încăperile firmei „Frank Sutton & Comp” ocupau cele trei etaje ale clădirii din colţul învecinat cu Midlesex Hospital. Strada nu se găsea într-un cartier aristocratic; era pur şi simplu o stradă comercială, paralelă cu strada Oxford. Sutton se stabilise aici cu şase ani mai înainte. Firma la început modestă, progresă rapid. Filialele sale erau împrăştiate în toată lumea. Un mare antrepozit din docurile East India erau proprietatea lui. Contrariu majorităţii exportatorilor, care aveau fiecare specialitatea lor, Sutton se ocupa cu orice fel de afacere, din orice branşă şi nici o propunere nu i se părea neglijabilă, sau neînsemnată.

Pe când înaintau pe coridorul larg, de-a lungul căruia se înşirau intrările etichetate ale diverselor birouri administrative, Sutton vorbi şi despre marea expansiune a întreprinderii lui comerciale.

— Ai avea o bună ocazie la mine, Leslie, dacă ai şti să lucrezi energic şi cu prevedere…

Deodată schimbă tonul şi i se adresă brusc:

— Mai întâi îţi cer deplină sinceritate, Leslie.

John Leslie îşi fixă ochii în ochii patronului fără a se arăta surprins.

— Nu prea vă înţeleg, zise el apoi.

— Nici eu nu te înţeleg, replică Frank netulburat. Unde-ţi petreci nopţile? Ce faci în orele dumitale libere? Mi-am luat

o responsabilitate mare, angajându-te. Lew Friedmann nici nu ştie. Pare că ţii a ascuns ceva de mine şi aş dori să ştiu ce anume.

Leslie crezu nimerit să nu obiecteze deocamdată nimic, ci să-şi plece privirea la picioarele lui Sutton. Pe urmă zise râzând:

— Credeam că mă cunoşti suficient. Fiindcă eşti foarte curios, trebuie să-ţi destăinuiesc ocupaţia mea de predilecţie: cumpăr ieftin şi vând scump, şi când am vreme, îmi petrec timpul denunţând pe alţii.

Frank îşi privi directorul ce rămăsese peste măsură de înmărmurit.

— Cumperi ieftin lucruri pe care le vinzi scump? repetă el rar. Întrebuinţezi timpul liber să denunţi pe alţii? Asta nu pot să înţeleg.

— Nici nu-i de mirare, continuă Leslie zâmbind, fiindcă n-ai avut educaţia mea.

Frank deveni din nou vesel şi vioi, precum fusese.

— Enigmatic mai eşti, dragul meu! Mi se pare că n-am întâlnit niciodată un astfel de om.

— Păcat! exclamă Leslie rece.

— Indiferent. Nici nu îţi cer să-mi explici ce înseamnă a denunţa pe alţii. Sună ca şi cum ar fi ceva foarte nedemn.

Leslie nu se arătă vexat.

— Sunt nedemn, recunoscu dânsul şi încă în asemenea măsură, încât îi dau perfecta dreptate bunului Friedmann. Dacă aş fi în locul dumitale d-le Sutton şi d-ta ai fi în locul meu, atunci ţi-aş interzice categoric de a mai vorbi cu Beryl, între patru ochi. Mai mult; dacă aş fi Sutton, l-aş chema pe John Leslie, i-aş plăti leafa şi i-aş arăta uşa. Nu eşti prudent… scuză-mi sinceritatea… şi nici n-ai fost când m-ai angajat în serviciul d-tale. Niciunul dintre miile de comercianţi tineri, energici şi activi nu şi-ar fi luat riscul să mă ia în serviciul lui. Şi niciunul la un milion de bărbaţi nu mi-ar permite întâlniri cu o fata frumoasă, ca Beryl Stedman. Şi d-ta în felul dumitale eşti unic.

Frank se porni pe râs ca şi cum s-ar fi simţit perfect conştient în manifestarea sa. Totuşi zise:

— Poate că nu sunt îndeajuns de prudent, precum zici. Şi schimbând ideea continuă: cum se prezintă Tillman?

— Ne vedem foarte rar. De ce vrei să ştii?

Ajunseră în apropierea camerei de lucru a lui John, care se opri din mers, pe când Sutton îşi netezea bărbia.

— Nu ţi-aş putea spune precis, dar mi se pare aşa de straniu, aşa de misterios. E drept că la început l-am suspectat, însă certificatele şi recomandările lui mi-au risipit suspiciunea. Ai fi drăguţ dacă mi-ai spune părerea dumitale.

— Dacă ai vreo bănuială asupra lui, mai bine l-ai concedia, zise Leslie scurt.

— Bunătatea e o slăbiciune a mea. Bietul tânăr căuta o slujbă şi astfel l-am angajat. Îmi vine greu să-l azvârl pe drumuri, numai pentru că nu îmi plac ochii lui.

Cineva îl strigă pe patron, de la capătul opus al coridorului. Sutton salutând cu mâna, se depărta. Leslie auzea încă paşii grăbiţi ai patronului şi convorbirea veselă şi afabilă dintre acesta şi persoana care-l chemase, apoi dispăru într-un coridor lateral.

Leslie se îndrepta spre uşa biroului său, o deschise încet şi cu precauţie.

Camera, frumos şi bine amenajată, cum se cuvine directorului unei vaste întreprinderi, avea în perete un fel de casă de bani.

În afară de marea masă de lucru a lui, se mai afla şi o măsuţă, la care lucra secretara particulară a lui Frank Sutton.

Secretara nu se afla în cameră; dar în încăpere mai era cineva. Un bărbat aplecat peste masa lui de lucru, părea că cercetează hârtiile. Leslie îl observă câteva momente pe cercetător şi zâmbi pentru sine.

— Ai pierdut ceva, Tillman?

Surprins de întrebare, slujbaşul se opri subit din lucru. Nu era nici tânăr, nici bătrân şi părul negru ca pana corbului, îi dădea o înfăţişare tuciurie.

— Da, nu găsesc nota de calcul, răspunse el netezindu-şi mustăţile şi barba, simptom vizibil al încurcăturii lui.

— De când funcţionezi la firma noastră, Tillman?

Subalternul îşi fixă privirea pe parchet, parcă ar fi căutat pe luciul podelei, răspunsul potrivit.

— De o lună.

Leslie confirmă printr-un gest.

— În răstimpul acesta scurt te surprind a doua oară căutând în hârtiile de pe biroul meu. Nu cred că vom mai colabora mult împreună.

Tillman îl privi drept în faţă pe şeful său şi părea că în colţul gurii îi flutură un zâmbet. Era dintre aceia care nu râd niciodată.

— Mi-ar părea rău să fiu nevoit să cred asta. De fapt, nădăjduiesc, căpitan Leslie, că o să ne cunoaştem mai de aproape.

Leslie inspectă repede hârtiile de pe masă, căci sertarele biroului erau încuiate bine. Nu constată nimic important şi crezu nimerit să schimbe discuţia.

— M-a căutat cineva? întrebă el.

— Da, un oarecare domn Graeme… exact, domnul Larry Graeme, răspunse Tillman cu ochii pierduţi în zare, precum îi era obiceiul. Totuşi o fugitivă privire asupra directorului fu de ajuns ca să surprindă schimbarea trăsăturilor de pe faţa lui John Leslie, la auzul acestui nume.

— Graeme. Ce vrea ăsta?

— Presupun că are să vă vorbească ceva urgent, răspunse Tillman cu ochii mereu pierduţi în zare, parcă absent.

Tillman se uită din nou la Leslie şi zâmbi. Acesta era necăjit şi îşi încrunta fruntea.

— D-l Graeme va veni din nou la ora şase, adăugă subalternul, scrutând fizionomia directorului. După câte mi-

a spus fără nici o jenă, bănuiesc că tocmai fusese eliberat din puşcărie. L-aţi cunoscut?

— Aşa şi aşa, răspunse Leslie pe un ton înăbuşit, dar deodată se răsti la subaltern:

— Dar ce-ţi închipui d-ta, că încerci să mă descoşi? Şi cu un gest poruncitor îi arătă insolentului uşa. Totuşi acesta nu se grăbi de loc să se execute.

— Tillman, continuă Leslie, poate că nu îţi dai seama. Te previn că nu permit nimănui şi sub nici o formă să mă spioneze. Dacă te mai prind o dată că-mi violezi corespondenţa, te iau de gât pur şi simplu şi te azvârl afară! M-ai înţeles?

Un moment părea că Tillman s-a pornit pe râs, nemaiţinând seama de tact; însă renunţă şi îşi încruntă doar fruntea.

— Ar fi pentru mine o experienţă senzaţională, ripostă el strecurându-se apoi repede pe uşă. Într-o clipă era afară.

În după amiaza acestei zile, secretara lui Sutton era liberă, deci Leslie se ştia nestingherit. Cu toate că avea de lucru nu se aşează Ia treabă, ci mereu se ducea la fereastră privind în stradă. Când începu să se însereze şi să se aprindă primul felinar descoperi omul pe care-l căuta şi care stătea rezemat de un felinar, cu ţigara în gură şi mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. Leslie făcuse de câteva ori naveta de la birou la fereastră, constatând tot de atâtea ori, că Graeme împietrise în aceeaşi atitudine impasibilă, cinică.

Larry Graeme era un hoţ profesionist, care opera de unul singur, fără ajutorul altora, şi tot îşi număra câţiva amici. Când fu eliberat din puşcărie, într-o dimineaţă de februarie, se duse mai întâi la domiciliul său situat la Southwark, unde găsi totul în regulă. Locuia într-un imobil cu multe apartamente, la o distanţă de cca. 100 m de Flowerstreet. Locatarii imobilului erau oameni înstăriţi, cu reputaţie onorabilă, care habar n-aveau de această locuinţă a fostului puşcăriaş. Nici chiar Barraball, harnicul inspector-şef de

poliţie nu ştia de acest refugiu a lui Larry Graeme, căci altfel ar fi descoperit sub pat o ladă încuiata, conţinând mulţi bani.

Gazda lui Graeme se obişnuise cu absenţele dese ale chiriaşului. Deoarece împrumutase gazdei bani, luând garanţie ipoteca asupra casei, apartamentul său nu putea fi închiriat altcuiva.

Graeme se strecură în camera lui micuţă, unde găsi totul aşa cum lăsase. Nici măcar o ţigară nu lipsea din cutia de cedru pusă pe cămin.

Prima grijă a lui, nu fuseră banii de sub pat, ci browningul şi cutia cu cartuşe, căci ieşise din puşcărie cu o anumită hotărâre. Timpul petrecut de astă dată în închisoare îl influenţase foarte mult în râu. Era de acum prea în vârstă şi suportase prea mult. Deşi era ca fel de om, liniştit, predispus la resemnare, totuşi căpătase gânduri răzbunătoare. Discuţiile ce se duceau la spălătoria penitenciarului, unde i se dase o atribuţie, contribuiră şi mai mult la sporirea urii sale.

La spălătorie dăduse peste un camarad, care fusese condamnat la zece ani, în urma denunţului anonim, ticluit de acelaşi „Mare Necunoscut”. Nimeni în afară de Larry nu ştia de unghia crăpată, tainã pe care Larry o păstra pentru sine. Regreta chiar că îi vorbise despre aceasta, lui Barraball.

Închisoarea îl chinuise de astă dată peste măsură. Temnicerii se purtau neomeneşte cu el. Fusese pedepsit în două rânduri pentru introducere clandestină de tutun şi în afară de victima denunţătorului, toţi ceilalţi arestaţi îi erau străini.

Întors la Londra se gândea şi medita neîncetat. Se gândea la unghia crestată, la denunţător şi la browningul său.

Avea un singur punct de reper: unghia crestată. Acesteia i se mai adăuga altceva. Denunţătorul cumpăra în stil mare automobile furate, pe care le dezmembra şi le vindea. Larry studie regiunea şi nimeri întâmplător în Regent Street, la

manichiurista omului cu unghia crestată. Ea văzuse bine şi semnul de deasupra primei încheieturi a degetului.

— Nu ştiu cum îl cheamă, răspunse manichiurista, însă l-am văzut adesea intrând în Casa Comercială din Mortimar Street. Locuiesc aproape de Tottenham Court Road şi astfel trec prin faţa casei, zău ar fi o miraculoasă întâmplare dacă dvs. l-aţi regăsi prin mine pe fratele dvs.

— Ai dreptate, confirmă Larry. Pretinsul frate era un pretext pentru uşurarea cercetărilor lui. Tânăra fată era o bună observatoare, de la care îşi completase îndestulător semnalmentele denunţătorului, aşa că l-ar fi recunoscut imediat ce l-ar fi văzut.

Cercetă cu de-amănuntul strada Mortimer, scrutând pe fiecare trecător ce intra în casa de export „Frank Sutton & Comp.” şi pe fiecare ce ieşea de aici. În ultimele zile se împrietenise şi cu doi funcţionari ai întreprinderii. Ultima rămăşiţă de îndoială dispăruse din clipa când într-o seară aştepta la locul oportun cu un mic revolver ascuns într-un buzunar şi având în celălalt buzunar biletele de vapor şi tren ce aveau să-l ducă în Pădurea Neagră, unde se refugia de obicei, când rămânerea în Anglia era prea periculoasă.

Funcţionarii firmei Sutton părăsiră birourile, dispărând în ceaţă.

Puţin înainte de ora şase, Sutton mai trecu o dată prin biroul lui Leslie şi în timp ce îşi trăgea mănuşile, mai trasă o duzină de însărcinări, directorului său, părăsind apoi biroul.

Leslie aşteptă până când nu se mai auziră pe coridor paşii lui Sutton şi se uită din nou pe geam.

Ceaţa se făcea din ce în ce mai deasă, iar omul ce aştepta jos lângă felinar, dispăruse.

Deschise apoi un sertar din masa lui de lucru, scoase micul său revolver, pe care-l vârî în buzunar, îşi puse paltonul şi ieşi tiptil afară, închizând uşa fără zgomot.

La capătul opus al coridorului, era o cameră ce părea goală, căci prin geamul uşii nu se mai vedea lumină. Totuşi cineva era înăuntru: Tillman. Acesta îl observă printr-o

deschizătură ce o descoperise, pe şeful său cum se îndrepta spre ieşire, apoi se luă după el, în ceaţa groasă.

Larry Graeme, între timp, îşi strămuta punctul de observaţie pe trotuarul opus şi sta rezemat de faţada casei, până când întrezări umbra unui bărbat ce ieşea pe poarta întreprinderii. Când acesta ajunse în dreptul său, Larry azvârli ţigara şi se luă după el.

— Hei d-le, exclamă Graeme bătându-l pe umăr. Acesta se întoarse şi-l privi cercetător pe Graeme.

— A! dumneata eşti, Larry? Te-am văzut…

— Aşa! M-ai văzut? Vocea era liniştită, dar o ură teribilă clocotea în el.

— Ascultă ce am să-ţi spun. Fii atent! Acum te am la mână, denunţătorule. Şi am să te aduc acolo, unde…

Nu văzu decât scânteia focului de revolver şi într-o clipă se prăbuşi mort la pământ. Zece minute mai târziu fu găsit de un poliţist.

Şi numai inspectorul şef, Barraball ştia sau presupunea ce mână îl ucisese.

Josua Harras intră în redacţia cotidianului „Curierul Poştei” şi se aşează obosit şi oftând la masa redactorului. Împlinise şaizeci de ani şi avea chelie. Faţa lui exprima duioşie, blândeţe şi bunătate. Fie iarnă, fie vară, purta aceeaşi pălărie de paie şi nu se putea dezobişnui de ciudăţenia de a-şi încheia întotdeauna strâmb mantaua cenuşie. Văzându-l îţi făcea impresia unui bătrân intendent paşnic, drăgăstos, trecut la pensie. Nici chiar fizionomistul rutinat nu ar fi ghicit ocupaţia reală a acestui sexagenar. În toată Londra nu se putea găsi un reporter mai priceput şi mai abil în ce privea complexul infracţiunilor omeneşti, ca acest om blajin.

Îşi spânzură umbrela de marginea mesei, meteahnă ce îl supăra pe Field, şi îşi răscoli buzunarele până ce descoperi o ţigară turtită şi strâmbă, pe care şi-o aprinse.

— Iar un asasinat, zise el ca pentru sine.

Încărunţitul Field, îl fixă dojenitor, pe sub sprâncenele stufoase.

— Nu cumva ai fi vrut să fie o cununie?

Josua nu se mai lăsă impresionat de sarcastica întrebare.

— S-au descărcat asupra victimei două focuri de revolver, din imediata apropiere. Probabil că arma fusese prevăzută cu un fel de surdină. Victima se numea Larry Graeme şi fusese eliberat din închisoare lunea trecută.

Josua îşi aprinse din nou ţigara.

— Graeme? zise cu interes Field. Îmi amintesc numele. El a fost autorul furtului diamantelor Rissik.

Josua făcu din cap un semn afirmativ.

— Barraball e de părere că Graeme a fost denunţat.

— Denunţat? Field se uită fix la reporter. L-ai văzut pe Barraball? Asta e o poveste pentru tine.

Josua făcu o mişcare negativă:

— N-am vorbit cu el personal, ci telefonic. Mi-a dat una sau două indicaţii care ar putea fi utile…

— Ia spune-mi, te rog, ce înţelegi prin denunţat? Crezi oare că e vorba de tipul cunoscut sub numele de „DENUNŢĂTORUL”?

Josua dete din cap.

— Exact, omul pe care eu l-am numit „DENUNŢĂTORUL”. Totuşi în general nu e încă cunoscut sub acest nume.

Şi-l privi pe redactor ţuguindu-şi buzele, ca şi cum ar fi vrut să fluiere. Field, redactorul şef, examinând fizionomia reporterului îşi zise că în viaţa lui n-a văzut un contrast mai surprinzător între fizionomie şi profesie, ca la bătrânul Harras. Era în expresia lui ceva pueril şi stângaci. Văzându-l nehotărât lângă bordura trotuarului, erai tentat să-l apuci de mână şi să-l treci strada prin vălmăşagul ameţitor al vehicolelor. Josua, părea un moşuleţ blajin, sensibil şi milos, pe care fiecare copilaş şi l-ar fi dorit de unchi. Ar fi putut de asemenea să fie şi secretar al unei societăţi filantropice. Nici cel mai mare fantezist n-ar fi putut să-şi imagineze ocupaţia lui Harras şi nimeni n-ar fi putut bănui că în

momentul de faţă căuta în mod subtil să clarifice acest omor.

— Nu încape îndoială că Barraball e un tip straniu, continuă el, clătinându-şi capul. E într-adevăr misterios, ori asta-i împotriva tuturor tradiţiilor din Scotland Yard. De obicei acolo ţi se spune tot ce se ştie, ceea ce nu-i mare scofală şi se tăinuieşte tot ce se bănuieşte, ceea ce n-are nici o valoare. Dar să lăsăm asta. Cu mine se întâmplă un fenomen ciudat: cu cât îmbătrânesc, cu atât devin mai perspicace, precum a spus-o şi David Garick lui Sir Josua Reynolds…

— Să revenim la criminalii vii, îl întrerupse nerăbdător redactorul set Field. Ce ai auzit de la Barraball şi ce anume găseşti straniu la el?

Josua îşi căută buzunarele vestei, exact şase la număr, de unde, într-un sfârşit scoase o fiţuică de hârtie pe care însemnase numele şi adresa cuiva. Barraball m-a sfătuit să-i vorbesc omului, al cărui nume e scris pe hârtia aceasta. În acelaşi timp mi-a istorisit unele lucruri despre el.

Field îşi agăţă ochelarii de nas şi citi:

— Căpitan John Leslie… cine o mai fi şi ăsta?

— Ei vezi, tocmai aici este misterul pe care doresc să-l dezvălui cât mai neîntârziat.

Şi după ce vârî fiţuica în buzunar, îşi aprinse ţigara pentru a treia oară.

— E în curs o afacere straşnic de senzaţională şi mă necăjeşte faptul că iubitul nostru confrate „Jurnalul” ne-o va lua înainte. Presimt că a însărcinat cu treaba aceasta pe cel mai priceput om al lor. Ţi-aminteşti, domnule Field, că te-am prevenit despre asta de câtva timp.

Field nu era de loc încântat să i se amintească o greşeală.

— Dar, Josua, nu există reporter în Londra căruia să nu-i poată lăsa un avans de trei săptămâni, zise Field cu bunăvoinţă. Şi Josua era radios, căci îi plăceau complimentele.

Asasinatul în sine, făcând abstracţie de circumstanţele în care se întâmplase, nu prezenta nici un interes special pentru un reporter. Larry Graeme era un pungaş internaţional; fusese omorât pe o ceaţă neobişnuit de deasă şi era normal ca ziarele să explice omorul, drept rezultat al unei certe. Asasinatul fusese săvârşit în cartierul Tottenham Court Road – Charlotte Street – cartier populat de străini, printre care unii chiar suspecţi poliţiei. Mai erau presărate, în acelaşi cartier, o sumedenie de cafenele şi clubuleţe unele clandestine, unde pungaşii îşi aveau ascunzătorile lor. Tot aici era şi sediul unei organizaţii anarhiste. Scotland Yardul îi cerceta des pe mulţi din clienţii tavernelor, care fuseseră în contact cu poliţia pentru scandaluri, răniri, atentate şi omoruri.

Era vrednic de notat, că niciunul din cei doi funcţionari ai firmei Sutton, cu care se împrietenise Graeme, nu a informat poliţia că acesta dorea să se răzbune pe un om cu unghia crăpată. Probabil că nu identificaseră victima omorului drept străinul care se arătase extrem de darnic.

În astfel de circumstanţe, poliţia poate foarte greu să descopere ceva. Asasinatul nu fusese văzut de nimeni. Deşi două persoane auziseră dubla detunătură, acestea nu s-au apropiat pentru a afla cauza. Ucigaşul avusese posibilitatea de a se pierde, nestingherit în bezna ceţei. Nici măcar inevitabilul martor, care văzuse un om înalt întunecat la faţă, nu se prezentase.

Beryl se adâncise în lectura crimei.

— Omorul trebuie să fi avut loc în apropierea biroului tău, zise ea, adresându-se logodnicului.

Frank dete din cap afirmativ.

Chiar la colţ, nu mult după ce am plecat acasă. Portarul susţine c-a auzit împuşcătura câteva secunde, după plecarea lui John.

Lew Friedmann, care se aşezase în voie pe fotoliul de lângă sobă, ridică ochii întrebând repede:

— După plecarea lui John?

Portarul nu e sigur dacă era Leslie sau noul funcţionar Tillman, căci au plecat unul după altul. Şi eu trebuia să fi fost în apropiere când s-a tras cu revolverul, căci întâlnisem un domn pe stradă cu care am stat de vorbă – totuşi n-am auzit nimic.

Lew Friedmann îşi strânse buzele.

— Numele ăsta Larry Graeme îmi pare cunoscut, în orice caz nu mi-e străin. Nu cumva l-a văzut cineva la birou?

Frank răspunse negativ.

— Săracul?! exclamă Lew compătimitor. E foarte probabil să se fi certat cu vreunul din bancă, care l-a suprimat apoi.

„Hillford” aşa se numea splendida casă a lui Friedmann, era în apropiere de Wimbledon Common şi avea o bibliotecă, mobilată cu mult gust. Casa lui avea într-adevăr aspectul unei locuinţe confortabile şi nu era un muzeu de mobilă veche şi scumpă sau de alte antichităţi.

Beryl îndoi ziarul, cu un mic suspin şi se rezemă de speteaza fotoliului.

— Trebuie să fie o viaţă îngrozitoare, exclamă ea. Lew o fixă întrebător.

— Vreau să zic, viaţa ce o duc spărgătorii, pungaşii, sau oameni ca aceştia. Primejdiile cărora se expun…

— Jaful şi furtul sunt relativ ocupaţii mai curate… Tonul aspru cu care se exprimase, îl făcu să-şi schimbe atitudinea râzând copilăreşte, parcă de sine însuşi. Totuşi continuă: Da, da, sunt oarecum curate, faţă de crimele propriu zise. Mai deunăzi o cunoştinţă din Pretoria mi-a vorbit de un intelectual, care şi-a făcut o meserie din bigamie şi care a cutreierat toate ţările din lume. Mi-a zis că l-a văzut la închisoarea centrală din Pretoria.

— Oribil! exclamă Beryl înfiorată.

— Poate că nu-i aşa de oribil pe cât crezi, obiecta el, scuturându-şi ţigara de scrum. Omul în cauză seducea fete bogate, văduve cu moşteniri considerabile, prezentându-li-se ca fiu al unei familii de lorzi bogaţi şi în ziua cununiei

dispărea cu zestrea lor. Era un bărbat frumos şi elegant şi se ocupa numai de fete şi femei logodite.

— Se pare ca ni-l descrii pe amicul nostru, John, zise Frank domol şi zâmbitor. Totuşi surprinzându-şi logodnica îngălbenind, urmă:

— A fost doar o glumă. De fapt nu poţi nega că Leslie e un om fascinant.

— Vrei să spui că m-a fascinat?

— Pe amândoi, se grăbi Lew să răspundă.

Frank cercetând ceasornicul se sculă de pe scaun.

— E timpul să plec.

— Ciudate raporturi între voi doi, zău aşa! Până acuma n-am văzut nicăieri doi logodnici care să se dezintereseze atât de mult unul de altul.

Şi fără a mai aştepta replica, ieşi pe uşă împreună cu Sutton.

Ajunşi la poartă, unde Sutton aştepta maşina, Lew se adresă prietenului său:

— Eu unul m-aş feri să debitez glume în genul dumitale. Mica mea Beryl e foarte susceptibilă.

— Dar, jur că…protestă Frank.

Lew îl întrerupse bătându-l pe umăr amical.

— Desigur că n-ai crezut-o aşa, dar vreau numai să te fac atent că ştiu să mă comport cu femeile mai bine ca dumneata. Logodnicul nu trebuie niciodată să o pună pe iubita lui în situaţia de a lua apărarea unui bărbat.

După ce plecă Frank, Lew se îndreptă spre bibliotecă, unde o regăsi pe Beryl urmărind jocul flăcărilor din cămin.

— Haide, fata mea, alungă-ţi tristeţea, zise el umplându-şi luleaua, pe care o fuma de obicei seara.

— Frank e crud uneori, se tângui ea.

— Da, aşa e, dar e un om distins şi onorabil, replică Lew.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă ea. Adică cine nu-i onorabil?

Friedmann nu răspunse de îndată. După o pauză îi şopti:

— De exemplu, John Leslie nu-i onorabil, cred că-i bine să ştii şi tu că Leslie a fost de trei ori în puşcărie.

Beryl îngălbeni şi rămase cu ochii pironiţi la Friedmann.

— John Leslie, fost puşcăriaş?

Lew încuviinţa.

— Şezi, continuă Lew duios. Ia spune-mi, drăguţa mea, de când ne cunoaştem noi?

Beryl deschise ochii mari la această întrebare neaşteptată.

— Dumnezeule, de ce întrebi? Nu-mi amintesc de un alt tată, decât de dumneata.

— Ştii, zise mai departe Lew, plimbându-se nervos prin cameră şi fumându-şi luleaua, îţi aminteşti cum te-am luat sub paza mea?

— Da, răspunse Beryl mirată. Ai fost coasociatul tatălui meu, şi după moartea lui m-ai luat la tine.

Friedmann o fixă atent.

— Da, aşa e. Tatăl tău şi cu mine am fost asociaţi. Colaboram şi… împreună am jefuit aceeaşi bancă.

Beryl se înspăimântă.

— E o faptă urâtă, recunosc, dar adevărată. Mai curând sau mai târziu ai fi aflat-o. N-aş dori ca într-o zi sau alta să afli singură despre trecutul părinţilor tăi şi de aceea ţi-l spun eu. Bill Stedmann şi cu mine am fost spărgători de bancă, în Africa de Sud. Mama ta s-a prăpădit de inimă rea, când a aflat. După cinci ani de văduvie, căci tatăl tău fusese împuşcat în momentul când fusese surprins asupra faptului la „Standard-Banck”, din portul Elisabeth, sărmana femeie şi-a dat obştescul sfârşit, tocmai o săptămână înainte ca eu să fiu eliberat din penitenciarul Breakwater, unde am ispăşit cei cinci ani la care am fost condamnat. Mi-a lăsat o scrisoare, în care mă implora să te iau sub paza mea. De abia împliniseşi patru ani şi jumătate.

Beryl părea împietrită de groază şi privi enervată de jur împrejurul odăii bogat mobilate. Ca şi cum ar fi înţeles gândurile ei, Lew adăugă repede.

— Fiecare ban din averea mea actuală este câştigat însă în chip cinstit. Mai cu noroc la curse, mai cu joc la bursă, în special în speculaţii cu acţiuni de mine de diamante, am reuşit să strâng în mod onorabil vreo două sute de mii de lire sterline.

— De ce-mi povesteşti astea toate, tocmai acum? întrebă ea gâfâind. Ce legătură este între cele povestite de tine şi John Leslie? Vai, unchiule dragă nu-mi vine să cred că…

— Ţi-ai fi închipuit vreodată, că eu am fost pungaş şi că tatăl tău a fost bandit? Beryl clătină din cap.

— E de necrezut, o ştiu, John Leslie e un vechi pungaş. Frank l-a primit în slujbă, cu intenţia de a face din el un om de treabă. Fusese recomandat de directorul unei închisori, cu care Frank făcuse cunoştinţă.

— Desigur că John a fost nevinovat, zise ea. Lew dete din cap.

— Un om poate fi condamnat pe nedrept numai o dată, nu de trei ori, lămuri el în chip logic. Leslie nu-i un om rău, mi-e chiar simpatic şi are un fond bun. Totuşi draga mea, nu doresc să încolţească în mintea ta gânduri romantice faţă de el. Frank e un suflet bun, un caracter admirabil, cum întâlneşti unul dintr-o mie de oameni. Admit că nu-i atât de fascinant ca John Leslie, dar e un băiat bun. Mulţumesc lui Dumnezeu care ne-a inspirat să călătorim în Madeira şi să facem astfel cunoştinţă cu el pe vapor.

Beryl nu răspunse nimic. Frank îi era drag, însă parcă simţea că soarta ei e legată mai mult de John, decât de acela care trebuia să-i devină bărbat.

— Da, trebuie să fiu recunoscător, urmă grav Friedmann. Şi mă rog lui Dumnezeu să-mi îndeplinească dorinţa, de a te vedea soţia unui om cumsecade şi nu prada unui oarecare netrebnic, ca să mori şi tu de inimă rea din cauza nelegiuirilor ce le-ar săvârşi. Am trăit numai pentru tine; am renunţat la toate plăcerile, nici nu m-am căsătorit… asta nu din vina ta, căci sunt predispus la burlăcie…

Beryl îl întrerupse brusc:

— E îngrozitor ca un bărbat ca…

Lew râse aspru, dar nu prost dispus.

— Judeci ca o femeie, zise el, nu te gândeşti la tatăl tău, nu te gândeşti la sărmanul Lew, care şi-a petrecut cinci ani în puşcărie. Gândurile tale aparţin acestui pierde-vară.

Fata se împurpură, căci îşi dete seama că Lew are dreptate.

— Nu-i frumos din partea mea, e adevărat. Frank ştie ceva?

— Despre tatăl tău şi mine? Absolut nimic şi nici nu trebuie să afle cândva. Desigur Leslie însă, ştie tot.

— Desigur! spuse ea în mod mecanic. Dar când şi cum au ajuns ei împreună?

— Frank îi trimisese o scrisoare pe când era încă în puşcărie, îmi pare la Wandsworthm, prin care îi scria că a aflat că e un bun om de afaceri şi-l întrebă dacă nu vrea să intre în serviciul lui, la ieşirea din închisoare. Aşa veni Leslie într-o bună zi la dânsul. Frank făcu o încercare şi găsi că este un foarte bun organizator. Şi cum fostul lui director făcuse nişte potlogării, l-a numit pe Leslie în locul lui.

Beryl se trudi să se arate entuziasmată şi se învinuia tainic că nu vorbea din convingere.

— Ştii bine, dragă unchiule că Frank mi-e drag şi totuşi, nu ard să mă mărit cu el. Aş putea tot aşa de bine să mă mărit cu oricare altul, adăugă ea încet şi zâmbi obosită.

— Nu eşti mulţumit că o să mă mărit cu el?

Lew apucă de umeri pe fiica lui adoptivă şi o strânse în braţe.

— Fetiţo dragă, e bărbatul ales de mine. Eu i-am dat posibilitatea să devină ceva. Eu i-am împrumutat bani ca să-şi deschidă o firmă. Nu e un secret pentru nimeni. Mi-am zis că de va fi vrednic îi voi procura şi o nevastă. Şi omul acesta a ajuns departe. Nu există în Londra o a doua întreprindere comercială care să se fi dezvoltat atât de rapid în ultimii şase ani, ca întreprinderea lui Frank Sutton.

— Ce vrei? întrebă Lew pe valetul care intrase în cameră.

— Un domn vrea să vă vorbească.

— La ora asta?

Luând cartea de vizită, o apropie de ochii lui miopi şi citi: Josua Harras, „Curierul Poştei”. Cine naiba o fi domnul acesta, se întreba Lew nedumerit.

Friedmann ieşi în vestibul, unde îl zări pe numitul ziarist, contemplând cu interes şi entuziasm, o pictură superbă.

Se înclină respectuos la ivirea lui Lew şi lăudă extraordinara pictură.

Desigur, îl întrerupse rigid Lew, că nu v-aţi obosit până la mine, ca să discutăm despre artă.

— O, nu, desigur, nu pentru aşa ceva, dar sunt un admirator al artelor şi uit totul contemplând asemenea tablouri. Iată scopul vizitei mele: aş dori să ştiu dacă cunoaşteţi pe un oarecare domn… John Leslie? Exact: John Leslie – repetă el, după ce consultă fiţuica de hârtie ce-o scosese din buzunarul vestei.

— Îl cunosc… dar ce vă interesează?

— Aţi putea să-mi spuneţi ceva despre dânsul? întrebă Josua cu o voce atât de blândă, încât aproape nu i se putea refuza rugămintea.

— Ştiu prea puţin despre dânsul, însă d-l Sutton te va prezenta lui John Leslie şi poate va putea să-ţi spună mai multe despre sine. Leslie este directorul întreprinderii sale.

— Asta ştiu. În ceea ce priveşte trecutul acestui domn…

— Asupra trecutului său nu ştiu nimic, zise Friedmann, cu părere de rău. El îşi aduse aminte de propriul lui trecut. Cea mai veche şi mai sfântă lege între pungaşi este „să nu divulgi nimic” şi nici măcar în situaţia lui de azi nu voia să renunţe la această lege.

— Îmi pare foarte rău, zise Harras. Nădăjduiam să aflu de la dvs. câte ceva despre Leslie. D-l inspector Barraball, cu care vorbesc din când în când la telefon, m-a îndrumat să vorbesc cu dvs.

— Cum?! Barraball?! exclamă Lew contrariat. Pare-mi-se că e detectivul despre care se vorbeşte atâta în ultimul

timp. Te-aş ruga să-i transmiţi salutările mele, comunicându-i totodată că nu ştiu nimic despre Leslie şi chiar dacă aş şti, tot nu i-aş fi destăinui nimic.

— E vorba de dl Leslie? întrebă Beryl care apăru în uşa bibliotecii.

— Acest reporter ar vrea să afle ceva despre dânsul.

Apoi adresându-se reporterului: în fond, nu eşti cam în vârstă să fii ziarist?

Harras nu se sinchisi de aceste cuvinte cam jignitoare, ci zâmbi graţios tinerei fete.

— Bătrân şi capabil – zise el. Un mare avantaj ce-l aduce vârsta: un plus de minte şi de experienţă.

— Şi ce anume ai vrea să ştii despre John Leslie? întrebă Beryl.

— Totul! răspunse Harras, făcând un gest ca şi cum ar fi voit să cuprindă în braţe întreaga lume. Vă amintiţi de nenorocita afacere din Mortimor Street? Un om, Larry Graeme, a fost găsit mort şi e natural, ca noi să culegem de pretutindeni amănunte asupra persoanelor, care ne-ar putea fi de folos la descoperirea criminalilor.

— Noi nu ştim nimic despre Leslie – zise Lew şi aţi făcut degeaba drumul până aici.

— Nu tocmai degeaba, d-le Friedmann, replică Harras, înclinându-se politicos în faţa d-rei Beryl şi ieşind afară.

Deşi Josua Harras şi inspectorul şef Barraball nu se întâlniseră niciodată personal, erau totuşi în corespondenţă. Cunoştinţa lor data încă de pe vremea când abilul reporter făcuse un raport atât de complex al crimei din Edmonton, de pe urma căruia Scotland Yard-ul a profitat foarte mult, încât Barraball îi scrisese atunci o scrisoare foarte amabilă, felicitându-l călduros pentru destoinicia şi perspicacitatea sa. De atunci Josua a încercat în două rânduri să fie primit de inspectorul Barraball, dar fără succes, căci tot de atâtea ori i s-a refuzat audienţa solicitată.

Într-una din seri, la o oră înaintată, Barraball, şedea comod instalat în fotoliul biroului din New-Scotland-Yard, în faţa lui aflându-se un raport de şase pagini, în care se relata amănunţit asasinatul lui Larry Graeme.

Voluminosul document nu relata nimic nou; amănuntele erau cunoscute inspectorului-şef, mai cu seamă că majoritatea lor le aflase chiar el.

Barraball îşi sprijinise fruntea în palmă şi studia raportul pentru a şasea oară, când intră inspectorul Eldford.

— Am descoperit locuinţa lui Graeme, zise el. Este compusă din câteva încăperi şi e situată în Trinity Square, Borough.

— Ai percheziţionat-o? întrebă şeful fără a ridica privirea.

— Da, însă n-am dat peste cine ştie ce. Avusese grijă să care toate catrafusele şi să le împacheteze în două cufere voluminoase, chiar în ziua când a fost asasinat. Biletele de tren pentru Germania şi le procurase de la agenţia Cook. Ştiţi şi dvs. că cuferele se găsesc depozitate în staţia Victoria.

Barraball se lăsă în voie pe spate, întinse braţele şi căscă.

— Ce dobitoc şi ce năzbâtii a făcut! Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta din partea lui.

— Se spune că în ultimul timp era cât se poate de nervos la închisoare. Dvs. aţi citit raportul directorului închisorii? De multe ori am văzut oameni ca Larry săvârşind asemenea fapte. Îmi amintesc că în seara arestării lui aţi vorbit cu el, iar în ziua următoare i-aţi luat interogatoriul din nou.

Barraball dădu din cap afirmativ.

— Ce v-a mai spus în dimineaţa aceea?

— Aşa e, a fost guraliv, dar totuşi nu mi-a comunicat decât un singur lucru care mi se pare vrednic de reţinut.

Barraball, ca de obicei, nu era comunicativ.

Elford trecându-şi mâna prin barbă, se îndrepta spre fereastra ce dădea spre Tamisa.

— Am observat obişnuitul plic galben cu însemnarea „particular” şi „confidenţial”, ce se afla pe masa dvs. azi

dimineaţă la ora opt, spuse Elford. A fost iarăşi un denunţ al „Denunţătorului”?

— Da, un denunţ foarte voluminos, dar şi foarte interesant.

Şi Barraball scoase din caseta de fier denunţul şi-l arătă asistentului său.

— Este scris pe acelaşi fel de hârtie şi bătut la aceeaşi maşină portativă „Remington”.

Elford, care era miop, ţinu hârtia direct sub lampa de pe birou.

— Trei broşe de diamant, patru inele cu rubine şi diamante, şapte perechi de cercei cu briliante, provenite din spargerea săvârşită la magazinul bijutierului Berner vor fi expediate în provincie. Mâine veţi primi amănunte noi şi asupra locului unde le veţi putea găsi.

— Asta înseamnă pur şi simplu, zise Barraball, că „Denunţătorul” a făcut o ofertă pentru cumpărarea obiectelor furate, ofertă care n-a fost încă primită şi nici nu se aşteaptă să fie primită.

— Totuşi este încă în tratative, iar dacă va intra în posesia bijuteriilor, n-o să mai auzim nimic despre ele. Cunoaştem multe cazuri când un hoţ refuză întâi o propunere, pentru ca mai târziu să se răzgândească.

Barraball mai lucră un ceas apoi părăsi biroul, îşi ridică gulerul mantalei şi ieşi în bezna nopţii.

Ajungând pe malul Tamisei, întrezări silueta unui bărbat rezemat de stâlpul felinarului. Cotind spre stânga, pentru a o lua de-a lungul cheiului, necunoscutul îi ieşi înainte. Deşi Barraball nu-i putea desluşi trăsăturile, ştia că omul îl priveşte şi-şi vârî nasul în gulerul hainei. Părea că străinul voise să-l acosteze dar îşi schimbase intenţia. Totuşi Barraball îl recunoscu.

Privind în jur, observă că necunoscutul trecuse strada luând-o spre podul Westminster. Barraball se întoarse imediat şi intră la poliţie. Avu norocul să dea peste un agent detectiv care tocmai ieşise din circumscripţia de poliţie Cannon Row.

Amândoi o luară repede înainte şi îl ajunseră pe necunoscut.

— Urmăreşte-l, ordonă scurt inspectorul-şef. Vreau să aflu unde locuieşte şi ce învârteşte. Să-mi telefonezi rezultatul mâine dimineaţă, acasă la mine la ora şapte şi jumătate.

Însărcinarea dată agentului era relativ uşoară. La o depărtare de câţiva zeci de metri de-a lungul ţărmului stâng, omul care era supravegheat de Scotland Yard se sui într-un tramvai. Detectivul convins că nu fusese recunoscut, se sui în acelaşi tramvai.

La încrucişarea dintre strada Elefantului şi Castle Street tramvaiul stopă iar agentul, observând că necunoscutul suspect şedea liniştit lângă uşă, îşi continuă lectura ziarelor de seară. Când tramvaiul porni din nou, detectivul ridică privirea şi nu-i fu mică mirarea când constată că omul dispăruse.

În clipa următoare sări din tramvai, cercetând în jur, dar nu mai descoperi nici o urmă a fugarului şi atunci nu se putu stăpâni să nu înjure în gura mare. Pe când mai stătea şovăind în colţul trotuarului, cineva îl trase de mânecă.

— A-a! Dumneata eşti Harras? exclamă el, recunoscând în omul care îl oprise din drum, pe bătrânul reporter, care vizita foarte des Scotland Yardul. Nu cumva ai văzut…

— Pe domnul pus sub urmărirea dumitale? completă Harras politicos. S-a volatilizat, ca o fantomă, adăugă veselul omuleţ. Ca să vorbim în limbajul realităţii, domnul a coborât în Metropolitan.

— Va să zică dumneata îl cunoşti.

Reporterul nu tăgădui.

— Hm, îl cunosc aşa şi aşa. În anumite împrejurări suntem în raporturi amicale. De astă dată însă m-a cam necăjit.

— Cine este? întrebă agentul Brown. De unde ai ştiut că îl urmăream?

— Pentru că şi eu îl urmăream, răspunse Harras liniştit. Imediat după dumneata, am sărit şi eu din tramvai. Mă surprinde că nu m-ai zărit.

* * * * *

Una din secretarele lui Frank Sutton cina de obicei într-unul din birturile din Haymarket, de unde se ducea apoi spre cinematograf, nelipsind de la nici un film. Înainte de a se duce acasă, mai lua o gustare la vreun local cu preţuri modeste din Coventry Street.

Cinematograful era una din slăbiciunile d-rei Milly Trent.

Toate aceste amănunte le aflase prin observaţii tainice, meticulosul şi răbdătorul Harras. Experienţa îi dovedise că bărbaţii de şaizeci de ani, cu privirea blândă şi graiul blajin, cu maniere cuviincioase şi gesturi cumpătate, fac mult mai uşor cunoştinţa cu străinele decât tinerii. Totuşi de astă dată, cu toate că aşteptase până după miezul nopţii, D-ra Trent nu se arăta de loc.

* * * * *

După cum îi spusese în ziua următoare, lui John Leslie, pe care confidenţele D-rei Trent îl preocupau foarte puţin, dânsa fusese la premiera unei operete. D-ra obişnuia să flecărească în timp ce făcea corespondenţa de dimineaţă, iar Leslie se obişnuise să-i dea impresia că o ascultă, deşi nu era câtuşi de puţin atent.

D-ra Milly împlinise patruzeci şi patru de primăveri, păstrându-şi înfăţişarea atractivă. Avea ochi frumoşi, expresivi, tenul transparent în armonie cu bogatul ei păr arămiu, nevopsit. Fără tăgadă, d-ra Trent fusese cândva o frumuseţe remarcabilă, îşi zicea Leslie, şi d-ra Milly făcea adesea astfel de aluzii.

— Mă miră, că nu ieşi seara din casă, căpitan Leslie. Nu te-am întâlnit niciodată în centru.

— Cum? întrebă Leslie, ridicând ochii de pe o scrisoare.

— Ziceam că mă miră că nu ieşi seara mai des, se vede că ai un simţ casnic de familist.

— Păi ţi-am repetat de nenumărate ori că nu sunt căsătorit, replică Leslie scurt, continuându-şi lectura scrisorilor.

— Dar totuşi, poţi să fii făcut pentru viaţa familială, accentuă Milly vexată. Dacă pentru un burlac, viaţa este la fel de plictisitoare ca a unei domnişoare bătrâne, trebuie să te compătimesc. Am văzut cele mai proaste filme, pe care le-a produs Holywoodul şi le-am văzut chiar de două ori. Aş prefera însă să stau acasă, în mica mea locuinţă şi să vorbesc: cu cineva sau să ascult povestindu-mi-se ceva.

— În cazul acesta, cumpără-ţi un radio, zise el fără a-şi mai ridica ochii de pe corespondenţa ce o răsfoia, căci altfel desigur ar fi observat privirea ci plină de mânie.

— Dacă crezi că dumneata eşti primul care-mi dă un astfel de sfat, te înşeli amarnic, ripostă ea tăios. Şi dl. Sutton mi-a spus la fel, când îi spuneam cât de plicticoasă este Londra.

Leslie puse scrisoarea pe birou.

— De când îl cunoşti pe patronul nostru?

Milly îşi pironise ochii în tavan.

— Lucrez ca secretară de patrusprezece ani. Am apucat vremea când vindea mărunţişuri la Rio de Janeiro. Am funcţionat şi pe când era în Leeds. Pe atunci trăia încă bătrânul William Sutton.

Pentru prima dată d-ra Trent vorbea despre trecutul patronului şi evoluţia firmei lui.

— Prin urmare, o familie cu reputaţie veche şi de treabă. Ţii mult la Sutton?

D-ra Milly ridică din umerii frumos arcuiţi.

— N-aş putea spune că mi-e drag. Îl simpatizez. Şefii nu prea sunt amabili de felul lor cu subalternele, iar dacă dau dovadă de amabilitate nu rămân vreme îndelungată şefi, presupunând că subalternele sunt deştepte.

Leslie zâmbi.

— E numai cu doi ani mai mare ca mine. Nu-ţi vine a crede! Pare tânăr, foarte tânăr, ba uneori copilăros. Oricine poate să-l tragă pe sfoară. Este credul, iar generozitatea i-a fost de multe ori înşelată. Trebuie să fi pierdut o avere vrând să ajute pe presupuşii nenorociţi.

Surveni o pauză lungă, apoi tot d-ra Milly continuă guralivă:

— Cunoşti Remington Mansions? E în vecinătatea Harrow Road-ului. Am acolo o locuinţă la parter. E foarte drăguţă şi sunt mulţumită fiindcă nu există portar care să ştie când vii şi când pleci.

Deodată Leslie îşi aţinti privirea în ochii domnişoarei.

— Ştii că ceea ce spui este foarte încurajator pentru persoana care ar dori să te viziteze discret, zise el cu o anumită intonaţie a vocii şi văzu cum d-ra Milly se înroşi.

O clipă îl privi indignată, apoi îşi ascunse emoţia, izbucnind într-un râs nervos.

— Eşti totuşi un bărbat ciudat, replică ea semnificativ, accentuând ultimele cuvinte.

Puţin mai târziu, d-ra Milly părăsi biroul, iar John Leslie râse încetişor. Totuşi Milly îi era destul de simpatică. Era ceva în felul ei de a fi, care-l atrăgea. O oarecare cordialitate, puţin cam aspră, care, ce-i drept, putea ascunde şi însuşiri reale. Dar în genere o socotea sinceră.

Se grăbea să termine lucrul, căci era joi şi în fiecare joi după amiază Beryl Stedman se ducea regulat în Hydc Park Grescent, unde urma un curs de canto. Ea obişnuia să se întoarcă pe jos acasă, pe drumul cel mai scurt, renunţând la o plimbare, neputându-se plânge de lipsă de mişcare; de la o vreme însă aceste plimbări i se păreau pline de farmec.

Leslie aştepta pe marginea drumului. Vântul risipea frunzişul îngălbenit de toamnă, când Beryl trecu cu pas grăbit strada. Salutul ei însă nu mai era atât de vesel ca de obicei. Aceasta îl intrigă pe John.

— Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut?… vreo ceartă poate?

— Vrei să zici cu unchiul Lew? clătină capul în semn negativ. Dimpotrivă, e întotdeauna extrem de bun şi îngăduitor, n-am niciodată controverse cu el.

— Credeam că ţi-o fi vorbit despre atitudinea mea nesocotită.

Beryl îl fixă cu privirea, nedumerită.

— E adevărat, mi-a spus mai multe despre dumneata. Mai bine era dacă nu le-aş fi aflat niciodată.

Dacă ea îşi imaginase că acuzaţia ei îl va impresiona, se înşelase.

— E cam ciudat ceea ce îmi spui, zise Leslie cu răceală. Dar ce ţi-a povestit?

Nu răspunse numaidecât, stătu pe gânduri, iar apoi glasul îi tremura când replica:

— Aş fi preferat să aud totul din gura dumitale… nu ar fi influenţat prietenia noastră!… Dar spune-mi de ce le-ai înfăptuit? De ce? Un om ca dumneata?!

— Înţeleg acum! Te referi la trecutul meu nenorocit, spuse el cam ironic şi Beryl se simţi încurcată.

— Aş fi dorit să-mi vorbeşti pe un alt ton, replică ea cu răsuflarea tăiată. Unchiul Lew mi-a spus că ai stat aici în Anglia la puşcărie. E adevărat?

— Da, aşa e. Am fost şi în alte ţări în puşcărie, spre exemplu în Africa de Sud; spune asta d-lui Friedmann, răspunse el cam aspru. Şi să nu-ţi închipui cumva că aş fi victima unei infamii. Eu sunt singur responsabil de fiecare oră ce am petrecut-o în puşcărie.

Un timp, se plimbară în tăcere.

— Regret că din cauza mea suferi, că te-ai ataşat de un om rău. Spuse aceste cuvinte cu atâta blândeţe în glas, cum nu mai auzise din partea lui. Şi totuşi, te implor nu-ţi pierde încrederea în mine. Ştiu că-ţi cer o foarte mare favoare.

— Crezi că duci acum o viaţă cinstită? îl privi drept în faţă.

— Da, sunt un om de treabă acum, confirmă el. Beryl îl apucă de braţ fără a rosti un cuvânt. Leslie simţea însă presiunea braţului ei, resimţea farmecul acestui dulce moment, care aproape îi lua respiraţia de emoţie. Ea simţi cum braţul său tremura.

— Ah, sunt aşa de mulţumită, nespus de mulţumită, exclamă Beryl. Dar… trebuie să-ţi mărturisesc ceva John.

Cu mare greutate scotea cuvintele din gură. Inima se strângea în pieptul lui Leslie, căci presimţea ce voia să-i

spună.

— În curând mă voi mărita, chiar săptămâna viitoare, zise Beryl. Oare nu-i îngrozitor?

Dacă mai existase o umbră de îndoială în sufletul lui Leslie, în aceasta clipă ştia lămurit că o iubeşte pe Beryl şi această constatare, îl zgudui profund. Ce om straniu era! E drept că presimţise mereu ce se petrecea în sufletul său, dar căutase să se înşele pe sine însuşi.

— Chiar săptămâna viitoare, repetă el mecanic. Prea repede.

Se priviră reciproc şi pe amândoi îi podidi râsul.

— Unchiul Lew grăbeşte cununia. Mi-a cerut consimţământul azi dimineaţa şi fireşte n-am putut răspunde, nu. Mi-a fost imposibil să mai obiectez ceva. Mi-a vorbit despre hotărârea lui, asupra căreia a reflectat săptămâni de-a rândul şi că acum două zile ar fi căpătat o autorizaţie specială de căsătorie.

— O autorizaţie specială?

Beryl făcu un gest afirmativ.

— Da, cununia se va oficia la Ofiţerul Stării Civile. Frank preferă o cununie la biserică, cu slujbă şi cor, cu invitaţii, cu recepţie festivă, dar unchiul Lew se împotriveşte. Vai, John, nu-ţi poţi închipui câtă recunoştinţa datorez unchiului Lew… Nici nu ştii ce a făcut pentru mine!

Leslie zări lacrimi în ochii fetei şi rămase uimit.

— Recunoştinţa pentru că te mărită?

— Ce idee! Nicidecum, ci pentru ceea ce a făcut pentru mine din primii ani ai copilăriei mele… Jertfele ce le-a făcut…

Apoi zise deodată:

— Nici nu m-ai felicitat, măcar.

— Da, ştiu, replică John gânditor. Te căsătoreşti, Dumnezeule!

Ajunseră în parcul Green. Braţul ei se sprijinea de al lui şi Beryl se lipise de tovarăşul ei.

— Desigur că voi fi fericită, începu ea vorba. Frank e nespus de bun şi cuminte… în toate.

Leslie avea impresia că Beryl încearcă să se convingă pe ea însăşi, prin vorbele ei.

— Căsătoriile de felul acesta duc la fericire în majoritatea cazurilor. Presupun că în genere, aproape toate căsătoriile se încheie aşa. Femeile îşi cunosc bărbaţii lor abia după ani de căsnicie. Nici n-aş fi vrut să-l iubesc pe Frank cu pasiune… căsniciile din dragoste au un sfârşit tragic…

— Tot ce spui n-are nici un sens.

— Ştiu ca nu e drept ceea ce spun, John, sunt aşa de nenorocită! Mai bine nu m-aş mărita de loc, dar e marea dorinţă a unchiului Lew. Dacă m-ar întreba acum încă o dată, i-aş răspunde hotărâta că nu mă mărit cu nimeni… dar e prea târziu; i-am promis deja.

— Ţi-a mai povestit ceva în mod special?

— Mi-a vorbit despre el însuşi şi despre trecutul d-tale.

— Eu în locul d-tale, nu m-aş sinchisi de viitor, observă filosofic Leslie. O săptămână are şapte zile şi asta înseamnă un timp lung.

Beryl îl contrazise:

— Să nu ne înşelăm pe noi înşine. Am să mă mărit; nimic nu poate împiedica faptul… nimic… nimic?

— Bine, dar ţi-am spus doar că săptămâna numără atâtea zile.

Beryl îşi trase braţul dintr-al lui.

— Să nu mai vorbim despre asta. Vezi acolo, şi arătă un punct pe partea opusă. E omul care s-a prezentat la noi nu demult, ca să se intereseze de d-ta.

— Care anume din toţi cei pe care-i zăresc? întrebă el nepăsător.

Beryl arătă pe cel mai puţin interesant, vârât parcă cu totul în mantaua cenuşie.

— Acolo? Îl cunosc. E reporter la „Curierul Poştei”. Îl cheamă… da, îl cheamă Harras, Josua Harras, cel mai abil reporter în probleme legate de crime.

— El te cunoaşte? întrebă ea cu vădită nelinişte.

— Presupun că nu. Dealtfel Harras nu se ocupă de oamenii, denumiţi în limbajul poporului „găinari”. Îl interesează numai infractorii în stil mare. Dar ce e al lui, e al lui: un câine lup e un căţeluş blând pe lângă dânsul.

Nu se poate spune dacă bătrânul Harras, recunoscuse perechea sau nu. Păstrase aceeaşi atitudine indiferentă sau meditativă, înaintând cu ochii în pământ şi cu mâinile încrucişate la spate, izbindu-se de lume, nepăsător la înjurăturile şi observaţiile oamenilor de care se ciocnea.

— Şi ce dorea domnul să afle despre mine? întrebă Leslie. Nu bănuiam că se poate interesa cineva de mine.

Neştiind nimic precis, căci auzise doar câteva întrebări, Beryl nu-i putu satisface curiozitatea.

Merseră împreună până la staţia de tramvai, unde John îşi luă rămas bun. Pe când aştepta tramvaiul, Beryl citi pentru prima oară în viaţă un cuvânt ce avea să joace un rol predominant în existenţa ei.

Era un titlu izbitor dintr-un cotidian, şi anume: „Cine e DENUNŢĂTORUL?” Beryl cumpără un exemplar al ziarului, căci curiozitatea ei fusese trezită.

Era „Jurnalul”, cel mai răspândit cotidian, dar şi cel mai lipsit de scrupule. Dar n-ar fi visat cititoarea, că ar fi putut exista o corelaţie între „DENUNŢĂTOR” şi asasinatul din Mortimer Street. Spre marea ei surprindere află că „DENUNŢĂTORUL” e amestecat în omorul săvârşit asupra lui Larry Graeme. Un pasaj îi provocă o palpitaţie violentă.

„Reporterul nostru special ne comunică în ultimul moment că poliţia şi-a formulat convingerea că autorul asasinatului este unul din cei mai primejdioşi tăinuitori, cunoscut în lumea infractorilor sub numele de „DENUNŢĂTORUL”, care înşela şi-i denunţa pe propriii lui complici. De multă vreme poliţia se slujea de informaţiile anonime, pe care le primea şi datorită cărora au putut fi prinşi o mulţime de spărgători şi excroci, printre care era şi Larry Graeme, care a fost asasinat. Este cumpărătorul obiectelor furate, pe care apoi

le expediază peste frontieră. Deşi operează în stil mare, poliţia nu i-a descoperit încă ascunzătoarea şi nici n-a putut să-l identifice; totuşi se poate spune cu precizie că „DENUNŢĂTORUL” este el însuşi un fost puşcăriaş, condamnat în Anglia şi Africa de Sud. Poliţia londoneză a cerut celei din Johanesburg să-i trimită fotografia şi amprentele digitale ale fostului arestat, care a cutreierat şi cutreieră lumea sub diverse nume false, acuzat şi de poligamie. În Pretoria a fost condamnat la doi ani puşcărie pentru un asemenea caz. Credem că, în curând, după primirea dovezilor, Scotland Yardul va putea pune mâna nu numai pe faimosul excroc, dar şi pe asasinul din Mortimer Street.”

Africa de Sud, se întrebă Beryl în sinea ei. John Leslie îi spusese că fusese condamnat în Africa de Sud…

La staţia Wimbledon, Beryl coborî din tramvai. Se simţea rău. Îşi repeta mereu că nu e cu putinţă una ca asta. Dar chiar unchiul Lew îi destăinuise acum două zile lucruri groaznice: tatăl ei fusese un spărgător şi însuşi unchiul ei un fost puşcăriaş.

După ceai, Lew Friedmann se cufundă în lectura senzaţionalului reportaj. Ajunse şi el la pasajul, care o neliniştise pe nepoata sa; îl citi încet, rând cu rând, şi deodată azvârli ziarul:

— Ai citit articolul Beryl?

Ea dădu din cap afirmativ, fiindu-i teamă de cele ce vor urma. Însă Lew nici nu se gândi să facă vreo apropiere între John Leslie şi „DENUNŢĂTORUL”.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că Barraball se ocupă de această afacere; ori după cum se ştie el este cel mai capabil şi mai priceput detectiv, din câţi a avut Scotland Yardul. Sunt foarte curios să ştiu care din amândoi e cel mai dibaci.

Lew Friedmann presimţea faptele ce aveau să urmeze.

În aceeaşi seară Barraball, instalat în biroul său, după o zi grea de muncă consuma o cină frugală, ce-i fusese adusă pe

o tavă: un pahar de ceai şi câţiva biscuiţi. La Scotland Yard există o cantină, dar inspectorul ţinea la un anumit fel de ceai şi trimisese la un mic restaurant din apropiere, de i se aduse cina. Servitorul aduse tava, o puse pe o măsuţă şi turnă ceaiul în ceaşcă. Barraball fixă îngândurat ceaşca şi apoi luă o bucată triunghiulară de pâine prăjită.

O lampă electrică puternică, lumina direct asupra lui. Pe când ducea la gură felioara de franzelă observă că ceva suspect strălucea pe unt. Imediat Barraball lăsă bucăţica din mână.

Câteva secunde mai târziu telefona la spitalul Central „Westminster", apoi trimise tava cu o maşină la laboratorul spitalului pentru analiză.

Telefonul sună şi chimistul spitalului îi raportă:

— N-am făcut deocamdată decât o analiză superficială, aşa că nu vă pot indica exact cantităţile dar fără îndoială că pe franzelă s-a presărat arsenic. În ceai n-am găsit nimic suspect. Mâine vă voi da rezultatul precis.

— Îmi este suficient ceea ce mi-aţi spus, replică Barraball şi-o chemă pe secretara lui.

— Dacă întreabă cineva de mine, fii bună te rog şi spune că pur şi simplu am murit. Sau nu, aşteaptă te rog o clipă, şi scrise în grabă ceva.

În ziua următoare ziarele de dimineaţă aduceau ştirea că inspectorul şef Barraball s-a îmbolnăvit grav şi că ar fi fost dus la spital. Informaţia se termina astfel: „Probabil că inspectorul şef Barraball îşi va putea relua munca abia peste câteva săptămâni. În acest timp inspectorul Elford îi va ţine locul."

— Nimic nu-mi pare mai cert, îi zise Barraball lui Elford care nu se prea simţea în apele lui, decât că se va face un atentat împotriva dumitale. M-aş mira foarte mult daca vei mai trăi la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Mai bine mi-aţi spune ceva mai plăcut, replică Elford.

Nimeni nu-l putea suferi pe girantul firmei „Frank Sutton & Comp.". Era un foarte bun organizator, care îşi dădea

seama imediat unde nu era în regulă ceva. Deoarece în general era vorba de subalterni, e clar că această activitate nu-i atrăgea prea multe simpatii. Dar, ca să fim drepţi, oricâte păcate ar fi avut el, iar slujbaşii îi descoperiseră o grămadă, acesta nu se sinchisea câtuşi de puţin de atmosfera ostilă ce şi-o crease prin controlul sever, la firma „Frank Sutton & Comp.”

În mod misterios, se răspândise zvonul în birourile întreprinderii că Leslie avea un trecut cam întunecat. Poate că se făcea şi o oarecare confuzie, căci predecesorul, precum şi alţi funcţionari superiori ai firmei fuseseră siliţi să părăsească serviciul când s-a descoperit că au stat la puşcărie. Desigur că greşeala era a lui Frank Sutton, după cum Friedmann îi spuse prieteneşte:

— Ascultă, dragul meu, te laşi condus de nesocotinţe foarte costisitoare. Va veni ziua când te vei convinge, că este imposibil să îndrumi pe o cale onorabilă un om cu vechi porniri de criminal, numai prin faptul că îi dai posibilitatea să încerce o viaţă nouă.

Frank recunoscu justeţea raţionamentului:

— Totuşi vreau cel puţin să-i ofer o şansă. Sunt convins că în curând voi căuta să ajut un alt nenorocit.

Şi credinţa şi-o justifică prin experienţa cu directorul său.

— E adevărat, continuă el, că personalul meu nu-l poate suferi pe John Leslie. Dar această antipatie o atribui mai degrabă temperamentului său. Este sever, munceşte extraordinar şi după părerea mea e demn de toată încrederea.

Dar aprecierile personalului erau diametral opuse. De îndată ce Leslie apărea în birourile întreprinderii, amuţea toată lumea. Tineretul funcţionăresc căuta să dea impresia unei hărnicii la superlativ, de cum îi auzea doar paşii apropiindu-se.

În dimineaţa când presa cotidiană anunţa subita îmbolnăvire a inspectorului şef Barraball, Tillman se prezentă la servici cu oarecare întârziere. Dacă portarul şi-

ar fi făcut corect datoria, acest lucru ar fi avut consecinţe dezagreabile. Din fericite pentru Tillman, portarul era o fire comodă, ca mai toţi slujbaşii firmei „Sutton”.

Tillman bătu la uşa directorului şi intră. Atribuţia lui era să claseze corespondenţa.

D-ra Trent se găsea la masa ei de lucru, dar Leslie nu sosise încă.

— Ai cam întârziat d-le Tillman, zise d-ra fixându-l atentă. Acesta rămase total nepăsător. Având în vedere că fusese angajat de probă, îşi îngăduia cam prea multe libertăţi. Şi purtarea lui faţă de această femeie, care putea dealtfel să-i facă mult rău, era foarte liberă şi nerespectuoasă.

— Ce va să zică târziu? Nu-i nici târziu, nici devreme. Timpul e o noţiune relativă, replică el făcându-şi de lucru cu corespondenţa, închipuie-ţi d-ta, de exemplu, că în China e acum ora unu după amiază, pe când la New York, toată lumea de treabă se găseşte în pat. Ştii d-ta ce zice Oliver Lodge?

— Mă interesează prea puţin ceea ce zic prietenii d-tale, replică d-ra Milly supărată, iar Tillman zâmbi răutăcios.

— Şi ursuzul Leslie a cam întârziat azi, observă el. D-ra Trent nu protestă ceea ce stimulă insolenţa funcţionarului.

— A fost deja aici, azi dimineaţă. Se pare că nu doarme niciodată. Ai auzit vreodată de un oarecare Barraball? întrebă ea prefăcându-se că citeşte una din scrisori.

Tillman îşi pironi ochii pe chipul ei.

— Barraball? Da, da, am auzit. Dar de ce mă întrebi?

— E bolnav, se spune că e pe moarte.

Tillman zâmbi în sinea lui. Îl amuzau glumele şi farsele pe care lumea nu le sesiza.

— Dacă va muri îi vom trimite o coroană. A făcut multe pentru liniştea omenirii. Pierderea lui se va resimţi profund.

— Îl cunoşti? întrebă ea din nou, căutând să dea vocii un ton indiferent şi citi mai departe scrisoarea.

— Nu. Cunosc puţini oameni la poliţie.

Pe coridor răsunară paşi şi se auzi un zgomot în faţa uşii. Tillman îşi luă poziţia de rigoare, dar cel ce se arătă era camerierul ce înmână secretarei o carte de vizită.

— D-l Leslie nu s-a întors încă, zise d-ra Trent, după ce aruncă o privire pe literele cartonului. Totuşi, spune d-lui să poftească. Sunt curioasă să văd cum arată un reporter de ziar.

— Un reporter! exclamă Tillman şi luă cartonaşul pe care citi numele lui Josua Harras.

Pentru prima oară de când funcţiona la firma Sutton, Tillman păru contrariat şi tulburat. Mutra sa uscăţivă se lungi şi mai mult.

Alături de birou era o încăpere mai mică, unde Leslie primea câteodată vizite; într-acolo se îndreptă Tillman grăbit.

— Dar nu vrei să-l vezi şi d-ta? întrebă Milly mirată. Nu apucase să-şi termine întrebarea când în clipa următoare îşi făcu apariţia Josua Harras. Se ploconi stângaci în faţa ei şi felul lui nesigur o făcu mai prietenoasă faţă de el.

— Doriţi să vorbiţi cu dl. Leslie? Lipseşte deocamdată, dar trebuie să sosească din clipă în clipă. Luaţi loc, vă rog.

Josua se aşează tacticos.

— Bănuiesc că d-l Sutton e în oraş.

Milly îi spuse că d-l Sutton se află de obicei în birou, dar că plecase chiar atunci. Şi mai povesti că e un om foarte activ şi ocupat şi că nu poate să-şi facă atâta timp liber ca alţii. Se părea că Harras pricepu aluzia.

— Leslie trebuie să fie o persoană foarte plăcută, comentă Harras şoptind, ca şi când şi-ar fi vorbit sieşi. Dacă nu mă înşel, l-am mai văzut undeva. Locul nu mi-l amintesc.

Milly făcu un gest dispreţuitor.

— Se pare că nu frecventezi saloanele, spuse ea cam ironică.

— Aţi nimerit. Cea mai mare parte din vreme, o petrec în atmosfera cam insalubră a curţii cu juri, asist mai la toate şedinţele Camerei de punere sub acuzare… crimele şi

criminalii mă interesează cu predilecţie. Unii colecţionează mărci poştale uzate; alţii domesticesc pisici de angora; eu culeg cazuri criminale.

D-ra Trent putea presupune acum ocazia cu care reporterul îl cunoscuse pe şeful ei.

— N-am ştiut că Leslie e un om simpatic. Să o ştii de la mine, câteodată este nesuferit, spuse Milly înţepată, amintindu-şi de observaţiile şefului, la adresa ei.

— Nu zău, asta n-am mai auzit de la nimeni, spuse Harras. Totuşi are o calitate dacă îmi permiţi să o spun: dovedeşte un gust superior în alegerea secretarei domniei sale.

Pe Milly observaţia plină de curtoazie o surprinse oarecum, totuşi trebui să zâmbească. Desigur că, contactul cu oamenii îl învăţase pe Harras că un compliment măguleşte şi place multor oameni în special sexului feminin.

— Slavă Domnului că nu sunt secretara lui, ci a d-lui Sutton, îl corecta Milly.

Harras oftă.

— E foarte greu să lucrezi cu unii oameni.

— Leslie nu e numai dificil, dar e un om absolut imposibil, replică d-ra Trent vexată.

Harras îşi ţuguie buzele, gest obişnuit la el şi spuse grav:

— Îmi pare tare rău.

Ea avea impresia că ziaristul era actualmente preocupat numai şi numai de faptul că Leslie era un om imposibil.

— Vrei să-i vorbeşti? Eşti redactor?

Harras clătină capul.

— Nu, reporter, zise el trist. Înainte eram şi redactor, dar pe urmă m-am lăsat.

Deşi părea foarte atent la ceea ce spunea Milly, asculta încordat nişte scârţâituri de ghete ce se auzeau în faţa uşii, semn că cineva aştepta afară. Partea de sus a uşii avea geam, iar pe coridor ardea lumina, astfel putu zări o umbră slabă când privi spre ea. Deodată se sculă:

— Scuzaţi vă rog, spuse el cu glas domol, dar nu pot suferi curentul. Cu o agilitate ce nu i-ar fi bănuit-o nimeni la

vârsta lui, se repezi la uşă şi o deschise brusc. Afară stătea Tillman cu capul aplecat şi ochii pe jumătate închişi.

— Scuzaţi vă rog, i se adresă Harras. Probabil că tocmai doreaţi să intraţi în cameră.

Dar Tillman se şi întoarse din uşă înaintând pe coridor. Harras închise uşa, zâmbind satisfăcut.

— Cine a fost? întrebă secretara. N-a fost închisă uşa?

— Am închis-o bine acum, spuse Josua.

— N-ai vorbit cu Tillman? Ce a vrut?

— Tillman? Şi Harras zâmbi iar.

— Îl cunoşti?

— E oarecum riscant să zici că cunoşti pe cineva. E drept că mai demult l-am întâlnit pe dl. acesta, şi poate chiar să fi schimbat câteva cuvinte cu dânsul… Se părea că prezenţa iscoditoare a misteriosului Tillman îl impresionase pe Harras în chip straniu. Clipi nervos din ochi ca şi când o lumină orbitoare i-ar fi luminat brusc faţa.

— Asta-i foarte ciudat! zise el apoi.

Şi curiozitatea d-rei Milly se redeşteptase. O idee o străfulgera.

— Înţeleg ce vrei să spui. D-l Sutton face o experienţă şi cu el. Desigur că l-ai văzut pe banca acuzaţilor din Old Bailey.

Dar Josua clătină din cap.

— Fără îndoială că l-am văzut în Old Baley, replică Harras, alegându-şi vorbele cu grijă, dar nu pe banca acuzaţilor, hotărât că nu.

Sosirea lui John Leslie o împiedică pe d-ra Trent să-şi continue întrebările. Acesta intră zorit, îl remarcă pe Harras, se opri pe loc o clipă, uimit, apoi închise uşa şi se îndreptă spre birou. Josua se ridică de pe scaun şi se luă după John. O secundă se priviră ochi în ochi dar Leslie nu se arătă prietenos.

— Vrei să-mi vorbeşti?

— Da, aş dori să vă vorbesc…

Leslie o scrută pe secretară.

— Numai câteva momente, într-o chestie ce interesează opinia publică, adăugă Harras.

Era ciudat că Leslie nu-l întrebase dacă interviul este sau nu confidenţial, părând că-l considera de la sine înţeles ca atare.

— Bine, d-ră Trent, zise el. Astfel i se adresa ei de obicei, când voia să o expedieze şi ea se înroşi de necaz.

John Leslie era capabil să o înfurie la maxim. Erau clipe când ar fi vrut să-l omoare, alteori îl găsea iarăşi foarte suportabil.

— Cred că nu vă incomodez, observă ea direct, mai am de revăzut corespondenţa asta.

— Rezolvă această problemă în altă parte, zise Leslie.

Josua o examină şi constată că mâinile ei tremurau de mânie pe când îşi strângea scrisorile, apoi plecă furioasă din cameră. Se vedea că între secretara d-lui Sutton şi energicul girant al d-lui Sutton nu exista nici o simpatie. Acest fapt şi-l notă pentru viitor, căci cunoştinţa pozitivă despre antagonism, este uneori mai utilă decât cunoştinţa despre legăturile de prietenie. Josua îi dădu lui John cartea de vizită pe care acesta o citi, lăsând-o apoi să cadă pe birou.

— Ia loc, d-le Harras.

Pe când Harras se aşează pe scaun, Leslie continuă:

— Aşadar, în ce problemă vrei să-mi vorbeşti? N-am fost martor la asasinat, presupun că pentru asta ai venit: N-am auzit nici măcar împuşcăturile şi îndeosebi nu-ţi pot spune nimic din ceea ce un reporter găseşte vrednic de a nota în carnetul său.

Harras îşi drese glasul.

Aş dori să vă vorbesc într-o chestiune particulară. Nu ştiu dacă mi s-a mai întâmplat în viaţa mea să vorbesc cuiva în împrejurări atât de încurcate.

Umbra unui surâs apăru în ochii lui John, probabil că-l amuză timiditatea reporterului.

— Nu mă superi cu nimic, zise el; dacă-ţi închipui asta, n-ai nimerit-o. Prin urmare nu în chestia asasinatului.

Josua îşi drese din nou glasul.

— Iată despre ce e vorba. Sunt în perspectiva unui reportaj asupra unui fapt divers, un alt caz, care totuşi poate avea legătură cu acela la care ne gândim amândoi. Am primit la redacţie o comunicare şi anume, că există la Londra un individ… nu, nu, vreau să zic, un maestru excroc, căci această expresie nu cadrează cu probitatea ziaristicii. De fapt, există, ca să zicem aşa, o formidabilă organizaţie de excroci. E important să-i descoperi firul, căci „Jurnalul” concurându-ne a izbutit să ne-o ia înainte cu privire la câteva chestiuni. Potrivit informaţiilor noastre acest spărgător faimos este…

— Ai citit romane senzaţionale, îl întrerupse Leslie râzând scurt.

— Niciodată nu citesc fantezii, urmă Harras zâmbind, în afară de rapoartele meteorologice asupra timpului probabil. Şi chicotind continuă. E bună, nu?

Leslie îşi examină curios vizitatorul.

— N-ai mutră de reporter, observă girantul. Gazetarul zâmbi şi mai afabil.

— Nici un reporter nu are mutra profesiei lui, replică Josua. În privinţa aceasta, reporterii sunt superiori muzicienilor şi majorităţii literaţilor; ei nu se arată niciodată aşa cum sunt în realitate.

— Care e în definitiv scopul venirii dumitale la mine? întrebă Leslie nerăbdător. Îţi închipui că ştiu ceva despre tăinuitori?

Josua îşi muşcă buzele. Afacerea era gingaşă; ajunsese tocmai la partea cea mai sensibilă a problemei. În cursul convorbirii îşi frământa memoria întrebându-se unde-l văzuse mai înainte pe John.

— În timp ce reporterii sunt la Curtea cu Juri, în aşteptarea judecării unui proces de asasinat, sau a unui proces penal mai important, se dă curs unor acţiuni

mărunte care se perindă fără a atrage atenţia ziariştilor prezenţi. Probabil că într-o asemenea împrejurare să-l fi văzut pe John Leslie în boxa acuzaţilor. Şi probabil, atunci privise fugitiv, mutra aspră, proaspăt bărbierită a inculpatului, rămânând cu o amintire vagă despre acest tip.

— Aş dori să fiu sincer faţă de Dvs. d-le Leslie, sau trebuie să vă spun căpitan Leslie?

— Mi-e tot una.

— Acum câteva zile am avut de-a face cu inspectorul Barraball, spuse, surprinzându-l pe Leslie încruntându-şi fruntea. Îi scrisesem ceva referitor la această chestiune şi mi-a răspuns că ar fi nimerit să vorbesc cu dumneavoastră.

— De ce tocmai cu mine?

Josua nu cutează să-i dea răspunsul, dar Leslie se grăbi a-l înlesni.

— Ţi-o fi spus, poate, că timpul pe care l-am petrecut în puşcărie m-a familiarizat cu ceea ce se petrece în lumea infractorilor!

— Vă mulţumesc, zise reporterul vădit uşurat.

— Şi ţi-o mai fi spus că sunt ceva mai inteligent decât sunt de obicei clienţii puşcăriilor şi că eu aş putea eventual să te îndrum în aflarea acelui mare tăinuitor.

— Va sunt foarte obligat, murmură Harras.

— Barraball se înşeală amarnic, spuse John pe un ton ferm. Dacă te întâlneşti cu Barraball sau îi telefonezi, transmite-i din partea mea…

— De morţi să vorbeşti numai de bine, replică Harras. Adică nu-i tocmai mort, însă ziarele publică veşti foarte alarmante în privinţa sănătăţii lui. N-ar fi oare cu putinţă, d-le căpitan Leslie măcar o indicaţie discreta pentru a putea lua contact cu „DENUNŢĂTORUL”?

Leslie făcu un gest negativ.

— Nu, mi-e imposibil.

Josua se ridică de pe scaun:

— Întrucât nimeni nu a reuşit să-l vadă pe Barraball, nu voi putea să-l văd nici eu.

Se pregăti de plecare, fixând uşa dinspre coridor.

— Cel puţin, nu l-a văzut nimeni dintre aceia care fac parte din viaţa publică, adăugă Harras. Îmi pare nespus de rău că nu-mi puteţi spune nimic. Trebuie să găsesc o altă persoană, care să vrea să mă ajute. Voi răscoli toată Londra d-le Leslie. Trebuie să dau de urma „DENUNŢĂTORULUI". Am impresia, că va fi cel mai senzaţional caz de până acum, publicat în presa cotidiană.

Pe când vorbea, cerceta pătrunzător fizionomia lui John care rămase perfect impasibil.

— Dacă mi-ar sta în putinţă, cu plăcere te-aş ajuta la realizarea unui reportaj bun. Faptul că nu pot să-ţi fiu de folos, mă va costa multe nopţi de insomnie.

Josua era imun la orice fel de ironie.

— Nu-mi puteţi da nici măcar o indicaţie vagă în privinţa „DENUNŢĂTORULUI"?

Leslie îşi stăpâni cu greu căscatul.

— DENUNŢĂTORUL" există numai în fantezia bogată a ziariştilor.

Josua lăsă capul în jos.

— Nădăjduiesc că nu v-am deranjat prea mult.

— Pe mine greu mă poate cineva deranja, spuse John, aşezându-se la birou şi privind la corespondenţa pe care urma să o rezolve în cursul zilei.

— Păcat că nu mi-aţi împlinit aşteptările. Am auzit despre dvs. că aţi fi capabil să-mi fiţi o preţioasă călăuză la descoperirea amicului dvs., vorbesc desigur la figurat. E în chip firesc şi amicul meu pe viaţă, de vreme ce voi scrie un reportaj frumos despre el.

— Spune-mi te rog, nu cumva le visezi toate acestea? întrebă Leslie, ridicând privirea.

— Nu visez niciodată, răspunse flegmatic reporterul. Sunt foarte prevăzător şi mai sunt şi burlac.

Apoi tăcu o clipă.

— Se zice că „DENUNŢĂTORUL", dacă n-o fi de pe acum la puşcărie, îşi maschează întreprinderea figurând ca patronul

sau girantul unei case comerciale de vază.

Harras se aşteptase ca Leslie să facă vreo obiecţie.

— Ţi le-a povestit Barraball toate astea? Pare a fi foarte comunicativ. Bună dimineaţa d-le… – Harras – completă Josua, cu un zâmbet de satisfacţie.

— Bună dimineaţa d-le Leslie. Şi porni spre uşă, oprindu-se totuşi la jumătatea drumului, întorcându-şi faţa spre John.

— Aveţi funcţionari interesanţi spuse el răspicat. Chiar dacă nu vă priveşte personal, totuşi mă simt îndreptăţit să vă dau un sfat. Aveţi un slujbaş pe nume Tillman. Fereascămă Dumnezeu să spun ceva contra lui, dar…

Leslie îl privi.

— Îţi mulţumesc pentru avertisment. Sunt perfect lămurit asupra lui. M-am răfuit cu el chiar azi dimineaţă.

După o jumătate de oră de la plecarea reporterului, Leslie începu să dicteze în dictafon răspunsurile la corespondenţa ce o primise cu prima poştă. Era un om expeditiv şi un funcţionar destoinic; iar stilul său concis îi permitea să rezolve corespondenţa în cel mai scurt timp. După terminarea dictării, răsfoi în grabă ziarul TIMES, ce sta pe birou. Informaţia cu subita îmbolnăvire a inspectorului Barraball o reciti de mai multe ori. Fusese pusă la loc vizibil.

Nimeni nu ştia mai bine ca John Leslie că Barraball nu numai că era sănătos tun dar că-şi continua şi mai asiduu activitatea. Îşi reluă cercetarea primei pagini a ziarului, consultând rubrica obiectelor pierdute. Deodată se opri la un scurt anunţ. Îl citi literă cu literă: „S-a pierdut vineri seara, la zece şi treizeci, pe la jumătatea aleii Fitz John un portofel verde-alb, care conţinea patru sau cinci bancnote.” Îndoi ziarul şi-l puse la loc. Vineri la 10 şi jumătate seara, cineva o să aştepte ca să vândă bijuterii, diamante şi smaralde în valoarea unei sume cu patru sau cinci cifre. Nu se împlinise săptămâna, de când avusese loc spargerea de la Rochampton. Prada conţinea diamante şi smaralde.

Cercetând calendarul, constată că e vineri. Prânzi mai devreme şi lipsi două ore de la birou. La întoarcere află că Frank Sutton îl căutase.

— Nu era ceva urgent, îl lămuri d-ra Milly Trent, cu o neobişnuita amabilitate. Dl. Sutton are două bilete de intrare la campionatul de box, care are loc pe arena „National Sporting Club” şi ar fi dorit să ştie dacă eşti dispus a-l însoţi.

— Poate să se folosească de amândouă, zise Leslie. De astă dată Milly insistă, fără să-i pese de replica şefului.

— D-l Sutton mi-a spus că meciul începe la orele zece, aproximativ.

Leslie dete din cap negativ.

— Tocmai la ora aceea am altceva de făcut, îşi zise în gând cu satisfacţie.

Era o noapte tot atât de furtunoasă ca atunci când Larry Graeme se întâlnise cu denunţătorul în Putney Common. Ploua şi vântul sufla puternic, măturând străzile, smulgând plăci din acoperişurile caselor frângând ramurile copacilor.

Fitz John Avenue este o stradă lungă, populată numai de bogătaşi. Duce de la St. John Wood la Heat, urcă în pantă pronunţată şi automobilele înaintează cu greu. La zece şi jumătate, nimeni nu se mai plimbă pe această strada, mai ales pe o asemenea vijelie. Totuşi persoana care se găsea în limuzina ce urca strada avea în aparenţă timp de pierdut, fiindcă nu se grăbea de loc.

Automobilul îşi urmă drumul şi mai domol, fără zgomot. Persoana de la volan, cerceta trotuarul cu atenţie încordată. Deodată zări ceea ce căuta: o silueta înaltă, la umbra unuia din copacii sădiţi de-a lungul străzii. Încolo nici ţipenie de om. Limuzina îşi încetini şi mai mult mersul; persoana de la volan nu stopă, deşi ajunse în dreptul celui căutat.

— Buna seara, zise acesta. Aş vrea sa închei cu d-ta. o mică afacere.

Persoana de la volanul limuzinei era perfect informata despre tot ce se întâmplă în lumea infractorilor şi ştia precis

cine săvârşise furtul de la Rochampton. Erau olandezii şi intermediarul care trata pentru ei se numea Jan Bryel. Avusese de-a face cu el în câteva rânduri. Dar individul care i se adresă acum, era englez.

— Nu înţeleg ce vrei d-ta., obiecta denunţătorul, luând în acelaşi timp încet şi discret, o mică lanternă, foarte puternică, agăţată de un cârlig.

— Nu face pe caraghiosul, ripostă străinul. D-ta. ştii bine ce vreau eu.

Deodată, o lumina clară se revărsa pe chipul acestuia doar o clipă, suficient însă ca persoana de la volan să-l recunoască. Înainte ca străinul să-şi fi putut da seama ce se întâmplase, automobilul se îndepărtă zgomotos. Pe neaşteptate, răsăriră trei oameni de după zidul unei grădini, unde stătuseră ascunşi. Dar era prea târziu. Maşina se îndepărtă pe pantă, cu o viteză de o sută de km pe oră. Doi poliţiştii alergau pe mijlocul străzii semnalizând cu lămpile, însă abia avură timp să se ferească, sărind în lături. O aripă a maşinii agăţase totuşi mantaua unuia, doborându-l la pământ. Poliţiştii spintecau văzduhul cu fluierul de alarmă, în urma limuzinei. Conducătorul limuzinei diminuă viteza şi coti pe o stradă laterală, cât pe ce să se răstoarne, înaintând pe două roţi.

— Prin urmare ne-a scăpat, zise Elford amărât. Cel puţin ai luat numărul maşinii, sergent?

— De văzut, am văzut un număr, răspunse poliţistul. E o maşină Panhard mică…

— Ne-ar fi trebuit aici un tanc, zise Elford mânios.

Ajunşi la extremitatea inferioară a pantei, oamenii forţei publice ţinură o consfătuire rapidă cu inspectorul sectorului poliţienesc, care fusese desemnat de a opri maşina în cazul în care ar fi vrut să fugă. Fusese văzută pe Avenue Road şi probabil că zbura acum vertiginos prin Camden Town. Oamenii putură distinge numai tăbliţa fără număr, de la spatele maşinii. Probabil că, conducătorul putuse masca numărul printr-o simplă apăsare pe buton. Poliţiştii

pierduseră speranţa de a mai putea afla ceva despre fugar, când o înştiinţare de la Holoway Road, vestea că o limuzină corespunzând semnalmentelor automobilului căutat a suferit un accident peste drum de închisoarea Holoway. Informaţia fusese transmisă tuturor circumscripţiilor poliţieneşti. Maşina se izbise de stâlpul unui felinar, sfărâmându-se complet. Nimeni nu văzuse ciocnirea, totuşi un agent de poliţie auzise zgomotul produs şi se repezi la locul accidentului. Găsi doar maşina distrusă, dar conducătorul, deşi rănit izbutise să dispară, căci nimeni nu-l văzuse.

O maşină a inspectoratului îl conduse pe Elford la locul accidentului. Era o limuzină de lux, de tip mic. În jurul ei se adunaseră o mulţime de curioşi, de gură-cască.

— Desigur, vei descoperi că maşina e de furat, observă Barraball după ce Elford îi comunicase telefonic isprava. Într-adevăr, ulterior se stabili că maşina fusese furată cu nouă luni în urmă.

Elford examină cu meticulozitate interiorul maşinii, dar nu găsi decât două indicii importante. Primul, era un plic de format obişnuit, purtând titlul serviciului de casierie al băncii „Midland”, al doilea, o hartă portativă a Londrei, lipită pe pânză. Într-un colţ avea eticheta librăriei, ceea ce putea fi un indiciu. Mai târziu se descoperi un altul interesant. Harta slujise cuiva ca suport; la o cercetare atentă se puteau distinge urmele unui scris apăsat. Efortul de a-l descifra fu însă zadarnic. Elford vârî harta într-un plic şi o aduse la Scotland Yard, unde o încredinţa specialiştilor. Cu o oră mai târziu se transmise inspectorului şef Barraball şi asistentului său o fotografie care înfăţişa o propoziţie din care lipseau câteva cuvinte. Nu s-au putut distinge decât următoarele: „Mă poţi aştepta… Park între 3.50 şi… foarte urgent… J. L.”

Barraball îşi plimba privirea de la copia fotografică, la inspectorul Elford.

— J. L., zise el pe gânduri. Cine sa fie oare?

— Nu ar putea fi John Leslie? întreba, John Elford.

Barraball îşi fixă privirea din nou pe copia fotografica umedă încă. După toate aparenţele e John Leslie, repeta el.

— Şi probabil ca scrisoarea o adresase d-rei Beryl Stedman, bată-l Dumnezeu de tâlhar.

Totuşi, era surprinzător ca Barraball nu era sigur de aceasta.

În ziua următoare, John Leslie, apăru la birou cu mâna bandajată. Deşi d-ra Trent aştepta răbdătoare să-i istorisească ceva despre accidentul ce i se întâmplase, el nu scotea o vorbă, iar când aceasta îl întrebă răspunse iritat că n-a fost nimic. Mai târziu se înduplecă şi-i povesti cum i-a scăpat briciul pe mâna stângă în timp ce se bărbierea dimineaţa. În chip inexplicabil, tăişul briciului l-a rănit chiar pe dosul palmei.

— Ai suferit într-adevăr, un accident ciudat, observă Milly.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă Leslie necăjit.

Milly nu-i răspunse. Faptul că Sutton nu avea uneori o atitudine gentilă faţă de d-ra Trent era uimitor. Câteodată, felul în care patronul o trata, îl enerva chiar şi pe Leslie. Sutton era câteodată aspru, chiar jignitor, chiar în prezenţa unei terţe persoane şi nu era mai puţin uimitor faptul ca ea suporta răbdătoare ieşirile lui.

În ziua aceea, Leslie se arătă deosebit de amabil cu subalternii săi, el urmând a lua prânzul cu Beryl Stedman. Întâlnirea lor de azi era ceva mai misterioasă decât trecutele lor întrevederi.

— Sunt supărată pe mine însămi de ceea ce am făcut, povestind unchiului Lew o minciuna sfruntată, zise ea cu remuşcare, intrând în restaurantul de pe Piccadilly.

— Şi eu ar trebui mă dojenesc că-l înşel pe patronul meu. E aşa de bun! începu John. Dar la privirea ei plină de reproş tăcu. Apoi urmă: – scuză-mă te rog, de ce oi fi având mereu ceva de spus împotriva lui Sutton, când eşti de faţa, numai Dumnezeu ştie.

Ea credea că întrevede motivul, dar nu zise nimic. John mâncă puţin şi nu se simţea în apele lui. Ea presupunea că rana de la mâna îi provoacă dureri, însă el o asigura că se înşeală.

— Arăţi schimbat, astăzi… Te tulbură ceva?

După o lungă pauză, abia nimeri un răspuns la întrebarea ei.

— Da, sunt îngrijorat din cauza căsătoriei d-tale.

Beryl încercă să îndrepte conversaţia în altă direcţie. Era iritată şi inima ei bătea cu putere, căci presimţea instinctiv ce avea să se întâmple.

— Nu admit căsătoria d-tale cu Frank Sutton, zise el apăsat şi energic.

— Dar, dragul meu John, replică ea clătinându-şi capul. E îngrozitor să reîncepi. Nu trebuie să faci una ca asta.

— E imposibil să te căsătoreşti cu Frank Sutton oricât de amabil ar fi el, oricât de bun soţ ar promite să devină.

Ideea îl copleşea amarnic şi ea surprinse în ochii lui o expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

— Dar… de ce nu?

Ar fi voit să-i răspundă, însă nu găsea cuvintele potrivite şi se ferea să mai zică ceva, dându-şi seama de gravitatea chestiunii.

— Nu-i numai unul, ci sunt mai multe motive; încercă să găsească un ton indiferent, căutând pe cât îi era cu putinţă să mascheze amărăciunea din sufletul său. D-ta. eşti prea bună pentru orice bărbat.

— De ce?

Pe de o parte se neliniştea să n-o fi speriat, pe de alta se temea că ea se va îndoi de sinceritatea lui, astfel preferă să tacă.

— Nu te-ai obişnuit încă cu gândul căsătoriei mele?

— Nu. Nu trebuie să te căsătoreşti cu nimeni, izbucni el. Dacă n-ar fi Sutton şi Dumnezeu ştie câtă ură e în sufletul meu la gândul că va fi bărbatul d-tale, admiţând chiar că ar

fi cel mai desăvârşit dintre toţi bărbaţii de pe lume. Dar n-aş vrea să renunţ la d-ta.

Văzu cum ea se îngălbenise, pe când buzele lui repetau în şoaptă aceste cuvinte:

— Te iubesc, zise el.

Chiar în această clipă trebui să-şi întoarcă privirea fără voie. Lew Friedmann se aplecase ameninţător asupra lui; din ochii săi ţâşnea mânia pe care bătrânul şi-o stăpânea cu greu.

Leslie era liniştea personificată. Faţa îi rămăsese nemişcată sub privirea plină de ură a lui Lew.

— Nu-ţi face plăcere să iei loc? întrebă el pe un ton prietenos.

— Ce mai faci?

Lew Friedmann nu răspunse, ci luând un scaun de la o masă alăturată se aşeză.

— Am ajuns la desert. Să comand ceva şi pentru D-ta?

— Aş vrea să-ţi spun doar câteva cuvinte, zise Friedmann cu glasul aspru.

Părea că evită să se uite la Beryl şi când totuşi o privi în ochii lui se reflectă o dojană atât de amară încât era cât pe ce să o podidească lacrimile.

— Îmi pare rău, unchiule dragă.

— Nu te mai amărî, fata mea. Şi unchiul Lew îi mângâie duios mâna. Povestea ce mi-ai înşirat-o e o minciună scuzabilă. Ai vrut să te întâlneşti cu acest domn şi era natural să-mi tăinuieşti dorinţa ta. Haide să uităm asta.

Următoarele cinci minute se perindară într-o atmosferă foarte apăsătoare. Leslie mânca desertul cu deplin calm şi nu se arătă câtuşi de puţin grăbit. Vorbea pe un ton uşor, despre chestiuni indiferente. Beryl parcă încremenise pe scaun. Tăcea, aşteptând conflictul care desigur avea să urmeze. În sfârşit, Leslie îşi termină masa, iar Beryl ca şi cum numai asta ar fi aşteptat, se ridică în grabă, îi întinse mâna lui John şi îl luă apoi de braţ pe Lew Friedmann, îndepărtându-l de masă.

— Nu vei fi rău cu el, nu-i aşa? Eu sunt vinovată de ceea ce s-a întâmplat. Eu am plănuit întâlnirea.

Lew o bătu uşor pe umăr.

— Voi fi foarte amabil, să n-ai nici o grijă. În clipa în care v-am văzut pe amândoi eram aşa de amărât încât aş fi fost în stare să fac orice; dar diavolul ăsta flegmatic îşi ţine firea mai uşor ca mine. Crede-mă, că între mine şi el nu va surveni nimic grav.

După ce Beryl părăsi restaurantul, Lew se aşează pe un scaun în faţa lui John.

— Tinere, am să-ţi spun două vorbe.

Leslie se rezemă de speteaza scaunului, îşi şterse minuţios gura cu şervetul şi apoi îşi aprinse ţigara.

— Cu cât îmi vei spune mai puţin, cu atât mai bine, dacă doreşti să-mi vorbeşti pe tonul acesta. Sunt extrem de susceptibil în chestiuni care m-ar putea jigni.

Lew îşi muşcă buzele ca şi când ar fi voit să-şi oprească vorbele tari ce-i stăteau pe limbă.

— D-ta ştii că nepoata mea este logodită şi că în curând se va mărita cu un om de ispravă, onorabil şi fără pată? Lew accentuă fiecare cuvânt.

— Am auzit aşa ceva, dar mi-ar fi mai agreabil dacă nu ai accentua cu atâta patos onorabilitatea şi cinstea lui. S-ar părea că-mi reproşezi, că eu aş fi tocmai contrariul, ceea ce pentru mine ar constitui o insulta.

Lew Friedmann făcu o pauză scurtă, pentru a-şi înfrâna mânia.

— Oricum, d-ta ştii că Beryl este logodită şi că se va mărita. Cred că asta este suficient. Atâta doar vreau să-ţi zic.

Leslie făcu un gest afirmativ.

— D-ta mai şti că ea te iubeşte; vorbesc deschis ca de la bărbat la bărbat… şi iubindu-te şi-ar jertfi pe nimic, fericirea vieţii ei, pe care i-am pregătit-o ani de-a rândul. Ea o să te asculte, chiar de ar fi să o duci în iad.

Leslie clătină alene capul.

— Aş dori să fie aşa.

— Dacă n-ai observat asta, eşti un prost, continuă Lew. Să-ţi mai spun ceva Leslie. Înainte de a trebui să văd cum se nenoroceşte, luând de bărbat pe unul ca dumneata, mai degrabă te împuşc pe loc. Şi dacă ai reuşi să o convingi să renunţe la Frank Sutton, preferându-te pe d-ta, v-aş urmări până la capătul pământului şi fi sigur că o să reuşesc. Crezi că glumesc?

Leslie îşi scutură ţigara de scrum şi zâmbi.

— Cred că vorbeşti serios şi de aceea te admir. Poate că şi eu o să procedez la fel cu Frank Sutton, dacă voi fi convins că din cauza lui ea se nenoroceşte.

Lew îl străpunse cu privirea, încercând parcă să-i citească gândurile.

— Leslie, vreau să fiu absolut sincer cu d-ta. Aş dori să părăseşti serviciul de la Sutton şi să pleci în America. Şi aş mai dori să pleci chiar astăzi! Îţi ofer două mii de lire sterline, este suficient ca să poţi începe o nouă activitate. Îţi cunosc trecutul Leslie, ai fost spărgător şi repet ceea ce i-am spus şi nepoatei mele. Şi eu am trăit odinioară o viaţa asemănătoare, deci cunosc felul d-tale de viaţă. Aş prefera să vă ştiu morţi pe amândoi, înainte de a o lăsa pe fata mea să se nenorocească, să se prăpădească în amărăciune, ca mama ei. Leslie, mie îmi placi foarte mult, şi vreau să fiu sincer cu d-ta. Eşti un om, şi sper un om cumsecade. Ştiu bine, că nu o să apelez degeaba la onorabilitatea d-tale. Vei primi cecul numaidecât, băncile nu-şi închid ghişeele înainte de ora trei. Poţi părăsi Anglia chiar astă seară.

Căpitanul John Leslie clătină din cap.

— Nu voi face nimic din câte mi-ai propus, replică el repede. Nu mă poţi scoate din Anglia, oricât de mult mi-ai oferi… Şi aceasta dintr-un motiv foarte puternic. Dar pentru că trebuie, sunt dispus să fac o convenţie cu d-ta. Îţi făgăduiesc că nu voi încerca să o revăd pe nepoata d-tale, până în ajunul cununiei. Când va avea loc?

— Joia viitoare, răspunse Friedmann, după o clipă de gândire.

— Bine, îmi permiţi aşadar să vin miercuri seară la Hillford?

Lew Friedmann se codea, totuşi în cele din urmă cedă. Faptul că nu-şi condiţionase asentimentul, ar fi trebuit să trezească bănuiala unui om cu experienţa lui John Leslie.

— În ceea ce priveşte cele două mii de lire, poţi să le păstrezi liniştit. Eşti un om bun. Am întâlnit evrei nobili la suflet, dar d-ta eşti deasupra tuturor. Ţine-te de convenţia noastră şi mă voi ţine şi eu cu sfinţenie de ea. N-am s-o revăd pe Beryl, până miercuri seara.

Abia ieşise Leslie din restaurant, că Friedmann şi telefona lui Frank Sutton. Convorbirea lor dură zece minute. Rezultatul ei îl mulţumi pe Friedmann, cum nu se putea mai bine. Se urcă în automobilul ce-l aştepta la intrarea în restaurant şi se înapoie la Wimbledon.

Beryl era în camera ei, la sosirea lui acasă. Mai târziu veni şi ea în sufragerie. Era vremea ceaiului. Afectuozitatea lui Friedmann, aceeaşi dintotdeauna, îi risipi grija asupra conduitei lui Lew faţă de Leslie.

— Draga mea Beryl, ce copiliţă prostuţă mai eşti tu, zise el pe când îi turna ceaiul. Una din slăbiciunile lui era să creadă că el ştie să prepare ceaiul ca nimeni altul. Aşa o hoţoaică! Trebuie să-mi fie ruşine de tine.

Dar înainte ca ea să fi avut răgaz să se scuze, Friedmann urmă:

— Am avut adineaori o conversaţie cu iubitul tău; ştii că mi-e chiar simpatic? E ceva în caracterul lui care mă atrage, cu tot trecutul lui întunecat. Evident că nu-mi închipui nici o clipă că Frank l-ar putea face om întreg, dar de-ar fi să am eu cândva intenţia de-a reface moralul unui stricat, Leslie ar fi primul cu care aş încerca experienţa.

Această conversaţie îi era foarte neplăcută. Singurul fapt la care Beryl nu voia să se gândească, era trecutul lui John.

— Ai fost foarte aspru cu el? întrebă ea.

— Dimpotrivă, foarte îngăduitor. Ba i-am oferit şi două mii de lire sterline, cu care s-ar fi putut apuca de negustorie, dar m-a refuzat. Inima ei palpită mai repede.

— Şi ce-ar fi trebuit să facă în schimb? Ce condiţie i-ai pus?

— I-am cerut să nu vă mai tulbure liniştea… nici ţie, nici lui Frank… şi să părăsească ţara, răspunse unchiul.

Urmă o tăcere lungă.

— El nu-mi refuză numai propunerea bănească, ci toate celelalte propuneri. Am reuşit să obţin doar făgăduiala de a evita orice întâlnire cu tine până în ajunul cununiei.

Beryl ştia că unchiul ei avea obiceiul ciudat să vorbească tare ori de câte ori avea de spus ceva important.

— Ei bine, mâine e ajunul cununiei, căci aş dori ca ea să aibe loc sâmbătă înainte de masă.

Văzu însă, cum Beryl se îngălbeni, tremurând nervos.

— Tu ştii ce gândesc eu despre asta, continuă el repede. Vreau să se termine curând. I-am telefonat lui Frank. Şi el se împotriveşte ca şi tine să se celebreze cununia aşa de repede, căci şi-a făcut toate pregătirile să plece joi. Din fericire poate să-şi părăsească afacerile oricând vrea. Vrei deci să-mi îndeplineşti dorinţa, Beryl?

— Va să zică, trebuie să mă căsătoresc chiar poimâine?

Lew dădu din cap şi o privi necontenit; simţea lupta ce se petrecea în sufletul ei şi când, în fine, Beryl rosti cuvântul da, Lew suspină uşurat.

— Şi pentru Leslie e mai bine. Fireşte, numai în cazul că te iubeşte cu adevărat. Va fi mai bine să afle că toată această poveste s-a terminat. Va fi mai uşor şi pentru tine şi pentru el, şi o bătu uşor pe braţ.

— Poate că ai dreptate, zise ea maşinal. Imediat după această convorbire urcă în camera ei. Ce să facă? Să-i telefoneze lui John? Şi dacă i-ar telefona, ce i-ar putea spune? Doar nu se căsătorea contra voinţei sale, şi nu-şi lega viaţa de omul pe care nu-l dorea. Îl simpatiza pe Frank la fel ca pe oricare altul exceptându-l pe oacheşul şi

energicul John. Şi Frank o iubea, doar i-a spus-o. Nu avea voie să se gândească la sentimentele ei, nu avea voie să-şi cerceteze inima. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se supună soartei. Şi totuşi, viitorul i se arăta tulbure şi trist. Se aşează pe scaun cu inima îndurerată.

Auzi cum se apropia maşina lui Frank. Totuşi trecu un oarecare timp până când să coboare în bibliotecă pentru a-l saluta. Pe când prinse clanţa uşii auzi vocea unchiului Lew.

Friedmann era un pasionat cititor de ziare şi avea obiceiul, ca mulţi alţi oameni, că comenteze tot ce citise, ca pe o ştire de mare însemnătate şi cu aerul de-a o fi descoperit numai el.

— Poliţia e de părere că maşina aparţine „DENUNŢĂTORULUI”. Desigur că limuzina o fi alunecat pe şinele de tramvai din cauza vitezei cu care rula. Este o minune că şoferul a scăpat cu viaţă. Se presupune totuşi că s-ar fi rănit. Toate spitalele au fost cercetate, pentru a fi găsit… Pe cioburile geamului spart, s-au constatat pete de sânge. În momentul acela îşi aduse aminte de mâna bandajată a lui John Leslie.

Lew Friedmann văzu chipul tulburat al nepoatei sale, dar îi dădu o altă interpretare.

— Intră, fata mea, Frank vrea să-ţi vorbească.

Frank era şi el agitat, aşa i se păru ei, şi-i venea greu să-şi explice această nervozitate după plecarea, inutil de grăbită a unchiului Lew.

Beryl nu era cu conştiinţa curată şi credea că Lew îi istorisise lui Frank despre masa luată în tovărăşia lui Leslie.

Frank ieşi de câteva ori din cameră pentru că auzise într-adevăr un zgomot, sau i se păruse că sună telefonul. Aştepta o comunicare foarte importantă, îi spusese el lui Beryl.

— N-ai vrea să mergem în grădină? întrebă el încurcat, după ce vorbiră despre fel de fel de fleacuri care o enervaseră şi pe Beryl.

— Ce zici tu despre schimbarea datei cununiei? întrebă el în cele din urmă. La început nu eram de loc de acord cu această schimbare.

— De ce nu?

O examină fugitiv, nefiind sigur, dacă întrebarea ei era sau nu ironică. Niciodată nu ştia precis ce să creadă despre ea. Epoca logodnei trecuse neobişnuit de monotonă, fără prea multe efuziuni de dragoste şi tandreţe. Era o alunecare domoală spre căsnicie, precum o spusese şi Lew înainte de a fi apărut ea în cameră.

— Aş vrea să-ţi vorbesc deschis Beryl. Ne suntem totuşi dragi unul altuia şi în ceea ce mă priveşte, eu te iubesc mult. Ziua în care îmi vei deveni soţie, va fi cea mai fericită din viaţa mea. Totuşi, văd realitatea. Ştiu bine că nu prea doreşti să te măriţi şi presupun că graba unchiului de a vedea cununia săvârşită cât mai curând te-a necăjit foarte mult. Dar ce să-i faci, e o dorinţă de a lui şi pace… Am încercat să-l conving şi nu pot să-mi explic de ce ţine să ne vadă căsătoriţi aşa, deodată. Beryl înţelese că unchiul Lew nu-i vorbise nimic despre Leslie şi-i fu recunoscătoare pentru această discreţie.

— Aranjasem să plecăm joi. Aceasta nu ar fi o mare piedică, cu toate că acum sunt silit să muncesc foarte mult ca să rezolv până atunci toate treburile, dar se mai adaugă şi o altă dificultate. Lew a insistat să nu afle nimeni din personalul meu ziua cununiei. Numai Dumnezeu ştie de ce i-a venit şi această dorinţă bizară. Spune-mi te rog, ce crezi tu despre toate acestea?

— Am consimţit în cele din urmă, zise ea. Se ruşină oarecum de aceasta frază banală, dar nu s-ar fi putut exprima altfel.

El o luă de braţ, dar erau încă aşa de străini unul de altul încât îi repugna şi acest gest neînsemnat. Simţind acest lucru, el îşi retrase braţul numaidecât.

— Cred c-ar fi cel mai bine să plecăm în Scoţia. Cunosc acolo un hotel foarte plăcut, aşezat în munţi, cu o poziţie

pitorească. Am şi comandat un apartament pentru joia viitoare.

Ea îşi dădu seama cât de străini sunt încă unul faţă de altul. Beryl constată că niciodată nu discutaseră încă locul unde să-şi petreacă luna de miere şi acum trebuia să se forţeze să asculte cu oarecare interes.

— Am tot atâtea preferinţe pentru Scoţia ca pentru oricare regiune frumoasă. Răspunsul ei era atât de rece încât Frank nu putu replica nimic. După o oarecare pauză, Frank continuă.

— Lew a fost întotdeauna extraordinar de larg. De tine se îngrijeşte cu o dărnicie fără margini. Mie îmi dă un cec de douăzeci de mii de lire sterline ca să-mi extind comerţul. Dacă ar fi după mine aş da sâmbătă un banchet în birourile mele şi aş distribui personalului meu întreaga sumă. Aş paria că bietului Leslie i-ar prinde bine partea lui.

Frank râse de această glumă. Însă buna lui dispoziţie rămase fără ecou. Beryl fu mulţumită să audă glasul unchiului Lew care o dojenea că stă prea mult afară, pe timpul ăsta răcoros.

Frank nu rămase la masă şi Beryl îi fu recunoscătoare. De îndată ce putu, se duse în camera ei, se aşeză la biroul său şi începu să-i scrie o scrisoare lui John. Dar fiind nespus de obosită îşi găsea greu cuvintele potrivite şi după ce începuse în zadar a patra scrisoare, renunţă şi coborî la unchiul Lew în bibliotecă. Dorea să se convingă de un lucru şi cum se ivi momentul întrebă.

— I-ai vorbit cumva lui Frank despre Leslie?

Luându-şi ochelarii de pe nas, Lew puse ziarul pe genunchi.

— I-am spus numai ce poate să ştie şi anume că Leslie mi-a făgăduit să nu te vadă până în ajunul căsătoriei tale.

— Te-a întrebat de ce ţi-a promis Leslie aceasta?

— Nu, şi nici nu bănuieşte măcar, de ce mă opun cu atâta înverşunare la prietenia voastră. În definitiv încă n-am avut ocazia să-i vorbesc despre asta.

Răspunsul o nelinişti oarecum.

— Frank nu-şi poate explica stăruinţa ta, de a nu afla nimeni din personalul său data căsătoriei noastre.

Unchiul Lew zâmbi.

— În cazul acesta e cu mult mai naiv decât îl credeam. Şi cu această apreciere, cam curioasă, se sfârşi discuţia asupra acestei probleme.

Intrând în hol, Beryl îl văzu pe servitor la uşă, vorbind cu factorul poştal. El întoarse capul, auzind că se deschide uşa biroului.

— Iată o telegramă pentru dl. Sutton, zise valetul, respectuos de cum o zări pe stăpâna lui. Doriţi să o luaţi Dvs.?

Mai întâi voise să trimită telegrama unchiului Lew, apoi se răzgândi şi desfăcu formularul. Presupunea că textul era în legătură cu convorbirea telefonică aşteptată, dar citi următoarele: „Cabine rezervate pentru Jackson Pacific”.

Se prezenta cu telegrama la unchiul Lew care clătină din cap în semit de mirare.

— Presupun că Frank a comandat o cabină pentru unul din clienţii lui, o altă explicaţie nu găsesc. Îi voi transmite textul prin telefon.

Se retrase în camera ei şi uită şi de Jackson şi de Frank şi de afacerile lui. Uită totul când se aşează la birou şi reîncepu, pentru a cincea oară, să-i scrie lui John.

„Journalul” era unul dintre cele mai bune cotidiene, având un Stat Major de colaboratori apreciaţi. Directorul ziarului era cea mai strălucită personalitate din lumea presei, ceea ce o admitea şi el fără nici o reticenţă. Dacă uneori avea câte un eşec, acesta se datora, indiscutabil, unei insuficiente consecvenţe. Luni dimineaţa publică ştirea asupra unui eveniment extraordinar şi senzaţional. Marţi dimineaţa, ziarul uită ce anunţase înainte, cu litere de o şchioapă, căci alt eveniment, mai extraordinar ocupă locul celui precedent. De obicei era vorba de ceva diametral opus senzaţionalului din ziua premergătoare.

Totuşi într-un singur punct, ziarul era consecvent: în articolele şi reportajele privitoare la faimosul „DENUNŢĂTOR”. Nu era zi lăsată de Dumnezeu în care „Journalul” să nu strecoare o notiţă interesantă asupra personajului misterios. Aceste articole erau însă alcătuite cu profesionalism.

Singurul om pe care îl indigna dârzenia „Journalului” era Field, redactor la „Curierul Poştal”.

— O să ne facă mat, spuse acesta adresându-se lui Harras… Ia citeşte de pildă articolul acesta. Şi „Curierul Poştal” şi d-ta arătaţi ca o mămăligă faţă de „Journal”.

Harras oftă adânc, cercetându-şi în ascuns numeroasele buzunare în căutarea unei ţigări, pe care negăsind-o, luă una din cutia de pe masa redactorului Field.

— Mămăligă, începu el.

— Nu te ţine şi d-ta scai de un cuvânt, zise Field, ci mai bine repede-te la Scotland Yard şi stăruie să vorbeşti direct cu Barraball.

Harras oftă din nou.

— El stăruie şi mai energic, ca nimeni să nu-l deranjeze. Dacă aş stărui ar însemna să mă trimită la plimbare. E zadarnic să lupt cu forţe mai presus de puterea mea.

— Uită-te ce scrie „Journalul”, continuă Field întinzându-i ziarul peste masă. Harras se grăbi să închidă ochii.

— Mă miră foarte mult că d-ta citeşti o asemenea fiţuică; dai prin asta un rău exemplu reporterilor dumitale mai tineri.

— Cunoşti „Clubul Leoparzilor”? întrebă Field fără nici un motiv aparent.

— Mai mult decât atât. Sunt membru de onoare. Societatea e proastă, dar berea e bună. De ce mă întrebi?

Field stătu pe gânduri până să dea răspunsul.

— Cineva mi-a spus de curând, la clubul ziariştilor, că-i cel mai vulgar loc de întâlnire din Londra şi atunci mi-am zis că am putea afla câte ceva senzaţional, vânând acolo noutăţi interesante.

— Tot la vânat te gândeşti, mormăi Josua. După asta se vede că omul se învârteşte numai în lumea selectă, apoi zise cu voce tare:

— Am cercetat deja spelunca şi cu toate că mi-au căzut în mână multe vulpi, încă n-am nimerit vulpea ce-mi trebuie. Şi apoi nici nu sunt sigur dacă e o vulpe. Nimic nu e mai neplăcut decât să urmăreşti un vulpoi şi să te trezeşti cu un tigru.

— Atunci, întâlneşte-l pe Barraball.

Dar Harras nu era dispus să dea ochii cu inspectorul său şef, ci se repezi iar la Frank Sutton. Ţinea mult să vorbească cu morocănosul Tillman. Harras era convins că nici chiar Barraball n-ar fi fost în stare să-i spună câte ştia Tillman.

Excelentul reporter de la „Curierul Poştal”, chiar dacă ar fi cunoscut toate împrejurările şi amănuntele, n-ar fi nimerit un moment mai favorabil, decât acela când intră în birourile firmei „Frank Sutton & Comp.”

Uneori nu ştia cum să o trateze pe d-ra Trent. Leslie constată intrând dimineaţa în birou, că ceva o necăjise foarte mult. Milly se găsea în cele mai rele toane. Această constatare o făcuseră de altfel şi funcţionarii mai tineri precum şi băieţii de servici. De obicei îşi revărsa toanele asupra subalternilor şi rareori arăta directorilor, că e rău dispusă. Dar în acea dimineaţă, Leslie nici nu apucase bine să se arate în pragul uşii, că ea i se şi adresă:

— Azi vă lipseşte drăgălaşul bandaj de la mână, d-le căpitan.

Leslie îşi privi mâna; o dungă subţire roşiatică îi cresta de-a curmezişul, dosul palmei.

— Nu mai am nevoie de bandaj, zise el nepăsător.

Se vedea că necazul d-rei Trent îl dispunea pe Leslie. Puţin iod şi o piele sănătoasă şi uite că am scăpat. Ai nevoie de cheile de la casa de bani? De obicei în fiecare dimineaţă, d-ra îi cerea cheile pentru a scoate din casă, diverse registre

în legătură cu corespondenţa. Spre marea lui surprindere, d-ra răspunse categoric:

— Nu!

Multă vreme lucrară în tăcere la mesele lor, fiecare preocupat de chestiuni, ce nu aveau nici o legătură cu problemele firmei.

— Mergeţi la cununie? întrebă Milly subit.

— La cununia cui?… A, da! vrei să zici la cununia lui Sutton? Nu cred.

— Sunteţi invitat? Era o nuanţă maliţioasă în această întrebare. Leslie o privi cu atenţie pe secretară. Majoritatea femeilor se sluţesc când sunt necăjite, însă Milly Trent era dintre acele persoane, cărora violenţa sau ura le imprima un farmec diabolic. Era o fată drăguţă când era calmă, dar enervată era aproape frumoasă.

— Eşti de-a dreptul radioasă de ciudă. Ce ţi s-a întâmplat? începu el, ca s-o tachineze.

— Pentru un compliment din partea dumitale, face să fiu nervoasă, replică ea râzând… V-am întrebat dacă sunteţi invitat la cununie.

— Pe mine nu mă invită nimeni la nunţi, zise el bine dispus.

— În cazul acesta îi vom spune lui Sutton să-ţi trimită dumitale o invitaţie, adăugă ea şi Leslie surprinse iar, maliţiosul ei zâmbet.

— D-ta, desigur n-ai să mergi?

— De ce desigur? izbucni ea.

Leslie se îndepărtă de birou, îşi vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor şi îşi aplecă capul într-o parte, luând atitudinea caracteristică pe care o avea când învinuia pe cineva. Milly tremură un moment.

— Astă noapte am venit la o oră destul de înaintată, zise el cu subînţeles. Pentru o clipă, acest atac îi tăia răsuflarea funcţionarei.

— Ce legătură este între sosirea d-tale târzie şi mine?

— Şi d-ta ai fost târziu, aici. Şi după mirosul special al ţigărilor egiptene, a fost şi Frank Sutton aseară aici.

— Şi adică, de ce să nu fi venit? Şi de ce să nu fi fost şi eu aici? Glasul ei tremura de mânie. Sunt secretara lui, d-le! Ce găseşti incorect în aceasta?

Leslie nu răspunse numaidecât.

— De când îl cunoşti pe Frank Sutton? De mult, nu-i aşa? Trebuie să fi fost o fată foarte drăguţă când ai intrat în serviciul său.

Milly se ridică brusc de pe scaun. Îngălbenise şi tremura.

— Ce dracu înţelegi d-ta prin asta?

Totuşi greşise, imaginându-şi că-l va putea deruta.

— Ştiu bine, că de două ori în cursul săptămânii, v-aţi întâlnit noaptea aici, fără nici un motiv temeinic, pe cât îmi dau seama, zise el. Cunosc afacerea foarte bine şi nu văd nici un motiv, pentru ca un bărbat logodit să se întâlnească, pe ascuns, cu secretara lui, în biroul său.

— Probabil, crezi că lumea ar trebui să se întâlnească tainic la restaurant, sau în parc, când fata e logodită cu un altul, luând-o logodnicului? Aşa crezi d-ta?

John nu-şi pierdu cumpătul.

— Nu vorbesc de mine, ci de dumneata. Vorbesc cu d-ta în interesul d-tale. Întâmplător, am aflat câte ceva din viaţa particulară a lui Frank. Dacă crezi că eşti unica femeie cu care se întâlneşte în biroul său pe ascuns, atunci te înşeli.

Lui Leslie i se păru că Milly se va năpusti asupra lui. Era aşa de desfigurata de mânie, încât aproape că n-o mai recunoştea.

— Minţi! Minţi! ţipă ea. Aici nu vine nimeni altcineva… vreau să zic: nu vede pe nici o altă… Tâlharule! Te-a scos din gunoi, te-a luat din fundul puşcăriei şi ţi-a dat o funcţie onorabilă… Hoţule!

Se opri apoi, ca să poată respira, iar Leslie profită de această pauză:

— Trebuie să accepţi, că Frank Sutton este pe cale de a se căsători cu o fată bună, sau cel puţin are acest gând. Poate că este atât de bun precum se spune, poate că este nevinovat, precum se arată. Însă, dacă nu va fi aşa şi Beryl

va suferi de pe urma lui, atunci va trebui să-ţi cauţi alt amant, draga mea, fiindcă eu însumi îl voi ucide.

Milly rămase cu privirea pironita asupra lui John. Era tot ce putea face. Faţa ei era agitată, mâinile îi tremurau. În acest moment intră Frank Sutton. Se uită la secretara lui, apoi la girantul său şi păru că înţelege ce s-a petrecut între amândoi.

— Hei! exclamă el cu asprime, adresându-se d-rei Trent. Ce s-a întâmplat aici? Te-au apucat iar dracii? Ce s-a petrecut Leslie?

Leslie dădu din umeri.

— D-ra Trent e puţin cam dificilă.

Ea încercă să vorbească, dar ieşi vertiginos din birou, trântind uşa, fără a scoate un cuvânt.

— Dragă băiete, glasul patronului era cam îngrijorat şi totuşi un reflex de satisfacţie strălucea în privirea lui. De ce te certi cu Milly a mea?

— Milly a d-tale? Asta presupuneam şi asta este pricina căci am dojenit-o să nu se mai întâlnească cu d-ta în toiul nopţii dacă ţine la buna ei reputaţie.

Frank izbucni într-un hohot de râs.

— Ai făcut d-ta asta? întrebă el mirat. Dumnezeule mare, admir curajul d-tale.

— Şi pe urmă i-am mai spus ceva; ce poate să nu fie tocmai adevărat, însă mă provocase. Am ţinut s-o pun la locul ei. Dar căpitanul Leslie nu destăinui obiectul provocării.

— Pentru Dumnezeu, las-o în pace, continuă Frank zâmbind. E un diavol când o apucă furia.

— Biata Milly! Ce prostuţ eşti, Leslie! E normal să fie aici, nu numai ultima noapte, ci în multe alte nopţi. Vreau să-mi extind întreprinderea după cununie, şi n-o pot realiza fără muncă intensă şi în afară de orele de birou. Când proiectul va fi terminat, ţi-l voi arăta şi d-tale. Biata Milly, repetă el clătinându-şi capul, dar pe faţa lui se contură un rânjet, când părăsi biroul.

De obicei Leslie citea gazeta de îndată ce îşi termina lucrul. I se aducea foaia regulat, în fiecare dimineaţă şi analiza cu atenţie anumite rubrici. Găsea că îndeletnicirea aceasta îl reconforta mai cu seamă acum, după incidentul furtunos care avusese loc.

Rubrica pierderilor nu conţinea nimic de seamă, însă pagina informativă publica două ştiri care îi atraseră atenţia.

În vremea aceea operau în Londra patru bande de hoţi de bijuterii. În realitate însă, după cât ştia el, numai trei erau importante: banda olandeză, făptaşa recentei lovituri senzaţionale şi cele două organizaţii împestriţate cu americani. Ultima bravură a uneia din aceste două organizaţii atrase atenţia lui John Leslie. I se furase contesei Creethorn un colier în valoare de opt mii de lire sterline, pe când familia se găsea la masă. După afirmaţia ziarului, colierul era o bijuterie veche, lucrată cu vreo optzeci de ani în urmă, însă diamantele erau bune.

A doua informaţie anunţa scurt, că inspectorul-şef Barraball a intrat în convalescenţă.

Furtul fusese comis cu două zile în urmă şi ţinut secret în urma cererii poliţiei. O dată cu reportajul respectiv, se publica şi o fotografie a colierului, însoţită de amănunte şi descrierea fiecărei pietre preţioase, ceea ce nu-l prea interesă pe John Leslie.

Îndoi apoi gazeta şi se duse la fereastră, uitându-se afară, ca în scara aceea când fusese omorât Larry Graeme. Milly Trent reapăru în birou. Nimeni nu ar fi recunoscut în ea pe diavolul de adineaori.

Îl salută pe Leslie cu un surâs.

— Îmi pare rău că m-am cam pierdut cu firea, sper că mă vei scuza, domnule căpitan. Nu mă simt tocmai bine astăzi; totul mă enervează. Dar şi dumneata ai fost dificil!

— Îmi pare rău, zise Leslie zâmbind.

— Nu-i femeie pe care să nu o jignească aluziile şi ofensele aduse caracterului său. Domnişoara Trent vorbea repede şi

părea că se calmase, căci la dânsa vorbăria era semn că este bine dispusă. Te rog scuză-mă şi pentru tot ce am spus despre domnişoara Stedman. Va veni peste câteva momente la birou şi nu mi-ar fi agreabil dacă i-ai spune…

— Vine aici? întrebă el neîncrezător. Eşti sigură?

Milly afirmă printr-un gest. Leslie nu-i surprinse însă zâmbetul ironic.

— D-ra Beryl este în oraş şi domnul Sutton a rugat-o să poftească la birou împreună cu dl. Friedmann.

Numai la o asemenea veste nu se aşteptase Leslie. Dacă promisese să nu o revadă pe Beryl, se aşteptase cel puţin să fie ţinută departe de birou.

— La ce oră ai venit d-ta la birou ultima noapte, d-le căpitan? Noi am plecat înainte de unsprezece şi jumătate.

— Aproximativ la douăsprezece fără un sfert, adică la cinci minute după plecarea dumitale.

— Şi ce Dumnezeu te-a făcut să vii din nou în birou? întrebă Milly cu maliţiozitate. Cu siguranţă că nu vreo aventură de dragoste… nu te supăra.

— Nu mă supăr, zise Leslie sincer.

Soneria lui Frank Sutton o chemă. Peste câteva minute se arătă din nou în birou, nu singură, ci însoţită de un om uscăţiv, înalt, cu o mustaţă mare, neagră, pe care îl ghiceai de la o poştă că este agent de poliţie.

— Dl. acesta doreşte să-ţi vorbească.

Apoi se arătă şi Frank Sutton.

— Dl. acesta, lămuri el, vine pentru o chestie extraordinară, vreau să zic, acest funcţionar, sergentul Valentin din Marylebone…

— Sergentul Valentin de la departamentul de investigaţii criminale, completă agentul răspicat. Doresc să vă pun unele întrebări, dacă nu vă deranjează, d-le căpitan Leslie, şi rotindu-şi privirea în jur, continuă, nu ştiu dacă doamna ar putea fi de faţă.

— Ar fi mai bine, observă Sutton, în cazul că ceea ce mi-ai spus este adevărat.

— E adevărul adevărat, mormăi poliţistul.

Se arăta foarte grav şi întruchipa acum, în persoană, maiestatea legii.

— Am primit o reclamaţie, d-l căpitan Leslie, şi în afară de asta cunosc întâmplător câte ceva din trecutul dvs.

— Fireşte, fireşte, întrucât eşti în slujba poliţiei, trebuie să ştii orice, zise Leslie flegmatic.

— Cercetez un furt săvârşit în Park Lane 304. Este vorba de colierul Contesei Creethorne. După informaţiile mele, colierul se află în posesia Dvs.

— Nu mai spune! replică Leslie.

— E de prisos cred, să vă mai spun, că hoţul, care a furat colierul, a fost arestat azi dimineaţă, adică unul din ei. Acesta a declarat că a vândut giuvaierul ieri noapte, la orele unsprezece unui om denumit „DENUNŢĂTORUL”

— Dl. căpitan Leslie se afla în biroul acesta la douăsprezece fără un sfert. D-ra Milly dădu această informaţie şi nu-şi ascunse de loc satisfacţia ce-o încerca, acuzându-l pe Leslie.

— La douăsprezece fără un sfert? Nici vorbă că aţi avut timp destul. Vânzarea s-a făcut la unsprezece la Thames Embanckment. Cumpărătorul a numărat nouă sute de mii de lire în hârtii americane. După informaţiile mele, cumpărătorul sunteţi dvs.

— Informaţiile d-tale se potrivesc ca nuca în perete. Vrei să mă percheziţionezi?

Poliţistul îl privea gânditor, nehotărât.

— Aţi venit aici aşadar la douăsprezece fără un sfert. Şi rotindu-şi ochii de jur împrejur întrebă:

— Cine deţine cheile de la casa de bani?

— Eu le am.

— Mai are cineva altele la fel?

— Nimeni, se grăbi Milly să răspundă.

— Nu te aprinde, observă Sutton. Am şi eu una. Nu mă folosesc de ea niciodată, însă de obicei, cheia este în posesia d-tale, d-le Leslie.

— Căpitan Leslie, rectifică el. Iat-o!

Şi scoase de pe lanţul de chei, o cheie specifică casei de bani. Poliţistul o luă imediat din mâna posesorului, o vârî în broască şi deschise larg, uşa casei de fier. În cele trei despărţituri, nu găsi decât o serie de registre comerciale, dar înfăşurat într-o hârtie de mătase era un obiect. Frank nu-şi putu reţine un strigăt de uimire când detectivul desfăcând pachetul, găsi colierul d-nei Creethorn.

Frank se repezi la uşă şi o deschise.

— Lew, exclamă el înăbuşit, în momentul când intrară Lew şi Beryl în birou. Lew, e o mare eroare aici. L-au acuzat pe John la poliţie, că el ar fi „DENUNŢĂTORUL”, fiindcă este în posesia obiectului de colo, zise, arătând strălucitoarea bijuterie din mâna poliţistului.

— Eşti de la Scotland Yard? se auzi glasul hotărât a lui John. Numai el nu-şi pierduse cumpătul, ca şi cum toată întâmplarea nici nu s-ar fi referit la persoana lui.

— N-are importanţă de unde sunt, zise poliţistul cu autoritate. Am să vă rog să mă însoţiţi până în strada Marlborough.

— N-ar fi mai bine să luăm o maşină? întrebă Leslie. Nu pot să sufăr să merg pe jos.

Beryl, de o paloare cadaverică, îşi îndreptase privirea spre Leslie, care rămăsese rezemat de birou. John întâlni privirea ei şi zâmbi clătinându-şi capul.

— Eu sunt „DENUNŢĂTORUL”, zise el nepăsător, nu e asta o veste senzaţională?

Beryl nu replică nimic, nici nu auzi măcar ultima lui vorbă. Deodată genunchii i se înmuiară şi Lew o prinse în braţe, tocmai când era să cadă leşinată.

Beryl avea o noţiune vagă despre evenimentele din cursul zilei. Lew îi povestise că îşi recăpătase cunoştinţa, îndată ce fusese dusă la maşină, dar abia acum, când se afla comod instalată într-un fotoliu din biblioteca din Wimbledon, inspirând aerul răcoros ce pătrundea prin fereastra deschisă, începea să-şi vină în fire.

— Nu astăzi! Nu astăzi! Se împotrivea ea energic.

— Draga mea, auzea Beryl vocea unchiului Lew, vorbindu-i parcă de la o imensă depărtare; dar îşi dădea bine seama, că era extrem de surescitat şi amărât şi că ea fusese pricina acestei stări nervoase. Frank este de părere că ar fi mai bine, ca… aşa cum stau lucrurile… Eu aş dori de asemenea să te văd complet ieşită din aceste neplăceri. Frank a aranjat totul… La ora două, la ofiţerul Stării Civile.

Lew făcu o pauză.

— Draga mea, fii cuminte, reluă el vorba, atingând-o încetişor şi drăgăstos pe umăr.

Încetul cu încetul, revenind la starea normală observă că are în mâinile ei, încă tremurânde, o cutie violetă, dreptunghiulară, îmbrăcată în piele de antilopă. Ornamentaţiile în linii aurite erau artistic executate. Deschise cutia fără vreun gând precis şi contemplă absenta minunatele perle. Lew o lămuri: perlele reprezentau darul de nuntă.

— Am stabilit cununia încă de azi dimineaţă.

— Azi dimineaţă, înainte de arestarea lui John?

Lew făcu un gest afirmativ.

— Da, şi sunt mulţumit că am făcut-o.

— Şi totuşi nu astăzi, zise ea cu ciudă. Ultima oară mi-ai spus că va avea loc sâmbătă.

— Cred că e mai bine să se facă astăzi. Se încăpăţânase, ca orice om hotărât să rezolve o chestiune neplăcută. Beryl se mai împotrivi o clipă. Apoi se resemnă, spre a întâmpina cu curaj inevitabilul. John Leslie se găsea în închisoare… el era „DENUNŢĂTORUL”… un tăinuitor al jafurilor, un caracter mârşav, ce înşela perfid oamenii care se încredeau în el. Acest gând o îmbolnăvea complet. Întinse mâna şi unchiul Lew o ajută să se ridice din fotoliu, fiind încă destul de slăbită.

— Fie, şopti ea răsuflând greu, mă mărit cu el când vrei. Chiar şi astăzi… îmi este indiferent în care zi.

Se servi prânzul, dar Beryl nu fu în stare să mănânce ceva. Lew comandă o sticlă de şampanie, dar Beryl abia putu înghiţi o picătură. Când apăru Frank, uimit şi speriat, ea îşi revenise, deşi trupul îi mai tremura.

— Unde are loc cununia? întrebă ea.

N-o mai surprindea nici propria ei linişte. Cununia era pentru ea ca şi moartea, o groaznică idee care trebuia suportată.

Frank povesti logodnicei că a făcut toate pregătirile, pentru ca, la Ofiţerul Stării Civile din Wimbledon să poată avea loc căsătoria. Ea avea impresia că aude totul ca în vis, un vis îngrozitor ce ar dispare o dată cu redeşteptarea ei.

Plecară împreună cu maşina lui Friedmann şi în zece minute Beryl se văzu în faţa unei mese înconjurată de un grilaj. La birou şedea un om bărbos. Cineva zicea ceva despre martori.

— Să vină şoferul, zise Lew nerăbdător. Aşteptaţi puţin. Ieşi repede, dar afară nu găsi maşina. Gardianul indicase şoferului o stradă laterală, staţionarea în faţa oficiului fiind interzisă. Dar era cineva acolo, despre care Lew îşi amintea vag, că-l văzuse cândva. Un om negricios la faţă şi cu mustaţă mică neagră.

— A! zise Lew deodată. Nu eşti d-ta dl. Tillman?

Omul zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

— Exact, acesta este numele meu.

— Vino te rog cu mine. Friedmann îl apucă de braţ. Avem nevoie de un martor la cununia nepoatei mele. Cred că n-ai nimic împotrivă?

— Absolut nimic, replică Tillman bucuros.

Dar Beryl, chiar în aceste momente de surescitare, avu totuşi impresia că viitorul ei soţ nu era prea încântat de prezenţa slujbaşului său. Îşi aminti că Frank nu avea o părere tocmai bună despre Tillman.

— Să terminăm mai repede, stărui Tillman privind cu nerăbdare spre uşă.

Fata presimţea că unchiul Lew se temea încă să nu se trezească ca John Leslie, să împiedice căsătoria. Acest gând o făcu pe Beryl să zâmbească.

Totul merse repede. Ceremonia abia începută se şi terminase. Beryl iscăli în registru cu mâna tremurândă. De acum încolo era d-na Sutton, legată pe viaţă de amabilul tovarăş care în acest moment se lipise gingaş de braţul ei.

Întinse mâna lui Tillman, care i-o strânse foarte tare ceea ce o surprinse, bănuind că trebuia să dispună de o forţă colosală.

— Nu vă felicit încă, d-nă Sutton, voi amâna exprimarea urărilor mele pentru un moment mai oportun.

D-nă Sutton? numele acesta era ca o palmă în obraz. Şi totuşi nu exista nici un motiv de jignire. Se măritase cu un bărbat de caracter, iar bărbatul pe care-l dorea era un netrebnic, un spărgător vrednic de dispreţ, care se afla acum la puşcărie. Închise ochii, să nu mai vadă tabloul ce-i plutea în faţa ochilor. Când îi deschise, nu mai zări nimic, căci lacrimile fi întunecau vederea.

Nici o mireasă nu va fi părut vreodată la Oficiul Stării Civile atât de trista ca Beryl. Pierise parcă tot farmecul şi dulceaţa vieţii, iar lumea i se părea stearpă şi pustie.

— Ce zici, are să-ţi placă Scoţia? Frank Sutton părea şi el foarte nervos.

— Da, o să-mi placă. Beryl Sutton avu impresia că parcă altă femeie a pronunţat aceste cuvinte.

„DENUNŢĂTORUL” a fost arestat. Un ziar de seară anunţă faptul, totuşi cu oarecare prudenţă.

„Un individ a fost predat secţiei poliţieneşti din Marlborough, sub bănuiala că ar avea o legătură cu furtul din Park Lane”

Ştirea evazivă şi laconică, nu conţinea nimic în plus.

Josua Harras nici nu se aşezase pe scara poliţiei din Marlborough. Această cutezanţă ar fi fost rău văzută de poliţişti, chiar şi în cazul lui Josua Harras. El supraveghea cu atenţie intrarea localului de poliţie, plimbându-se

încoace şi încolo, pe strada Marlborough. Îşi încheia şi descheia mereu mantaua, după cum îi era obiceiul, ori de câte ori era enervat şi invariabil încheia strâmb nasturii. Întâmplarea făcu să se afle tocmai la uşa de intrare, când inspectorul Elford se dădu jos din maşina cu care sosise.

— Hei, Josua! strigă poliţistul. Chiar azi dimineaţă am vorbit cu şeful despre d-ta. Mai bine zis. Barraball mi-a vorbit despre d-ta. Te apreciază mult. Nu m-ar mira de loc dacă d-ta ai dezlega iţele acestei afaceri înaintea colegilor d-tale.

— Cine este acest Leslie? întrebă Harras, arătând cu capul înspre uşa de intrare a secţiei.

— Cum, nu ştiai? A fost directorul Firmei Frank Sutton. L-am prins cu ocaua mică.

Elford părea foarte încântat şi fără îndoială avea şi de ce.

— Să fie oare Leslie „DENUNŢĂTORUL”?

— Zău că nu m-ar mira, replică Eldford, dar spre seară îţi voi putea spune mai multe în legătură cu asta.

Josua continuă să ţină sub observaţie clădirea poliţiei. După jumătate de oră apăru Elford singur, fluierând vesel şi îndreptându-se spre Regent Street. Îşi învârtea umbrela şi părea bine dispus întocmai ca un poliţist, care ştie pe cineva la „beci”, de unde nu va putea ieşi fără cel puţin zece ani de puşcărie.

— Vine şi Barraball la secţie? întrebă Harras, care-l ajunse pe inspector.

— Ehei! A fost acum o oră şi i-a luat lui Leslie un interogatoriu foarte amănunţit. Deodată, Elford se opri locului, privind la Harras.

— Ascultă Josua, am pentru d-ta un reportaj. Este cel mai senzaţional din câte ai primit vreodată. O cunoşti pe Beryl Stedman?

Harras dădu din cap afirmativ.

— Bine. Am convingerea că în ziua cununiei ei se va săvârşi cel mai senzaţional asasinat, din câte s-au comis până azi.

— Dumnezeule mare! exclamă Harras înspăimântat. Şi, ca o nălucă se repezi la redacţie cu vestea despre arestarea lui John Leslie. La jumătatea camerei redacţionale Field îi bară drumul.

— O cunoşti pe Beryl Stedman? întrebă redactorul şef, neştiind că această întrebare îi mai fusese pusă reporterului chiar adineaori.

— Da, o cunosc, de ce mă întrebi?

— S-a cununat azi. Repede-te numaidecât la Wimbledon şi vezi dacă poţi combina ceva din afacerea asta.

— S-a cununat? întrebă el pe un toc sec şi înfiorat, ştergându-şi fruntea de sudoare. E îngrozitor.

În această clipă nu se mai gândea la cununie, ci la senzaţionalul asasinat ce avea să se întâmple.

Tillman nu fusese invitat la Wimbledon, ceea ce nu-l împiedică câtuşi de puţin să se înfiinţeze acolo. Aşa îi era felul. D-ra Trent, sosită chiar atunci cu taxiul, îl găsi în holul intrării, instalat într-un jilţ. Îşi pusese mâinile pe genunchi şi părea că adormise.

— Ce faci Tillman? întrebă ea enervată. Nu ţi-a spus nimeni să vii aici, după câte ştiu eu.

— Aşa este, pe mine nu mă invită nimeni, nicăieri, zise Tillman cu tristeţe. Asta-i latura cea mai tristă când eşti un subaltern oarecare. Nu mă îndoiesc că dumneata, confidenta directorului, găseşti că sunt un musafir, care nu se potriveşte la sărbătorirea acestei căsătorii fericite.

— Aş fi tare mulţumită, dacă nu ai ţine discursuri atât de lungi, îl întrerupse ea brusc.

— Dar am fost invitat tocmai cu un discurs lung, replică Tillman bine dispus. Adusesem o scrisoare d-lui Sutton şi am aflat că e la Ofiţerul Stării Civile. M-am urcat în primul taxi şi am sosit acolo tocmai la timp, ca să servesc de martor la această cununie romantică. Pe urmă am fost invitat la masă, de aceea mă şi găseşti aici.

— Cine anume te-a invitat? întrebă d-ra Trent.

— Cine? invitaţia a trebuit să mi-o fac singur, zise el flegmatic. Nu se gândise nimeni la asta; a trebuit să repar eu însumi această scăpare. Dl. Friedmann a apreciat ajutorul meu; era însă în dilemă, dacă să iau masa cu personalul de servici al casei sau cu stăpânii. Am încheiat însă un compromis: să mi se servească ceva din rămăşiţe în bibliotecă.

D-ra Trent se simţea exasperată de tirada lui.

— Nu te-am mai auzit înainte vorbind atât de mult.

— Atunci ai pierdut foarte mult.

— Pe cine aştepţi aici?

— Pe dl. Friedmann, dânsul este stăpânul casei şi are dreptul să poruncească aici. Poate să lase în hol pe cine vrea şi nici chiar secretara intimă a directorului nu-i poate schimba dispoziţiile.

Milly nu era tocmai sigură, dacă Tillman îşi bate joc de ea sau nu; această nesiguranţă o enerva.

— Unde-i dl. Sutton?

— Nu s-a întors încă.

— Cum? Nu s-a întors încă? întrebă ea neîncrezătoare.

— Dintr-un motiv oarecare a trebuit să iasă în oraş. După plecarea lui a sunat telefonul şi, fireşte, am răspuns eu. Mi s-a comunicat pentru dânsul o veste, aş putea zice poetică. Poate că i-o vei transmite d-ta.

Milly Trent avea în faţă un cu totul alt Tillman care, deşi ciudat în felul său, avea întotdeauna o atitudine cuviincioasă faţă de dânsa. Purtarea lui era supusă şi niciodată nu o luase aşa, de sus. Într-un moment de clemenţă, d-ra Trent îi acordase favoarea de a vorbi cu ea de la egal la egal. Atitudinea lui de acum o indignase însă. Totuşi, fiind curioasă să afle vestea transmisă prin telefon, îşi stăpâni enervarea.

— Ce ţi-a comunicat? întrebă ea încruntându-se.

Tillman scoase un caiet legat în piele şi-l răsfoi domol, apoi zise accentuând fiecare vorbă: „Împărăteasa” porneşte mâine în revărsatul zorilor. Şi Milly îşi încrunta fruntea

când repeta fraza. Da, am să-i transmit ştirea. N-ai putea să-mi dai foaia de hârtie cu însemnarea?

— Ca să-ţi fac plăcere, îţi ofer întreg carnetul, răspunse el, binevoitor. D-ra Trent îl ura acum din cauza felului arogant cu care îi vorbea.

Îndată după ce ea plecă din hol, apăru Friedmann. Scrisese mai multe telegrame şi după cum Tillman se oferise graţios să-i dea azi ajutor, îi dete lui telegramele:

— Poţi lua cu d-ta telegramele şi să te întorci la birou. Poftim, ţine cinci lire. Tillman schiţă un gest de protest.

— Nu, vă mulţumesc d-le Friedmann. N-o să uit niciodată de modul în care v-aţi gândit la mine, dar dacă nu v-ar deranja, aş dori să rămân aici până la plecarea tinerei perechi.

— Bine, fie, zise Lew. Te-ai mai interesat la telefon… Ce noutăţi ai aflat despre Leslie?

Tillman dădu din cap.

— Nimic. Ziarele de seară anunţă doar că Barraball se ocupă de acest caz. Totuşi mă îndoiesc, adăugă el zâmbind. Lew îl scrută bănuitor.

— De ce spui asta? îl întrebă apoi. Ce ştii d-ta despre Barraball?

— Ce poate ştii cineva despre altcineva? replică Tillman evaziv. Dar un om în situaţia lui, un om care nu ţine morţiş să se arate în public, n-are să se ocupe de Leslie. Aceasta este o concluzie logică, apoi continuă: —Dacă nu vă deranjează prezenţa mea, aş rămâne aici, d-le Friedmann. S-ar putea să vă fiu de folos cu ceva.

— Bine, zise Lew după o clipă de gândire. Poţi să rămâi, deşi nu ştiu la ce te-aş putea folosi. Distrează-te în sala de biliard. Cunoşti jocul?

Tillman răspunse fără prea mult entuziasm, că se pricepe puţin la mânuirea tacului, apoi plecă. Câteva minute în şir, Friedmann trecu fără rost dintr-o cameră în alta, apoi urcă şi bătu la uşa nepoatei sale.

Ea avea de fapt un apartament, compus dintr-un dormitor şi un salonaş. Beryl şedea la fereastra largă şi privea spre grădină în momentul când Friedmann intră în apartament.

— Cum îţi merge draga mea?

— Cum îţi merge ţie, dragul meu? Dovedi curaj s-o ia pe ton de glumă, când inima îi era nespus de grea, iar viaţa i se părea searbădă şi fără speranţă. Se aşează lângă ea mângâindu-i mâna.

— Totul se va schimba în bine. Aş vrea să-ţi spun ceva. Te va bucura.

Beryl îl privea indiferentă. Foarte puţine lucruri o mai puteau interesa acum.

— L-am însărcinat pe avocatul meu, să-mi găsească pe cel mai destoinic specialist, ca apărător al nenorocitului tău prieten, zise el şi văzu cum ochii ei străluciră de bucurie şi se umplură de lacrimi.

— Ce drăguţ din partea ta Lew, zise ea în şoaptă. Cât de bine se potriveşte firii tale! şi îi strânse mâna. Nu ţi se pare imposibil, ca un om ca Leslie să fie… aşa josnic… nespus de josnic? Cred că asta m-a jignit, nu faptul că este un hoţ, ci… ideea că este un trădător. Asta este îngrozitor: să ai încredere într-un om, care apoi te trădează, când i se pare lui nimerit!

Privirea ei meditativă se pierdu o clipă în desişul grădinii, pe urmă se îndreptă iar asupra lui Friedmann.

— Eu nu pot crede, adăugă ea.

Lew era mirat.

— Nu poţi crede? totuşi, draga mea, el însuşi a confirmat că este „DENUNŢĂTORUL” Doar l-ai auzit?

Beryl clătină capul fără convingere.

— Nu-i aşa… Îmi amintesc acum perfect sarcasmul din tonul lui. Era felul său de a primi părerea altora despre el. Unde-i soţul meu? Ce straniu sună asta, nu-i aşa?

— Este în oraş, se grăbi Lew să-i explice. Ştii că totul s-a făcut în grabă, şi are mult de lucru, mai cu seamă că Leslie

nu mai este la birou. Frank trebuie să găsească un altul care să-l înlocuiască pe John.

Afară ploua mărunt şi pătrunzător. Desigur că va ploua toată noaptea, în timp ce ea va fi în drum spre Scoţia… iar John se va zbuciuma în celula închisorii. Ea închise ochii. Cu intuiţia lui spontană, Friedmann înţelese ce se petrece în gândul ei.

— Nu-ţi mai tortura mintea cu aceeaşi idee, zise el, adăugând apoi glumeţ: draga mea, ştii tu cât m-a costat ziua de azi? O avere! Şi tu ştii cât de greu dăm noi evreii banii. Beryl întinse mâna şi mângâie genunchiul lui Friedmann.

— Te rog nu-mi vorbi acum despre asta.

— Patruzeci de mii de lire sterline în cap, urmă el patetic, şi asta fără zestrea ta. Lui Frank i-am dat un cec de douăzeci de mii de lire. El a şi trimis-o pe secretara lui cu cecul la bancă. E un cap înţelept Frank al nostru. Mi-a dovedit-o prin extinderea întreprinderii lui. Are să ajungă milionar.

Astfel încercă Lew să distragă atenţia nepoatei, pălăvrăgind.

Deodată Beryl îl întrerupse arătând spre fereastră.

— Cine-i omul de acolo?

De la locul ei, în dreptul ferestrei se putea vedea, dincolo de grilajul grădinii în stradă. Un om, puţin încovoiat, sta pe trotuarul din faţa casei, având pe cap o pălărie veche de paie şi pe umeri o manta uzată. Părea că cercetează clădirea.

— Ei, poftim, ăsta trebuie să fie faimosul reporter de la „Curierul Poştal”.

— Bietul om, pare că-l topeşte ploaia. Cheamă-l dragă unchiule să-i dăm un ceai, o fi venit probabil să se intereseze de cununie.

Beryl îşi recăpătase vioiciunea. Unchiul Lew se minună de compătimirea ei faţă de reporter. Dar oricât de inteligent era, totuşi nu presupunea că Beryl dorea să-l cheme pe

Harras, sperând să afle de la dânsul ultimele noutăţi despre Leslie. Lew coborî scara şi trimise un servitor să-l poftească pe Harras. Ploaia îl făcuse leoarcă într-adevăr, dar părea că nu-i pasă. îşi cerceta pălăria şi declară că o purtase cinci ierni şi că o să-l mai ţină încă alte cinci ierni.

— Nu-ţi pot spune multe. Numai un fapt pe care probabil îl cunoşti. Dl. Sutton s-a însurat astăzi. Dacă ţii să afli ceva amănunte, adresează-te d-lui Tillman.

— Tillman!

Ar fi fost greu să precizez dacă Josua se speriase de această ştire sau dacă se interesa aşa de mult de Tillman. Era ceva sec în glasul său.

— E aici? Dumnezeule!

Beryl întrerupse convorbirea şi apucându-l de braţ pe Josua îl târî aproape, în mica încăpere, ce da în hol. Era atât de bine dispusă, încât Friedmann îi era recunoscător lui Harras pentru venirea sa. Deodată, Lew îşi dete seama de adevărata cauză a vioiciunii fetei şi cu mult bun simţ se îndepărta, lăsându-i pe cei doi singuri.

Beryl îl întrebă de John Leslie încă înainte ca Lew să se fi îndepărtat complet.

— Nu, nu l-am văzut pe căpitanul Leslie, răspunse Josua.

— D-le Harras, ai vrea să-mi faci o deosebita plăcere? Te-ai întoarce în oraş să-i dai nişte bani? Poate că ar putea să capete o hrană specială, poate că ai putea chiar să-i vorbeşti şi să-i spui că unchiul meu are să angajeze pentru el un avocat reputat. Dar n-aş dori să-i spui că sunt deja măritată. Va afla el asta destul de devreme. Ai vrea să faci asta pentru mine?

Josua îşi duse mâna la frunte gânditor.

— Voi face tot ce îmi va sta în putinţă. Totuşi nu mi se va permite să-i vorbesc, deoarece oamenilor de profesia mea le este interzis orice fel de contact cu delicvenţii. Ăsta-i unul dintre dezavantajele profesiei noastre. N-ai voie să vorbeşti cu cel arestat, îndeosebi cu cei mai interesanţi.

— Dar poate că vei reuşi să-i transmiţi o mică veste. Vei fi apoi atât de amabil să-mi spui ce-ai putut rezolva? întrebă ea repede. Poate că şi el are să-mi comunice ceva.

Beryl deschise mica ei poşetă, scoase un pachet de bancnote pe care voi să i le dea reporterului.

— Dacă-mi daţi una singură este de ajuns. Voi da banii inspectorului de poliţie. După câte ştiu, li se pot acorda delicvenţilor din arestul preventiv anumite uşurări. A fost Tillman de faţă la cununie?

Ea făcu un gest afirmativ.

— Da, mi-a fost chiar martor. Îl cunoşti?

Josua o privi îngândurat.

— Da, am auzit vorbindu-se de el, răspunse după o mică pauză, Harras. Dar desigur că nu i-aţi spus nimic despre căpitanul Leslie?

— Eu? întreba ea mirată. Nu, de ce mă întrebi? Ar putea el să-mi fie întrucâtva de folos?

Harras se prefăcu că nu aude întrebarea.

— Dacă aş fi în locul dvs. d-ră Stedman, (ea se bucură auzindu-şi numele de fată) zise el cu o voce slabă, însă aspră, n-aş vorbi cu nimeni despre căpitanul Leslie. L-aţi putea întreba… sau nu, e chiar mai bine să nu-l întrebaţi. Îmi vine greu să vă spun asta, dar ştiu sigur că vă este drag şi-mi dau seama că-i în avantajul ambelor părţi… în sfârşit, mă înţelegeţi doar?

Beryl dete din cap.

— Ei bine, voi executa cele ce m-aţi autorizat, adăugă Harras. Dar înţelegeţi, n-am spus nimic despre Tillman.

Harras se îndepărtase înainte de-a se fi întors Tillman. Beryl îl vedea acum pe funcţionarul firmei Sutton cu alţi ochi. Părea un funcţionar capabil şi nu făcea impresia că trebuia protejat. Avea ceva din mlădierea tigrului, iar ochii lui negri şi privirea ascuţită părea veşnic întrebătoare. întreaga lui înfăţişare exprima vioiciune şi vitalitate.

Beryl avea timp destul să-l studieze, căci Frank nu se întorsese încă din oraş. Părea că unchiul Lew îi încredinţase

lui Tillman administrarea casei.

Milly Trent care se înapoiase cu geanta îndesată de bancnote, monopolizase salonaşul, iar Beryl nu o putea suferi, amuzând-o animozitatea dintre secretara lui Frank şi Tillman. Ori de câte ori se întâlneau, păreau că sunt gata să se încaiere. Ca să fim drepţi trebuie să recunoaştem că toate izbucnirile porneau din partea d-rei Milly Trent. Tillman stătea tot timpul jos în hol şi asta părea că o necăjeşte pe Milly.

— Nu găseşti în toată casa asta un alt loc să trândăveşti?

— Aş sta şi eu în salonaş, dacă n-ai fi d-ta acolo, răspunse Tillman prompt.

Altădată, când d-ra Trent se ivi în hol, Tillman o apostrofă.

— Nu te-a chemat încă la telefon?

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă Milly.

— Păi aştepţi să fi chemată la telefon şi nu ai fost chemată încă, răspunse el flegmatic.

— Vezi-ţi de treaba dumitale.

Beryl auzea toate aceste ciocniri prin uşa deschisă a bibliotecii şi era bucuroasă de acest divertisment. Nu voia să se mai gândească la nici o situaţie şi nici măcar la propria ei căsătorie.

La extremitatea opusă a holului, era instalat telefonul şi părea că Tillman avusese dreptate cu presupunerea lui, căci de câte ori suna, d-ra Milly se repezea din salonaş şi ajungea întotdeauna mai repede decât el.

De astă dată Sutton telefonă că e în drum spre Wimbledon.

— Ce bucurie, murmură Tillman agresiv, pe când secretara trecerea repede prin faţa lui. Ea îşi întoarse capul indignată.

— Nu doresc să stau de vorbă cu d-ta, spuse ea sever.

— Aşa? Asta este şi dorinţa mea. Ştiţi, eu sunt un premiu ce nu poate fi câştigat.

— Ai să fi dat afară din slujbă, ripostă ea.

Beryl auzi pe Tillman râzând.

— Nu e o slujbă prea grozavă aşa cum îţi închipui d-ta. M-am săturat adunând mereu lungi coloane de cifre care nu spun nimic şi care trebuie să reprezinte mărfuri exportate, însă inexistente.

Beryl îşi încreţi fruntea şi aşteptă o replică tranşantă, însă spre surprinderea ei, Milly Trent nu zise nimic, ci trânti violent uşa salonaşului.

— Totuşi, după câteva momente, răsună iar glasul d-rei Trent, de astă dată ceva mai prietenos:

— Ce înţelegi d-ta prin mărfuri de export inexistente?

— Toate soiurile de articole exportate nu există pentru mine dacă nu le văd. Cifrele nu-mi spun absolut nimic şi nici nu-mi pot imagina nimic scriindu-le. Eu sunt un materialist cras. Trebuie să şi văd baloturile şi lăzile respective, altfel acestea sunt pentru mine inexistente.

— Eşti un prost.

Şi amândoi nu-şi mai vorbiră până la sosirea lui Sutton.

— Hei, Tillman, ce naiba faci aici? întrebă Frank.

— Slujbă, domnule.

Frank râse.

— O să te fac în curând procurist.

— Să mă păzească Dumnezeu, zise Tillman.

Sutton o luă drept glumă şi râse cu poftă intrând în camera nevestei lui.

— Am trăit o după amiază îngrozitoare, draga mea. Frank se aşează lângă Beryl, cuprinzând-o cu braţul de după umăr. Nici nu-ţi poţi închipui ce harababură a fost la birou. Din fericire, d-ra Trent cunoaşte toate afacerile, fiind astfel în stare să mă înlocuiască. Pe deasupra unul din clienţii a cărui reputaţie nu-i din cele mai bune, a insistat să mă întâlnesc cu el la „Leoparzi”

— La „Leoparzi”? Lew intrase şi întrebă mirat. Doar nu vrei să zici la „Clubul Leoparzilor”?

Frank dădu din cap afirmativ.

— Dumnezeule mare!

— Îl cunoşti? întrebă Frank.

Beryl nu putu distinge dacă întrebarea îl contrariase sau îl surprinse numai.

— Ei… da! zise Lew codindu-se. Îl cunosc pe antreprenor. E un soldat din vechea gardă, se numeşte Anerley. L-am ajutat băneşte… E cam mult de atunci.

Curiozitatea lui Frank era aţâţată.

— Ai fost în ultimul timp la club?

Se părea că Lew nu prea dorea să răspundă direct.

— Pe Anerley l-am întâlnit în Africa de Sud, după război. În unele privinţe e un tip cu inimă bună, cu toate că poate fi şi un mare bătăuş. Apoi, acum câţiva ani l-am revăzut aici. Avusese posibilitatea să cumpere „Clubul Leoparzilor”… pe atunci clubul era într-o situaţie neplăcută şi poliţia îl închisese. Bill însă credea că datorită serviciilor lui ca ostaş, va putea redobândi concesia exploatării clubului şi într-adevăr nu se înşelase.

Dar Frank insistă din nou:

— Ai fost cumva de curând acolo?

Şi Lew continuă din nou indirect.

— Trebuie să fie vreo douăzeci de ani de când am fost prima dată acolo. Clubul era situat la etajul al treilea. Aşa este. Un ascensor te duce sus, apoi, îmi reamintesc că există o ieşire specială în caz de incendiu… adică în cazul unei descinderi poliţieneşti, inopinate. Asta se întâmpla cam regulat, din două în două săptămâni.

Beryl se simţea mulţumită că se discută despre acest subiect. Nu voia de loc să audă ceva relativ la căsătoria ei sau la călătoria de nuntă.

— Da, localul nu-i prea reprezentativ, adăugă Lew. Deodată îşi aminti de telegrama sosită în ajun. Poate că era şi bucuros să schimbe vorba.

— Nu găsesc telegrama, zise Lew, după ce răscoli vraful de telegrame. Textul era aproximativ următorul: „Cabine pentru Jackson rezervate Pacific.”

— Cabine pentru cine?

Friedmann auzi glasul răguşit al d-rei Trent şi îşi întoarse uimit privirea. O văzu intrând pe uşă. Atitudinea ei era într-adevăr tulburătoare.

— N-are nimic de-a face cu dumneata, observă Frank aspru. Deocamdată n-am nevoie de d-ta, domnişoară.

Friedmann avea impresia că ea este foarte surescitată şi că îşi dădea osteneala să se stăpânească.

— Mă găsiţi în salonaş, când veţi avea nevoie de mine, zise ea ieşind.

— Ciudata femeie, spuse Lew grav.

Frank dădu din umeri.

— Este de paisprezece ani în serviciul meu, zise el nemulţumit. Uneori este cam dificilă.

— Mi se pare şi mie, zise Lew apăsat.

— Vrei să facem o partidă de biliard? întrebă Frank, pe când Beryl se întorcea în camera ei. Sunt enervat şi trebuie să mă liniştesc.

— Asta nu-i dispoziţia potrivita pentru jocul de biliard.

Friedmann aşteptă până ce o auzi pe nepoata sa închizând uşa camerei unde se retrase.

— Ce legături ai cu femeia aceea? întrebă Lew deodată.

— Cu femeia aceea? Frank rămase ca trăsnit la această întrebare. O bănuieşti oare pe Milly Trent?

— Da, pe Milly Trent.

— Ce am eu cu?… Dar pentru Dumnezeu, nu-ţi închipui că…

— Nu-mi închipui nimic, te întreb numai, spuse Lew. Spun numai că prietenia dintre d-ta şi Milly Trent… dacă a existat… trebuie să înceteze chiar de azi. Cunosc bărbaţii şi ştiu bine că şi cei mai cumsecade dintre ei, se compromit cu cele mai imposibile femei. Dacă cumva acesta-i cazul şi vei avea nevoie de bani ca să te scapi de ea, sunt dispus să-ţi dau orice sumă. Însă te previn categoric, că fericirea lui Beryl este prima şi ultima mea preocupare şi e hotărâtoare în toate acţiunile mele.

Frank îl luă afectuos de braţ pe Friedmann.

— Dragă Lew, m-aş supăra pe d-ta dacă ar fi altfel. Pentru d-ta şi pentru Beryl, ziua de astăzi a fost groaznică… Aş dori să-l pot salva pe John din încurcătură.

— Bun ca întotdeauna, aprecie Lew zâmbind şi se îndepărta spre sala de biliard. Pe când părăseau împreună holul, Frank observă că Tillman se afla tot acolo.

— Mai ai nevoie de omul acesta? întrebă Frank.

— M-a rugat să-l las aici. Ar putea să ne fie de folos.

— Nu văd cum, replică Frank alegându-şi tacul.

Abia trecură cinci minute, când Friedmann îşi aminti iar de frumoasa secretară a lui Frank.

— Aş! Las-o să aştepte, obiectă Frank nepăsător. Mai trebuie să cercetez o sumedenie de hârtii… şi pentru asta mai am destul timp.

D-ra Trent însă, nu era o persoană înzestrată cu prea multă răbdare. De două ori se arătă în pragul uşii şi faţa ei întunecată nu prevestea un lucru bun.

Apoi veni şi vremea cinei! Fiecare vorbă rostită era meşteşugită, artificială. Frank ajunsese la culmea nervozităţii şi în scurt timp îl molipsise şi pe Friedmann.

Cina părea că nu se mai termină. În sfârşit se servise desertul şi cafeaua, când feciorul anunţă pe dl. Josua Harras. Beryl se ridică numaidecât de la masă.

— Presupun că vrea să vorbească cu mine, îi lămuri ea, părăsind în grabă sufrageria.

Însă unchiul Lew nu vedea decât primejdii. De abia intrase Beryl în hol, când o ajunse din urmă şi Friedmann. Spre uimirea lui, Tillman dispăruse şi în afară de servitor, în hol era numai Harras.

— Ei, d-le Harras, ce noutăţi ne aduci? Bune sau rele? întrebă Friedmann.

Deschise uşa bibliotecii şi-l ajută pe reporter să-şi scoată mantaua. Beryl pricepu că unchiul se interpune ca să nu poată afla ştiri din partea lui Leslie. În primul moment o indignă acest fapt, dar îşi dete seama de starea ei deznădăjduită şi se linişti. Ce i-ar mai putea ei ajuta?

Spre uimirea ei, însuşi Friedmann îi puse întrebarea:

— Ai vreo veste de la căpitanul Leslie?

Josua tuşi încurcat.

— Nu, răspunse el prevăzător. N-am nici o ştire din partea lui… pentru nimeni.

Lew mormăi satisfăcut.

— N-am niciuna, aşa cum am zis, replică Josua, pentru că n-am dat peste nimeni, căruia să mă fi putut adresa. De fapt, căpitanul Leslie a fost eliberat pe cauţiune.

Pe figura lui Lew se putea citi consternarea.

— Cum? pe cauţiune? întrebă neîncrezător. Un puşcăriaş bănuit de o gravă infracţiune… eliberat pe cauţiune?

— Şi pe mine mă miră foarte mult, zise Josua. I-am spus şi inspectorului de poliţie, că este un caz extraordinar.

— Aşadar nu mai este arestat? întrebă Beryl. Slavă Domnului!

— Nu mai este. Şi nici măcar în arest preventiv în Marlborough Street nu mai e. Nu-i nici acasă la el, şi nici la birou. Nici nu ştiu unde l-aş putea găsi.

Ultimele cuvinte Harras le rostise cu o agitaţie progresivă.

Sutton veni şi el în bibliotecă şi află bizara noutate, care îl impresiona extraordinar. Îngălbenise şi ochii lui se înfundară în orbite.

— A fost eliberat Leslie? întrebă el înăbuşit. Ei bine, nu vi s-a spus adevărul!

— Nu mă înşel niciodată, obiecta Harras plin de reproş. Ori ştiu ceva ori nu ştiu. Relatările mele sunt fapte pozitive. Repet: căpitanul Leslie a fost eliberat pe cauţiune. E adevărat că faptul e consternant, ceea ce am spus şi inspectorului de servici…

— Da, da, ştim şi noi, întrerupse Lew nerăbdător, ce i-ai spus inspectorului. Când a fost eliberat?

— Probabil după plecarea inspectorului Barraball, deşi nu e sigur că Barraball l-a vizitat personal, urmă Harras iritat, sau că inspectorul Elford a cărui lipsă de seriozitate a devenit de pomină în Scotland Yard să mă fi purtat de nas.

Un singur lucru e cert, anume că Leslie a părăsit Malborough Street cu o destinaţie necunoscută.

Urmă o tăcere copleşitoare, sumbră.

— Extraordinar, exclamă în sfârşit unchiul Lew. Se exprima greu. Se uită la ceas şi dete din cap. Nu cred ca eliberarea lui să aibă vreo importanţă. Doreşti să bei ceva d-le Harras?

Gazetarul acceptă cu plăcere.

— Treci te rog în salonaş, voi trimite pe Tillman să te servească.

— Totuşi trebuie să accentuez, observă Harras când ajunse în mijlocul holului, că inspectorul de servici din Marlborough Street mi-a declarat că în lunga sa carieră de poliţist…

— Are perfectă dreptate, îl întrerupse Lew nerăbdător, silindu-l pe guralivul reporter să intre în camera d-rei Milly Trent care se aştepta, însă, la vizita altei persoane şi cu greu îşi putu păstra cumpătul.

— Ce doreşti d-ta? întrebă ea nepoliticoasă.

— Un mic aperitiv, răspunse Harras frecându-şi mâinile în aşteptare.

Pe masă, într-adevăr, fuseseră etalate o butelie de whisky, un sifon şi respectivele pahare. Probabil că d-ra Trent se reconfortase mai înainte.

— În fond, ce vrei d-ta? repetă ea întrebarea.

— Am acum atribuţiile pe care le avea odinioară zeul Mercur, răspunse el ploconindu-se. Cu alte cuvinte, sunt purtător de veşti bune şi rele.

Milly deveni atentă.

— Şi ce veşti rele ai adus?

Harras era foarte comunicativ, ca niciodată. Explică domnişoarei că una şi aceeaşi veste poate fi pentru unul bună şi pentru altul rea.

— În numele cerului, exclamă d-ra Trent, scuteşte-mă de pălăvrăgeala dumitale. Spune, ce s-a întâmplat?

Harras o fixă gânditor.

— Căpitanul Leslie a fost eliberat pe cauţiune.

D-ra Trent se înfioră, dându-se înapoi ca şi când ar fi lovit-o cineva în obraz.

— Asta n-o pot crede, strigă ea. Dar tocmai în acel moment intră Tillman în cameră, întrerupându-le convorbirea.

— Serveşte-l pe domnul, zise ea, strecurându-se afară.

Tillman se duse mai întâi la uşa lăsată de Milly deschisă şi o închise cu precauţie.

— Ce cauţi d-ta aici? întrebă el apoi. Tonul era necuviincios, mai degrabă poruncitor. Îţi risipeşti vremea de pomană în Wimbledon.

Josua zâmbi cu bonomie.

— Cred că fac exact ce faci şi d-ta aici. Fac o mică anchetă particulară şi caut şi eu să lămuresc unele lucruri. Asta este profesia mea şi dacă d-tale ţi se pare suficient de bună şederea la Wimbledon, atunci cu siguranţa terenul mi-e şi mie propice. Poate nu şti că…

— Ba da, ştiu, îl întrerupse Tillman umplând paharele cu reconfortanta băutură.

— Te-am recunoscut îndată, declară Harras. E de ajuns să văd figura cuiva o dată că mi s-a şi întipărit în memorie. Luă apoi paharul din mâna lui Tillman şi zise:

— Sunt curios să ştiu dacă mă cunoşti într-adevăr. La drept vorbind am impresia că ne-am mai întâlnit undeva.

— Exact. În cursul procesului de asasinat CORTHURST… Te-am văzut la tribunal mormăi Josua, la Chelmsford acum vreo trei ani sau chiar patru… acolo, la „Leul roşu”, e o bere straşnică.

— Deşi eram curios să văd dacă mă recunoşti, nădăjduiam totuşi, că nu va fi cazul. Umplu şi pentru el un pahar cu whisky şi sifon şi începu să bea pe îndelete.

— Pe atunci nu purtai mustaţă, continuă Harras dus pe gânduri. De asemenea nu uit nici felul de a merge al unui om. Îmi cunoşti doar metodele Watson?

— Cum! exclamă Tillman consternat. Poate că nu mă numesc Tillman, dar nici Watson nu-i numele meu.

— Atunci nu cunoşti nici metodele mele, replică Harras imperturbabil. Regret.

— Mai iei un pahar?

— Regret foarte mult, mormăi Harras. Cineva m-a întrebat azi după amiază dacă te-am mai văzut şi înainte. Cine a fost? A da! Milly Trent… Ştii că vei fi concediat? Presupun că ai aflat!

Râseră amândoi.

— Mă bucur de pe acum, răspunse Tillman sec.

Josua îşi roti privirea în jurul său şi se apropie de celălalt.

— Ai vrea să-mi spui şi mie, ce ai descoperit pe aici? Văd însă, după expresia d-tale că nu vrei.

Urmă o pauză, apoi Harras continuă.

— Dar poate că-ţi spun eu ceva nou: căpitanul Leslie a fost eliberat.

Rostise noutatea cu o intonaţie specială. Totuşi Tillman nu păru surprins deloc, ci râse uşor.

— Asta am prevăzut-o, m-ar fi uimit dacă nu s-ar fi întâmplat aşa. Auzind un zgomot în hol, Tillman deschise uşa, scoţându-şi capul afară.

— Se expediază bagajele, spuse el. Apoi se dădu la o parte şi în cameră intră Beryl. Ea se apropie de Harras.

— D-le Harras, i se adresă ea în şoaptă, dacă ţi-aş trimite la redacţia „Curierul Poştal” o scrisoare, ai primi-o?

Josua o privi cu tristeţe.

— Da, scrieţi pe plic cuvântul „particular” şi atunci plicul va fi deschis numai de două ori.

Ar fi voit să-i spună mai multe, însă Lew Friedmann care-şi urmărea nepoata pas cu pas intră în cameră.

— Ei, d-le Harras, zise el cu aparentă bună dispoziţie nu ştiu ce noutăţi am putea să-ţi mai furnizăm. Nu mai am nimic senzaţional pentru dumneata.

Josua păru contrariat.

— E de ajuns să-mi spuneţi doar ceva. La redacţie combinăm noi senzaţionalul, obiectă el cu o privire vicleană. De zece ani ziarul nostru n-a mai avut nimic palpitant în

coloanele lui, adică de la descinderea făcută la „Clubul Leoparzilor” unde în seara aceea câţiva domni în vârstă s-au văzut nevoiţi să se strecoare prin ieşirea rezervata în caz de incendiu.

Era interesant de observat faţa lui Lew. În cele din urmă Friedmann, râse.

— Ştii, drăcia dracului, ştii că ai o bună memorie a fizionomiei? Ai venit atunci împreună cu poliţia?

— Nu, venisem ceva mai devreme, dar o ştersesem şi eu înainte de a mă fi putut recunoaşte cineva. Îmi amintesc perfect cum ne-am strecurat împreună pe uşa din dos.

— Ce epocă de ştrengării a fost atunci la „Clubul Leoparzilor”! Ciudată coincidenţă. Tot astăzi am vorbit despre club şi cu Sutton. El este şi astăzi membru. Pretinde că s-au schimbat multe în bine.

Beryl plecase şi Tillman se retrăsese din odaie, aşa că rămăseseră cei doi singuri.

— Păi şi azi e tămbălău mare pe acolo, confirmă Harras. S-a construit o uşă nouă, pe care se pot strecura câte patru inşi deodată.

Amândoi ieşiră în hol, unde îl întâlniră pe Frank Sutton. Pe undeva în fundul holului, aştepta mereu plin de ciudă. Sutton nu părea tocmai încântat recunoscându-l pe reporter.

— Desigur Lew, că nu te-ai apucat să dai informaţii presei, spuse el repede. Vreau să zic în privinţa căsătoriei. Ce vei relata despre această chestie? continuă Sutton adresându-se lui Harras.

— Eu? nimic, răspunse reporterul. Probabil că vor apărea câteva rânduri în ziarul Wimbledonului. Dar inima Londrei, „Curierul Poştal”, nu se lasă tulburat de acest eveniment fericit… cel mult va publica o scurtă notiţă la rubrica rezervată căsătoriilor din Wimbledon. În definitiv asemenea relatări nu constituie adevărate noutăţi. Înregistrarea evenimentelor de la Starea Civilă este inevitabilă, ca şi căderea ploii, vara.

Paşnica conversaţie, fu întreruptă subit. Un servitor apăru în prag.

— Ce-i? întrebă Friedmann.

— Cineva doreşte să vă vorbească d-le… Căpitanul Leslie!

O copleşitoare tăcere domni câteva momente. Harras urmărea din ochi figura lui Sutton şi constată că se îngălbenise.

— Pofteşte-l înăuntru, zise Friedmann morocănos.

— Dar bine, începu Frank.

Cu o singură mişcare de mână Lew îl reduse la tăcere.

— Să poftească… ar fi mai bine Harras, dacă ai pleca acum.

Reporterul părăsi holul fără să protesteze. Şi iarăşi urmă o lungă tăcere, după care John Leslie intră încet, uitându-se la unul şi la altul.

— Ei? întreba Friedmann.

— Aş dori să vorbesc cu dl. Sutton, spuse pe un ton aspru şi ameninţător.

— Bine, îi poţi vorbi chiar în acest moment, zise Lew tare. Te-am lăsat să intri fiindcă am încredere în dumneata, totuşi să nu devi agresiv, căci mai sunt şi eu pe aici.

— Ce om bun eşti d-ta, Friedmann, ţi-am mai spus-o o dată. Am o părere nemaipomenit de frumoasă despre evrei, de când te cunosc pe dumneata.

Friedmann făcu un gest scurt.

— Bine, bine, numai fereşte-te de a provoca scandal. Fii bucuros că poţi fi liber astă seară. Cu vremea şi aplicarea legilor s-a cam schimbat. Leslie îl fixă tăios pe Sutton.

Pedepsele însă au rămas aceleaşi… puşcăria pentru tăinuitor şi foarte mari neplăceri pentru denunţător.

Friedmann era la postul său şi urmărea cu atenţie totul, hotărât a preîntâmpina orice scandal sau ceartă.

— Credeam că poliţia ţine la asemenea denunţători, concluziona Friedmann glumeţ.

— Da, dar numai câtva timp, doar atâta cât îi poate folosi, dar într-o bună zi, poliţia îşi zice: „nu mai avem ce stoarce

de la acest om, vrem să-l băgăm la puşcărie”, bineînţeles dacă se ştie cine este.

— Ascultă-mă Leslie, începu Lew, doresc să fac ceva pentru d-ta. Ai putea cu o mie de lire să începi o afacere pe cont propriu?

— Nu-ţi port nici o duşmănie, zise Sutton, dar Leslie îl întrerupse.

— Dacă vreodată mi-ai făcut vreun bine apoi de mult s-a compensat. Apoi se adresă lui Friedmann: ţi-aş da un sfat. În cazul că-ţi prisosesc câteva mii de lire, dăruieşte-le lui Frank Sutton, ca să poată părăsi ţara cât mai repede. Mâine dimineaţa pleacă un transatlantic spre Canada. Mai are timp să prindă trenul de legătură. Lew Friedmann oftă dureros.

— De ce nu vrei să te cuminţeşti?

Leslie arătă spre Frank, care era palid ca un cadavru.

— Poate nu ştii ce specimen de ginere ţi-ai ales. El este „DENUNŢĂTORUL”, cel mai mare ticălos din Londra.

Friedmann clătină capul zâmbind.

— Este tipul cel mai mârşav, care a vârât în puşcărie mult mai mulţi nenorociţi decât orice copoi. Să fie bucuros dacă scapă cu pielea întreagă.

— Te-a vârât şi pe dumneata? întrebă Friedmann.

— Nu, eu însumi sunt vinovat pentru asta. E numai vina mea.

— Uite ce e John, încercă Lew să preîntâmpine furtuna. Nu vreau să mă cert cu dumneata. Eşti pornit împotriva lui Frank, cu totul dintr-o altă cauză, pe care nici nu vreau să o cunosc. Înţeleg ce durere îţi roade inima. Am pentru d-ta multă compătimire, totuşi sunt răspunzător pentru fericirea cuiva.

— Şi eu la fel, îl întrerupse Leslie repede. Sutton, dacă nu renunţi la căsătoria cu Beryl te ucid!

Se năpusti asupra lui, dar Friedmann se interpuse între cei doi.

— Leslie, mânia ţi-a întunecat mintea, izbucni Friedmann. Nu-ţi dai seama ce faci? Te previn, înfrânează-ţi furia! Tolerez multe dar asta depăşeşte limita. Cred că în casa asta am şi eu un cuvânt…

Pentru prima dată Friedmann îl vedea pe Leslie înfuriat. Era alb ca varul şi obrazul i se crispase.

— Lasă-l pe Sutton să vorbească singur, ce, n-are gură? Eşti cumva dădaca lui?

Sutton râse forţat.

— Nu te mai îngriji de mine! Sunt în stare să-mi văd singur de treburile mele.

— Aşa? Eşti în stare? întrebă Leslie sarcastic. De altfel n-ai avut grijă decât de dumneata de când ai înfiinţat această firmă ireală. Te-ai gândit numai la dumneata când m-ai jertfit pe mine planurilor dumitale. Aşa cum ţi-ai jertfit şi directorii de mai înainte.

— Eşti un mincinos fără pereche, vociferă Sutton.

Lew se simţea încurcat.

— Hai Leslie, stăpâneşte-ţi mânia şi pleacă, interveni Friedmann conciliant, dar Leslie urmă:

— O firmă excroacă cu registre false, strigă Leslie. Adevărata dumitale activitate o desfăşori numai în limuzina aceea mică şi la „Clubul Leoparzilor”.

John remarcă cum Lew îl asculta uimit.

— Acolo te întâlneşti cu intermediarii d-tale obscuri, cumpărându-le diamantele… Sutton, ia seama!

Lew auzi un zgomot pe coridor şi îndreptându-se în grabă spre uşă o deschise.

— Ei, acum s-a terminat, zise el energic. Pleacă!

Leslie, totuşi, nu-i dădu ascultare.

— Renunţă la proiectul de căsătorie, Sutton! Rămâi la vechii dumitale tovarăşi.

Mâna lui Friedmann căzu greoaie pe umerii lui John.

— Strecoară-te repede prin grădină, zise Lew stăruitor. Fă asta pentru mine, Leslie; după colţul casei e o intrare de servici.

John era nehotărât.

— Te rog stăruitor.

— Bine, fie! consimţi Leslie. Desigur că vine domnişoara Stedman, şi oprindu-se la fereastră o deschise şi rămase locului o clipă.

— Nici nu-ţi dai seama ce fac eu pentru d-ta Sutton, mai zise el şi apoi dispăru în umbră.

Sutton răsuflă greu, dar când voi să se ducă la fereastră, Friedmann îl trase înapoi.

— Rămâi, zise el supărat. Puteai să-l înfrunţi pe Leslie cât l-ai avut în faţă, acum reculege-te când vine Beryl.

— L-ai auzit ce-a zis? întrebă Frank înăbuşit. M-a acuzat! Dumnezeule! Ce curaj sfruntat pe omul acesta!

Friedmann îi apăsă braţul cu putere, încât Frank Sutton gemu. Beryl intrase cu o valiză în mână şi se duse înspre măsuţa de scris. Amândoi văzură cum se aşează, deschide sertarul, probabil cu intenţia de a distruge anumite corespondenţe sau hârtii. Purta costumul de călătorie şi Friedmann îi citi pe faţă o nespusă tristeţe.

— Pot să-ţi ajut ceva, draga mea? întrebă Friedmann cu glas răguşit.

— Nu. Aş prefera să-mi rânduiesc singură totul, dacă nu ai nimic împotrivă.

Unchiul Lew scoase un oftat de uşurare. Prin urmare ea nu aflase că Leslie fusese aici.

— Mai ai timp destul, draga mea. Mai sunt cel puţin trei ore până la plecarea trenului.

Beryl nu obiectă nimic. Luă o hârtie de scris şi părea că aşteaptă ceva. Sutton pricepu că vrea să rămână singură.

— N-ai putea amâna scrisul pentru mai târziu, Beryl? întrebă el şi se cunoştea oarecum pe voce agitaţia lui interioară. Se enervase şi-şi pierduse răbdarea nereuşind să revină la felul său de a vorbi.

— Vino cu mine, zise Lew, luându-l de braţ pe Sutton. Să ieşim şi să-l expediem pe Tillman, astfel vom fi singuri în casă, fără funcţionari sau reporteri.

— Mă gândeam că Beryl ar trebui să ştie… începu Sutton, care-şi pierduse complet cumpătul.

— Ţine-ţi gura, şopti Lew. Ce vrei să-i spui? Oare ţi-ai pierdut minţile?

Înainte ca Frank să poată riposta, Friedmann îl şi împinse afară închizând uşa în urma lor. Beryl rămăsese singură în cameră. Se uită mirată după ei. Ce voia Sutton să-i comunice şi ce trebuia să afle ea? Dădu din umeri şi înmuie peniţa tocului în călimară, încercă pentru a şasea oară să-i scrie aceluia pe care îl iubea. De astă dată trebuia să izbutească. Era nespus de mulţumită şi recunoscătoare că iubitul ei îşi recâştigase libertatea. Scrise câteva rânduri, se opri, reciti cele scrise şi voi să rupă scrisoarea, dar rezistă ispitei. După ce mai scrise câteva cuvinte, auzi cum fereastra se deschise pe dinafară şi se sperie. Un moment nu voi să-şi creadă ochilor, apoi sări de pe scaun şi în clipa următoare se afla în braţele lui John Leslie.

— Dragul meu! Iubitul meu! zise ea printre suspine şi lacrimi, te-au eliberat! Leslie se uită spre uşă. Din hol nu se auzea nici un zgomot. Da, sunt liber, nu erau convinşi de vinovăţia mea.

— Am fost atât de îngrijorată. Eram aşa de nenorocită, începusem tocmai să-ţi scriu. Îmi propusesem să-ţi trimit scrisoarea prin domnul Harras.

Ochii lui John rămaseră pironiţi spre uşă.

— S-ar putea să vină cineva? întrebă el.

— Nu, s-au dus în sala de biliard.

Se desprinse gingaş din braţele lui, se duse la uşă, deschise şi ascultă. Auzi lovitura bilelor, apoi închise bine uşa. Un zăvor mic se afla în interior; Beryl şovăi o clipă, apoi îl trase.

— D-ra Trent e pe aici, cred că în sala de lectură. Vai, dragul meu John, nici nu-ţi închipui ce fericită m-ai făcut astăzi.

— Fiindcă am venit?

Beryl afirmă.

— Da, ca să te mai văd o dată şi mai ales liber; apoi continuă zâmbind semnificativ:

— Eşti un om groaznic, John. Cum ai putut să faci asta? M-ai tulburat foarte mult.

O apucă de umeri şi privi cu drag în ochii ei.

— Un om ca mine trebuie să facă multe. Beryl, ascultă-mă, vreau să-ţi spun ceva.

Prevedea ce avea să urmeze şi încercă să se desprindă din braţele lui, însă el o ţinea strâns în braţele-i vânjoase.

— Nu, te rog, nu-mi spune.

— Trebuie, neapărat… am mai spus-o… eu te iubesc… şi fără luptă nu te pot lăsa celuilalt.

Beryl clătină tristă din cap.

— Trebuie, accentuă Leslie pătimaş. Aş înnebuni dacă nu ţi-aş spune Beryl, ascultă-mă, poţi face orice, poţi să te măriţi cu oricine, însă cu omul ăsta nu te poţi mărita. John citi deznădejdea pe chipul ei.

— M-am cununat cu el, zise ea fără glas. Iar el lăsă să-i cadă mâinile inerte.

— Te-ai cununat cu el? întrebă John îngrozit. Glumeşti?

Beryl clătină din cap.

— Şi când?

Beryl i se spovedi.

— Urma să se facă abia mâine, dar unchiul Lew a voit să se termine cât mai curând fiindcă… S-a întâmplat azi dimineaţă, ceea ce s-a întâmplat. Unchiul Lew ştie… că te iubesc. John.

— Nevasta lui Frank! Beryl zări pâlpâind în privirea lui John ura de moarte şi setea de răzbunare. Se agăţă de braţul lui.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Ce vrei să faci?

— Vreau să mă socotesc cu Sutton, răspunse John.

— Nu! Nu! John! Şi îl reţinu cu disperare înlănţuindu-şi braţele pe gâtul lui.

— Pentru Dumnezeu, renunţă! E tot atât de rău pentru tine ca şi pentru mine, iar pe mine, mă vei nenoroci

complet. Nu simţi şi tu asta? Nu-ţi dai seama ce faci? De abia acum m-am deşteptat la realitate… credeam că te cunosc, pe tine şi caracterul tău; şi revederea noastră a fost aşa de frumoasă! Dar abia acum încep să te cunosc…

Beryl plânse liniştit la pieptul lui şi toată ura lui dispăru. Se dojenea pe el însuşi şi i-o spuse şi ei. Deodată Beryl îşi reveni:

— Te iubesc cu adevărat, şopti ea. Nu are nici un sens să ne minţim reciproc şi să spunem că nu ar fi aşa. Dacă aş face ceea ce îmi dictează inima, l-ar lovi damblaua pe unchiul Lew. Trebuie să mă resemnez cu soarta mea.

John clătină agale capul.

— Dragă Beryl, nu-ţi pierde curajul. Toţi, toţi trebuie să ne resemnăm. Când pleci?

Beryl îşi şterse ochii plânşi.

— La zece şi ceva de la Kings Cross răspunse ea indiferentă. Dar John, nu vei întreprinde şi nu vei spune nimic.

— Deci la zece şi ceva.

— Dar nu vei întreprinde nimic, să ne nenoroceşti pe amândoi… John de ce nu-mi răspunzi?

John răspunse mai mult pentru sine:

— Te-ai măritat cu mizerabilul ăsta! L-aş fi cruţat dacă nu s-ar fi întâmplat asta!

Cuvintele lui o neliniştiră pe Beryl, dar deodată auzi nişte paşi grăbiţi pe treptele de afară.

— Pleacă repede în grădină. Se apropie cineva, te rog, te implor! Du-te!

Îi apucă capul între mâini şi îl sărută. După ce John dispăruse pe fereastră, Beryl trase încet zăvorul uşii, apoi se aşeză la măsuţa de scris. De abia luase loc că Milly Trent şi apăru în cameră. Avea cu ea o respectabilă servietă şi părea că voia să plece, căci era cu pălăria pe cap şi îşi îmbrăcase mantaua de ploaie. Văzând-o pe Beryl, nu-şi putu ascunde mirarea.

— A! Nu am ştiut că sunteţi aici, domnişoară… doamnă Sutton… vai cum m-am speriat! exclamă ea încurcată oarecum.

— Îl cauţi pe domnul Sutton?

Milly dădu din cap.

— Am încercat toată după amiaza să-i vorbesc.

Glasul ei răsuna straniu şi ascuţit şi dacă Beryl ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi ştiut că Milly înnebunise pe jumătate de ură.

— De câte ori încerc să-i vorbesc, se duce în sala de biliard, apoi adăugă deznădăjduită: v-aş ruga să-l hotărâţi să vorbească cu mine, doamnă Sutton.

Beryl se ridică.

— Cum nu, cu toată plăcerea.

— Vă mulţumesc foarte mult.

Urmă o pauză, apoi Milly continuă:

— Trebuie să mă adresez dvs. cu titlul „doamnă”?

Beryl îşi muşcă buzele. Îl strigă pe Frank, în timp ce Milly se aşeza pe scaunul pe care stătuse Beryl mai înainte, punându-şi servieta pe mescioară. Necăjită, ea se uită la cele câteva rânduri scrise de Beryl şi le citi. Frank veni repede în cameră şi închise uşa după el.

— Ai văzut asta? Şi Milly îi vârî scrisoarea sub nas. El i-o luă din mână şi citi: „Dragul meu John, n-am să te mai revăd, însă doresc să-ţi spun că nu voi uita niciodată…”

— Dragul meu John?! Desigur că se adresează lui Leslie!

— N-ai nici o teamă, ea are să-l revadă, zise Milly cu răutate. Toată atmosfera era încărcată, el o presimţea şi se enervă şi mai mult.

— Unde sunt banii? întrebă el.

Milly deschise servieta şi scoase trei pachete de bancnote americane.

— O sută douăzeci de mii de dolari, zise ea. Cât pe ce să sosesc la bancă prea târziu şi să rămân cu cecul lui Friedmann în buzunar. Am ajuns cu câteva momente înainte de închiderea ghişeelor.

— Ai trimis ceilalţi bani la Roma?

Milly afirmă.

— Păcat că nu ai putut vinde firma.

— E într-adevăr păcat, confirmă el.

Dialogul între cei doi se limitase până acum la lucruri indiferente. Dar explozia trebuia să vină.

— De unde mă va lua maşina ta? întrebă ea, fără să-l privească şi jucându-se cu cuţitul pentru desfăcutul plicurilor.

— Ce ai zis?… A, vrei să zici limuzina mea? Te va aştepta în colţul străzii Regent. Ai legătură la vaporul pentru Havre.

— Cum, ai de gând să mă laşi să plec singură la Havre? Nu vii şi tu cu mine?

— Te voi ajunge la Southampton. Vei avea desigur nevoie de bani şi Frank scoase câteva bancnote dintr-un pachet, înmânându-le secretarei. Aceasta le vârî în poşeta ei.

— Deci, vrei să vi mai târziu la Southampton? şi deodată ea lăsă să-i cadă masca: Împărăteasa părăseşte Londra în zorii zilei.

Sutton îşi pironi ochii asupra ei împietrit.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— N-ai auzit că vaporul Împărăteasa părăseşte mâine în zori Londra? Câine perfid! Din ochii ei ţâşneau scântei de mânie. Asculta bine, Denunţătorule. Am răbdat mult pentru tine; am stat la închisoare pentru tine; ţi-am fost complice la mârşavele tale afaceri şi am văzut cum te-ai însurat cu cinci fete diferite, însă pe acestea le-ai părăsit întotdeauna în pragul bisericii.

Frank îşi muşcă buzele dar nu răspunse nimic.

— Te-am ajutat la toate combinaţiile tale murdare, la toate denunţurile anonime. Fiecare denunţ al tău, a trebuit să-l scriu eu la maşină. Eu am dus diamantele la Paris şi Anvers şi deseori am riscat puşcăria pe viaţă de dragul tău.

— Nu înţeleg de loc ce vrei de la mine, zise el cu o voce tremurândă. Ce s-a întâmplat cu tine, Milly?

Vorbeau amândoi cu atâta patimă, încât nu băgară de seamă că din umbra întunericului răsări o figură, care se ascunse în firida ferestrei. Era John Leslie, care-i asculta cu atenţia încordată. Un zâmbet de satisfacţie diabolică i se ivi pe buze.

— Să-ţi spun eu ce cred, urmă Milly. Mă expediezi la Southampton… Crezi oare că voi cădea în cursă? Tu însă unde te duci? Pleci cu Beryl în Scoţia, o duci în Canada… Te-ai îngrijit de bilete pe numele Jackson. Trenul care are legătură cu vaporul pleacă din staţia Euston cam la aceeaşi oră ca şi trenul pentru Scoţia. Te-am ajutat la celelalte excrocherii de bigamie, fiindcă ai părăsit mireasa înainte de căsătorie, după ce aveai banii în buzunar. De data asta însă nu te mai ajut.

— Ai să taci, izbucni el furios, muiere nebună! O să ne audă cineva, dacă ţipi aşa.

— Hei, hei! Vor afla ei destul de devreme. Nu vei pleca cu Beryl nici în Canada şi nici în Scoţia. Ţine minte asta, Denunţătorule! Eu sunt nevasta ta unică, legitima ta nevastă şi vei pleca acum cu mine la Southampton, sau voi vorbi cu Tillman.

— Tillman!

— A da, te miri? Milly râse aspru. Se pare că nu ştii cine-i Tillman, dar eu bănuiesc.

Sutton tremura ca frunza în bătaia vântului. Se făcuse alb ca varul.

— Eşti nebună Milly, n-o să mă trădezi tu pe mine, nu poţi…

— Vrei să pleci cu mine?

„Denunţătorul” se obişnuise să ia repede decizii şi gândurile lui se munceau să găsească un subterfugiu.

— Trenul pleacă după ora zece, zise el cu stăruinţă. Să discutăm chestiunea în tihnă. Aici este imposibil. Să ne întâlnim la „Clubul Leoparzilor” exact peste o oră.

Citi îndoială şi neîncredere în ochii ei şi îşi întrebuinţă tot talentul său ca să o convingă.

— Ai doar toată siguranţa. Dacă n-aş veni la Club, mă vei putea prinde în gară. O să mai ai două ore, timp ca să poţi pune mâna pe mine, dacă ar fi să nu mă ţin de cuvânt.

— Totuşi, te previn că…

Frank îi astupă gura cu mâna lui.

— Domol, că te poate auzi cineva în hol.

Uşa holului rămăsese deschisă. Frank se repezi să o închidă. Când se întoarse constată că o convinsese pe Milly.

— Deci peste o oră la Club. Ţi-o jur Milly că mă judeci greşit. Nu am intenţia să te…

— Minţi! exclamă ea liniştită; dar îţi mai dau o dată posibilitatea să îndrepţi totul. Dacă n-o să fi peste şaizeci de minute la Club, să ştii că te voi aştepta la gara Euston cu doi poliţişti. Am dovezi suficiente ca să-ţi petreci tot restul vieţii la Dartmoor. Toată lumea să ştie, şi Friedmann şi John Leslie şi…

— Linişte!

Deschise uşa tiptil, uitându-se afară, apoi străbătură grăbiţi holul şi dispărură în obscuritatea serii.

— Mă voi scuza faţă de Friedmann şi voi veni pe urmă în oraş. Ia automobilul până în staţia Wimbledon. Acolo poţi lua un taxi. Dar, draga mea, desigur că tu n-ai crezut serios ceea ce mi-ai spus adineauri. N-ai să azvârli în puşcărie pe vechiul tău tovarăş.

— Poţi să fii sigur că o voi face, spuse ea grăbită. Şi să fii mulţumit dacă o să te alegi numai cu puşcăria.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Ce vreau să zic cu asta? îl privi drept în ochi, apropiindu-se de el. Dacă John Leslie o să afle asta întâi, îţi suceşte gâtul, chiar astăzi seară.

Josua Harras se întoarse la redacţie devreme. Redactorul Field îl luă numaidecât în primire. Spera că va putea obţine un reportaj palpitant pentru ediţia de seară. Ştia însa bine, că nu o să obţină aşa de uşor ceva de la dânsul dacă nu o să-l ia din scurt. Harras era un om ciudat, ca mulţi alţii pe care îi întâlneşti în Fleet Street. Aduna cu pasiune

informaţii şi noutăţi, dar era foarte greoi la scris. Se părea că-şi păzeşte informaţiile ca pe o comoară personală. Cu mare osteneală putea Harras să fie înduplecat să aştearnă ceva pe hârtie, în ultimul moment, cu toate că buzunarele îi erau doldora de fiţuici pline de însemnări importante şi pe care de altfel numai el era în stare să le descifreze. Field încercase toate mijloacele să-l facă să scrie.

— Un reportaj e ca un joc cu mozaicuri, declară Harras misterios. Poţi să te trudeşti mult ca să rânduieşti toate partidele. Poţi să-ţi faci o idee cam cum ar arăta totul în ansamblu, dar înainte de a pune fiecare piatră la locul ei…

— Scuteşte-mă te rog de prelegerea d-tale despre articolele de ziare, îl întrerupse Field pierzându-şi răbdarea. Am nevoie de un articol de-al dumitale. M-ai înţeles? Un articol. Nici nu-i nevoie măcar să fie scris corect. De asta ne îngrijim noi. Scrie ce vrei, numai scrie. Şi stilul articolului putem să-l corectăm, ne trebuie doar conţinutul. Trebuie să ne dai fapte. Un reportaj de o jumătate de coloană.

Josua îl privi necăjit şi întunecat.

— Nu, d-le Field, nu o jumătate de coloană zise el cu demnitate, ci trei coloane. Însă nu acum. Mai am de cules unele completări şi sfârşitul îl voi avea la „Clubul Leoparzilor”.

— Ce speluncă o mai fi şi asta?

— Ai caracterizat-o exact. Este o adevărată speluncă. Nu-i vorbă, sunt membru de onoare, însă localul acesta îmi dă posibilitatea să aflu multe lucruri. Şi în cazul nostru prevăd că urmarea va avea loc tot acolo. Ce e drept nu prea ştiu ce o să se întâmple, nu sunt chiar ghicitor, dar dacă nu o să iasă ceva grandios, să nu mai îmi zici pe nume.

Field nu prea era încântat de această comunicare.

— Este de prisos să-ţi reamintesc că trebuie să am articolul d-tale cel mai târziu la ora zece. În cazul că nu vei avea timp să-l scrii, telefonează-mi. Dacă nu poţi telefona, îţi trimit pe cineva căreia să-i dictezi… „Journalul”

— Să fie al dracului „Journalul”, izbucni Harras revoltat şi continuă cu înjurăturile, ceea ce nu s-ar fi crezut din partea unui om blajin ca acesta.

Josua, ca toţi reporterii de calitate, avea fler pentru întâmplările importante şi constatase spre satisfacţia sa, că confratele lui de la „Journal” nu pusese chestia cum trebuie.

După ce părăsi redacţia „Curierului Poştal” se repezi mai întâi la birourile administrative ale firmei „Frank Sutton &Comp.”. De obicei mai rămâneau doi sau trei slujbaşi care munceau până mai târziu. De astă dată, probabilitatea de a-i găsi la birou era mai mare, având în vedere lucrările pentru încheierea bilanţului primului semestru. Spre satisfacţia lui Josua află de la portar, cum că într-adevăr, un şef de birou şi doi contabili, mai lucrau la ora aceea.

— Ia spune-mi, d-le Harras, întrebă portarul, ce este cu Leslie? Am auzit azi dimineaţă că ar fi fost arestat, însă după amiază a fost pe aici, l-am văzut cu ochii mei, cum urca scara sus la birou. Această ştire fu pentru Harras o mare noutate.

— Şi cât timp a rămas sus la birou?

— Cam vreo jumătate de ceas, răspunse portarul. După cum a spus şeful de birou, venise să-şi ia actele.

— A mai fost cineva după amiază pe aici?

Portarul cercetă registrul de intrare şi ieşire al personalului şi Josua află că d-ra Trent venise pe la ora trei; de asemenea şi Frank Sutton, care plecase însă imediat.

— Sutton? Josua era foarte mirat.

— A intrat un moment şi a plecat imediat, zise portarul.

Harras urcă şi el scara şi se îndreptă spre birourile unde mai lucrau funcţionarii. Şeful contabil nu ştia cine este şi nu-i dădu nici o importanţă. Aflând însă că vizitatorul este un reporter, îi povesti că face ore suplimentare ca să termine socotelile cu Bombay. Compania Sutton exporta acolo un mare număr de automobile întrebuinţate. Şeful secţiei căpătase de acum câteva zile ordinul să încheie socotelile şi să caute să încaseze creanţele sau să le

deconteze la bancă. Suma avea să stea la dispoziţia lui Sutton. Este însă exclus să terminăm înainte de miezul nopţii. Dacă am fi avut ajutorul lui Tillman, am fi fost gata până la zece, maximum. Dar el n-a venit decât o jumătate de oră şi nici nu s-a sinchisit de lucru. Nu-l înţeleg pe omul acesta.

— Tillman este acum în birou? întrebă Harras grăbit.

— Dacă ar fi aici ar lucra cu noi, răspunse celălalt necăjit. I-am şi spus d-lui Sutton.

— Extraordinar, îl întrerupse Harras, să muncească cineva şi în ziua cununiei lui!

— Domnul Sutton părea indispus, lămuri şeful, avea migrenă, iar în biroul lui are o mică farmacie. A venit să ia un calmant. Pot să spun că astăzi am aflat despre dânsul mai mult decât ştiam vreodată, adăugă şeful. Era foarte comunicativ. Presupun că aţi venit ca să vă interesaţi de Leslie?

De fapt Harras nu venise pentru asta. Acceptă însă bucuros explicaţiile şefului, adăugând că nu mai puţin îl interesa persoana şi indispoziţia lui Frank Sutton.

— Nici n-am ştiut că nu se simţea bine, până ce nu mi-a spus-o, lămuri funcţionarul. Harras îl ascultă atent. Contabilul şef mai vorbi multe despre patronul său, evidenţiind politeţea, cordialitatea şi solicitudinea sa faţă de personalul de serviciu.

— În comparaţie cu patronul, Leslie era sever, netolerant. Personalul feminin şi-a constituit un mic club şi în fiecare dimineaţă cumpărau flori ca să împodobească masa de lucru a lui Sutton.

Harras nu văzuse interiorul biroului şefului firmei, şi întrebă dacă ar putea să-l vadă, căci ar fi voit să-l descrie într-un articol pe care îl pregătea. Mai cu seamă acum, când raporturile dintre salariaţi şi patroni sunt aşa de încordate, ar trebui ca opinia publică să afle cât mai multe despre oamenii care-şi tratează omeneşte salariaţii, zise el. Ba fuse de părere ca să şi fotografieze biroul patronului şi să publice fotografia în ziar.

— Dacă o să afle patronul asta, mă spânzură, zise celălalt. Conduse apoi pe Harras prin coridorul întunecat şi deschise o uşă. Era o încăpere foarte frumoasă. Un birou masiv admirabil sculptat, era în mijlocul sălii, un covor persan de mare valoare acoperea podeaua. În spatele fotoliului dindărătul biroului, era un dulăpior de mahon fixat de perete. Josua examină atent încăperea, admiră şemineul artistic mângâie capitonajul scump al fotoliilor şi se extazie în faţa draperiilor de catifea de la ferestre. De fapt era însă curios să examineze dulăpiorul cu medicamente şi încercă să-l deschidă. Dulapul era însă încuiat.

— Vă rog să nu atingeţi nimic! zise şeful contabil.

— Foarte frumos, şi amenajat cu gust, murmură Josua.

Pe masa de lucru nu se găsea nici o scrisoare, doar un ghemotoc de hârtie albă. Coşul era complet gol. Josua observă că hârtia poartă urmele unei firme oarecare şi un sigiliu roz. Dintr-o aruncătură de ochi îşi dădu seama că hârtia slujise de ambalaj unui medicament oarecare şi ţinea morţiş să afle ce fel de preparat fusese.

— Aţi avea bunătatea să-mi arătaţi cum se închid aceste draperii şi perdele?

Şeful contabil îi arătă, întorcându-se spre şnurul de mătase ce se pierduse între faldurile draperiei.

— Trăgând aşa, perdelele se închid, explică amabila gazdă, în timp ce Josua băgă repede în buzunar ghemotocul de hârtie.

Josua mulţumi şi se reîntoarse pe coridor. Trecând prin faţa uşii fostei camere de lucru a lui Leslie, încercă uşa.

Spre marea lui surprindere constată că nu era încuiată. Mai mare îi fu mirarea când constată că soba era plină cu cenuşe de hârtie arsă. Uşile casei de bani era deschise şi cheia era în broască.

Harras se uită în casa de fier, care era complet goală. Nici măcar o hârtie. Dus pe gânduri, încuie casa de fier şi puse cheia pe birou. Probabil cineva avusese intenţia să plece în grabă, fără să lase vreo urmă. Dar ce voia să distrugă acel cineva? Răscoli cenuşa din sobă, la început nu găsi nimic, apoi găsi câteva fiţuici de hârtie arse numai pe jumătate. Erau scrise la maşină, dar cea mai mare parte erau distruse. Pe una din ele izbuti să citească: „John Leslie arestat din… multă vreme bănuit de… colierul de diamante, proprietatea… casa de fier din biroul său”

A doua fiţuică era o copie. Ambele hârtii prezentau aceleaşi greşeli de ortografie. Le împături cu grijă şi le puse în portofelul său.

— Aşadar, aici era biroul „Denunţătorului”, căci într-un rând, Elford, cu permisiunea specială a lui Barraball, îi arătase una din comunicările tipice pe care „Denunţătorul” le trimitea la Scotland Yard.

Îşi consultă ceasul. Se apropiase vremea cinei. Lui Harras nu-i plăcea să mănânce în grabă, mai cu seamă când mai avea de scris un articol, al cărui sfârşit nu-l cunoştea încă. Dorea ca evenimentele să se precipite, pentru că „Journalul” începea să-l enerveze, cu informaţiile publicate.

Se opri la un birtuleţ în apropierea teatrului „Empire” unde obişnuia să ia masa. După ce îşi agăţă pălăria şi mantaua într-un cuier, nu se mai gândi decât exclusiv la îndestularea stomacului. Apoi îşi aminti de praful lui Frank Sutton contra migrenei şi se repezi la manta să-şi scotocească buzunarele după hârtia cu pricina. Găsind ceea ce căutase, se înapoie la masa lui. Netezi hârtia şi îşi dete seama că nu slujise la ambalajul unor prafuri, cum crezuse el, ci a unui flacon. Numele laboratorului şi al

medicamentului erau însemnate pe ambalaj. Dedesubt trei cruci, iar deasupra cuvântul „Otravă”.

Servindu-i-se ciorba, Josua zise chelnerului:

— Las-o te rog pe masă, ca să se mai răcească, şi se îndreptă spre cabina telefonică. Avea cunoştinţe în lumea medicală, care nu-i refuzau informaţii când le solicita. Primul pe care îl sună, lipsea de acasă. La a doua încercare avuse noroc şi vorbi cu unul dintre cei mai renumiţi specialişti ai Londrei.

— Aici, Harras, de la „Curierul Poştal”. V-aş ruga să-mi spuneţi ce efect are compoziţia al cărui titlu vi-l spun numaidecât. Şi citi numele lichidului stupefiant. Auzi prin telefon cum doctorul făcea haz de întrebare, apoi zise:

— Eşti iarăşi pe urmele unei noi crime? Compoziţia este insipidă şi incoloră. Luând o jumătate de linguriţă, n-ai nici o senzaţie, până ce faci o mişcare mai bruscă, de pildă, ridicând deodată mâna sau întorcând grăbit capul. Apoi îţi pierzi deodată cunoştinţa, ca şi cum te-ar fi lovit cineva cu un ciocan în cap. Poţi rămâne ceasuri întregi în nesimţire. Revenindu-ţi ai teribile dureri de cap… dar de ce vrei să ştii toate acestea?

— Scriu tocmai un articol, îl minţi Harras, i-am găsit şi titlul? „Trebuie să-ţi otrăveşti mireasa?”

Beryl Stedman, urcând treptele, după ce ieşise din cameră, voise mai întâi să se retragă în odaia ei. Şi după ce intră, închise uşa, se opri câteva momente ca să-şi ordoneze gândurile, apoi se aşeză. Simţea dureri de cap puternice şi o slăbiciune inexplicabilă la încheietura genunchilor. Nu trecu mult şi i se păru că aude glasul unchiului Lew la parter, chemând-o. Ea totuşi nu răspunse dinadins. Dispunea de câteva ore de singurătate, poate ultimele ce-i mai aparţineau ei însăşi.

Alături de camera ei de culcare, era o mică cameră de toaletă pe care şi-o mobilase după placul ei. Se retrase aici, lungindu-se comod pe divan. Cercetă însă dacă uşa camerei era bine închisă, reveni, închizând uşa încăperii şi trăgând

perdeaua ce o acoperea în întregime, se afundă în pernele moi de pe divan şi se lăsă în voia gândurilor. Voia să-şi clarifice ei însăşi situaţia.

John Leslie era liber… dar ea era măritată. Câteva ore numai şi va trebui să părăsească această casă, în drum spre Scoţia, împreună cu Frank Sutton. Acuma era doamna Sutton. Repetase numele de nenumărate ori, fără să se poată obişnui cu el. I se părea chiar că nu este măritata. Pe undeva jos, într-un colţ discret de stradă, o aştepta acela pe care îl iubea. Şi inima lui era pustie, întocmai ca şi a ei, pustie, stingheră şi părăsită.

Încercă să se ridice, să treacă la fereastră, să se uite afară. Poate l-ar fi zărit. Dar se simţi toropită de o oboseală de nestăpânit, avea senzaţia că murise. Gândurile şi cunoştinţa o părăsiseră şi căzu într-un somn fără vise.

Nu mai auzi nici chemarea unchiului Lew din camera alăturată, nici zgomotul maşinii lui.

Răpăiala stropilor de ploaie pe geamul ferestrei o deştepta şi se ridică degrabă. Era întuneric beznă. Renunţă să facă lumină. Doamne, cât va fi dormit? I se părea de necrezut să fi putut dormi după toate emoţiile prin care trecuse.

Tremura şi îi era frig. Se apropie dibuind întrerupătorul, îl răsuci şi se făcu lumină. Ceasul arăta 9 şi 30 de minute. Vai ce târziu!

Trenul pleca la zece şi douăzeci. Lipi ceasul de ureche şi i se păru că se înşeală. Tic-tac-ul îşi urma bătaia cu aceeaşi repeziciune.

Ce se va fi întâmplat oare?

Intră în camera ei, deschise uşa, intră în hol, auzi la parter pe valet vorbind cu servitoarea.

— N-am văzut-o plecând. Când am văzut-o ultima dată avea pălăria pe cap… Se strecura ca o stafie de colo, colo. Domnul Friedmann o fi crezând că a alergat după el.

Beryl se arătă, provocând uimirea.

— Dumneavoastră sunteţi, domnişoară? Dumnezeule, tare ne-am speriat.

Ea coborî câteva trepte.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i domnul Friedmann?

— Nu ştim, domnişoară. Cred că s-a dus în oraş să vă caute. Era tare necăjit.

— S-o fi dus după el, repetă Beryl pentru sine. Şi-a închipuit că am plecat de acasă? V-a telefonat?

— Nu domnişoară!

Pendula veche din hol suna jumătate.

— Ce, este nouă şi jumătate?

— Da, bagajele dvs. au fost expediate la gară acum câteva ore, zise valetul. El aştepta noi ordine şi dispoziţii însă dânsa tăcea.

— N-am ştiut ce să fac cu valizele, continuă el.

Ambele valize de piele se găseau în hol, valetul aştepta să le ia, însă Beryl era nehotărâtă. Apoi privi spre uşă.

— S-a întors dl. Sutton? întrebă ea.

— Nu, domnişoară… doamnă, rectifică el, amintindu-şi noua stare civilă a stăpânei.

— A fost aici dl. Leslie? se interesă ea după o scurtă şovăială.

— Nu doamnă, nu l-am văzut. În afară de noi servitorii, nu mai este nimeni în casă. Să telefonez după o maşină?

— Pentru cine?

Desigur, întrebarea feciorului fusese îndreptăţită, căci locul femeii trebuie să fie lângă bărbatul ei.

— Da, da, te rog, răspunse ea încurcată. Să vină o maşină. Cele două automobile sunt ocupate?

— Da, d-ră, în garaj n-a mai rămas decât limuzina cea mică, a dvs.

Feciorul nici nu se gândea la eventualitatea ca stăpâna să vrea să pornească la gară cu această maşină. Urma să plece în voiaj de nuntă în Scoţia. Ce avea să facă în gară cu limuzina ei? Dar spre mirarea servitorului, Beryl îi spuse:

— Să mi se pregătească maşina, te rog.

Valetul dispăru. Peste zece minute, limuzina cea mică era adusă la scară.

— Doamnă, zise valetul, afară plouă cu găleata. Ar fi bine să vă îmbrăcaţi călduros.

Lui Beryl îi veni să zâmbească.

— Nu cumva îţi închipui că-i nevoie să ţii locul unchiului Lew? întrebă ea glumeaţă, înveselindu-i şi pe ceilalţi, deşi era greu de găsit motivul voioşiei ei. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, nu i-ar fi fost greu să şi-l explice. Era fericita că scăpase de voiajul în Scoţia. Orice ar fi să se întâmple… călătoria se amânase… poate până mâine.

— Dacă va telefona dl. Friedmann, spune-i că am dormit în cămăruţă şi că îmi pare foarte rău. Acelaşi lucru îl poţi spune şi d-lui Sutton. Apoi spune d-lui Friedmann că am plecat la Londra, şi tăcu deodată. De ce la Londra? Ce căuta acolo? Trebuia să-şi dea socoteală măcar sieşi. Da, să-l regăsească pe John Leslie. Trebuia să-l regăsească. Ce avea să se întâmple apoi, n-o ştia şi nici nu o preocupa. Era unica ei dorinţă… să fie acolo unde n-o putea găsi Frank. Nu se gândea nicidecum că astfel îl îngrijora pe unchiul Lew. În acea clipă era egoistă, şi se simţea bine.

Desigur că simţul său de responsabilitate morală mai dormea încă, se gândi ea urcându-se în maşină şi dete drumul motorului privind spre şoseaua ce ducea la Londra. Nici violenţa ploii, nici vântul pătrunzător, nu o aduseră la realitate. Simţea că este răspunzătoare doar faţă de ea însăşi, şi îşi amintea vag că unele probleme dificile, referitoare la viitorul ei nu fuseseră limpezite. Dar îndatoririle ei faţă de unchiul Lew, ca şi celelalte îndatoriri îi deveniseră aproape indiferente. Pe Frank îl şi uitase. Dar nici gândul la el nu ar fi reţinut-o. Dacă l-ar urî, purtarea ei ar fi fost explicabilă, dacă l-ar iubi, l-ar fi plâns însă nici nu se gândea la el; nici nu-l ura, nici nu-l iubea. Îi era la fel de indiferent ca şi Tillman, Harras sau oricare alt om.

În această dispoziţie sosi la Londra. Opri maşina în faţa unuia din sumbrele blocuri ale clădirii din Bloomsbury, unde locuia Leslie. Nu îi era nici ei clar ceea ce voia să facă. Nu o

preocupau urmările acestei vizite. De un lucru era sigură. Nu o să se întoarcă la Wimbledon, la Frank Sutton.

Clădirea din Bloomsbury avea un portar care era în acelaşi timp şi coproprietar al casei. La întrebarea ce i-o puse Beryl, omul clătină din cap negativ.

— Domnul Căpitan Leslie vine foarte rar pe aici şi atunci numai ca să doarmă. Nu l-am văzut de miercuri.

— Nu a dormit aici ieri noapte?

— Nici ieri noapte, nici în ultimele două-trei nopţi.

— Ce se întâmplă cu scrisorile ce-i sosesc pe numele lui?

— Nu primeşte scrisori pe adresa de aici, răspunse portarul zâmbind.

Noutatea o sperie, căci nădăjduia să-l găsească aici. Nici nu se îndoia de asta.

— Este în slujba firmei „Frank Sutton & Comp.”, vă pot da adresa.

— O, mulţumesc, o ştiu, replică ea grăbită. Poate că va fi acolo.

Deşi era foarte improbabil, Beryl încercă totuşi, dar portarul firmei îi răspunse ca şi reporterul.

— A fost Harras aici? întrebă ea repede. Aceasta era persoana care o putea ajuta. Beryl se miră cum de nu se gândise la el. Nu se mai sui la birou, ci porni în oraş. După zece minute, era la redacţia „Curierului Poştal”, în biroul d-lui Field.

— Am onoarea să vorbesc cu d-ra Stedman? întrebă redactorul şef, apropiindu-se de vizitatoare. Dvs. v-aţi cununat astăzi?

— Da, eu, răspunse Beryl în şoaptă. Totuşi nu m-am obişnuit încă cu numele meu cel nou.

— Regret că colegul meu de redacţie lipseşte acum, zise Field politicos. Deşi încărunţit şi vârstnic, ştia să preţuiască frumuseţea feminină. N-aş putea spune nici unde l-aţi putea găsi. Şi Field făcu un gest de sinceră părere de rău. Poate într-un club. Nu este un local tocmai distins şi nu v-aş sfătui

să vă duceţi acolo, la „Clubul Leoparzilor”, dar am să-l chem la telefon.

Ieşi şi se întoarse peste zece minute:

— Nu este acolo. Totuşi dacă telefonaţi mai târziu, v-am putea spune poate, unde l-aţi putea găsi.

Beryl nu prea ştia ce să facă. Harras putea să-i fie de folos ca să-l regăsească pe John. Îl întrebă pe Field dar acesta răspunse:

— Regret, dar nu ştiu altceva decât cele publicate în ziare. Am citit că a fost arestat azi dimineaţă. Vă este prieten, doamnă Sutton?

— Da, răspunse ea încet. Este un bun prieten al meu.

— Mai târziu a fost eliberat pe cauţiune. Ciudat! Barraball! Dar de ce a făcut asta Barraball?

Field dându-şi seama că delicventul despre care vorbea, e prietenul frumoasei doamne, încercă să schimbe tema conversaţiei. Dar o nimeri mai rău.

— Nu m-ar mira dacă l-aţi găsi pe dl. Leslie la club. Merg acolo diverşi clienţi suspecţi… nu ştia cum să se mai descurce, dar Beryl nu-i luă în nume de rău vorbele. La gândul că poate îşi va găsi iubitul acolo, simţea cum inima îi bătea mai tare.

— Aş putea lăsa maşina în colţul străzii? întrebă ea.

Field răspunse afirmativ, iar Beryl se îndreptă spre Fleet Street, după ce îşi plasă maşina între două autocamioane. Se urcă într-un taxi şi dădu şoferului adresa.

— La „Clubul Leoparzilor”, domnişoară? întrebă mirat şoferul.

— Ce? Nu ştii unde este?

— Ba ştiu prea bine şi mai ştiu ce soi de club este, răspunse el rânjind. Bine, o să vă duc acolo.

Ploaia o udase până la piele, dar ei nu-i păsa. Taxiul traversa o stradă. Prin geamurile aburite văzu doi oameni alergând. Se auziră fluierele de alarmă ale poliţiştilor. Deodată o cuprinse un sentiment groaznic. Deschise uşa taxiului şi sări afară din maşină.

— Aşteaptă aici, zise şoferului şi porni pe jos, în goană de-a lungul străzii.

Nu ştia în ce parte a locului se afla clubul, dar vedea o mulţime compactă, adunata în apropiere. Îşi dădu seama instinctiv că s-a întâmplat ceva înfiorător. Zgomotul paşilor oamenilor era acoperit de fluierele de alarmă ale poliţiştilor. Subit, o mână o apucă de braţ oprind-o din fugă. Beryl aruncă o privire spre cel ce o reţinea recunoscându-l pe Tillman.

— Unde alergaţi aşa d-ră Stedman? întrebă el aspru.

Beryl îl privi încruntată.

— Nu ştiu. S-a întâmplat ceva? întrebă ea abia respirând.

— Da, s-a întâmplat ceva, aveţi dreptate, dar ar fi mai bine să nu vă duceţi acolo.

Doi poliţişti alergau de-a lungul străzii. Beryl privind spre ţinta lor, observă sumedenia de oameni împingându-se la intrarea unui gang. În acelaşi timp cineva începu să ţipe îngrozitor. Beryl îşi astupă urechile. Tillman îi dete puţin drumul iar Beryl începu să alerge înainte, fără a mai auzi cum Tillman o chema înapoi. Acum era în mijlocul mulţimii agitate şi văzu o femeie ce ţipa înnebunită în timp ce doi poliţişti o îndepărtau. Era Milly Trent.

— Ucigaşule! Ucigaşule! auzea Beryl strigătele ei disperate. E mort. Leslie l-a omorât. Beryl s-ar fi prăbuşit la pământ dacă Tillman n-ar fi prins-o în braţele lui puternice.

— Mort? Frank Sutton e mort? Şi subit îşi aminti că înainte cu câteva ore îi fusese mireasă, iar acum e văduvă… John Leslie îşi îndeplinise făgăduiala.

Din când în când, rapoartele poliţiei, citau şi „Clubul Leoparzilor”, de la o vreme însă, se părea că devenise un local respectabil, frecventat şi de oameni de mai bună condiţie. În ultimul an devenise chiar la modă. Tineretul din buna societate, care dorea să cunoască lumea gangsterilor londonezi, reţinea o masă la „Clubul Leoparzilor”, petrecând acolo o noapte cu anumite riscuri.

„Clubul Leoparzilor” îşi avea sediul la etajul unei clădiri din Shaftesbury Avenue. Fusese înregistrat ca şi club şi restaurant. În afară de salonul cam strâmt, unde se lua masa şi de salonul pentru dans la fel de incomod, clubul dispunea de multe „separeuri”, încăperi discrete, unde membrii clubului puteau să-şi invite prietenii.

Dl. Anerley, portarul şi proprietarul întreprinderii denumea cea mai spaţioasă încăpere „Sala şedinţelor”. El anunţa în jurnale şi afişa şi în club că această sală se poate închiria pentru şedinţe de orice fel, sau adunări generale ale societăţilor pe acţiuni. Dar, nu se ştie dacă au şi avut loc asemenea întruniri.

În club se petreceau întâmplări ciudate. Dar faptele care ar fi putut interesa poliţia, erau interzise cu desăvârşire. De cum suna ora reglementară de închidere a localului, nu se mai servea nici o băutură alcoolică, iar membrii clubului nu mai aveau voie nici să joace; adică proprietarul clubului nu mai trebuia să ştie că se mai joacă. De altfel nu se jucau decât jocuri nevinovate. Că unii membri ai clubului închiriau camere particulare şi jucau jocuri de hazard şi că alţii aveau întâlniri, nu numai în sala de şedinţe, ci şi în alte camere, era lucru cert. Dar Bill Anerley putea să arate cu oarecare mândrie, actele, după care comitetul dăduse afară câţiva membri din club, pentru că nu se supuseseră regulilor clubului. Comitetul clubului era legal înfiinţat, însă şedinţele se ţineau după ora unu noaptea, când majoritatea membrilor dormeau în tihnă. Un paragraf al statutului prevedea că se puteau ţine şedinţe şi numai cu doi membri, astfel că afacerile clubului erau conduse de dl. William Anerley, tatăl, şi de tânărul său fiu Jim Anerley, cam stângaci în toate, ce-i drept, şi care în afară de activitatea sa ca membru în comitetul clubului deservea ascensorul.

Bill nu se lăsa amăgit de caracterul întreprinderii sale, şi nici de poziţia socială a membrilor săi. O dată când eliminase în mod ostentativ, pe unul din membri clubului pentru că voia să-l trişeze la cărţi pe un tânăr bogat fără

experienţă, Anerley îşi exprimase părerea scurt şi aspru. Ofensatul membru întrebă:

— Asta numeşti d-ta un club de gentlemeni?

Impozantul Bill îl privi dispreţuitor, cu ochii săi mari şi albaştri.

— Dacă clubul ar fi fost cu adevărat de gentlemeni, fii sigur Harry că numele d-tale nu ar fi figurat pe lista membrilor săi.

O dată mai mult, Jim întrebă unde îşi petrec vara membri clubului. Bill ocupat cu registrul de socoteli, nici nu ridică ochii, când îi răspunse:

— Unii din ei la Lido, în Italia, fiul meu, unii la Ostenda şi alţii la puşcăria din Dortmoor. Depinde.

Anerley era o persoană cu trăsături dure, cu bărbia pronunţata. Nu avea decât o singură trăsătură sensibilă în caracterul său şi anume un sentiment aproape duios pentru doi oameni. Unul dispăruse definitiv din lumea lui şi nu mai ştia nimic despre el. Îi făcea o deosebită plăcere să povestească despre el fiului său, când nu lucra la club şi când nu veneau musafiri.

— Mă botezase, Waldemar. Îl întâlnisem în pâlnia de granate pe înălţimea 60 din Franţa. Trei zile şi trei nopţi în şir le-am petrecut împreună cu el acolo. El era ofiţer, eu soldat; mă numea întotdeauna Waldemar… Waldemar, zicea el când exploda o grenadă deasupra noastră, gata, gata să ne înghită. El mi-a bandajat piciorul şi lui îi datorez viaţa. Şi mi-a dat să beau porţia lui de apă. Aş da o mie de lire să-l revăd. Ei, dacă aş fi coborât la timp atunci din autobuz… ţi-aduci aminte?

În iulie trecut făcuse cu fiul său Jim o plimbare pe platforma de sus a unui autobuz şi deodată îl văzuse pe prietenul căruia îi păstra atâta recunoştinţă. Îi făcuse, ce-i drept semn cu mâinile, dar zadarnic; prietenul nu-l văzuse. Când se hotărî să coboare, era prea târziu. Toate cercetările rămaseră zadarnice. Necunoscutul dispăruse fără urmă.

Despre cel de-al doilea prieten venerat nu pomenea niciodată. Dar azi, ar fi făcut orice jertfă pentru omul care în acea perioadă critică îi oferise banii, cu care putuse cumpăra clubul. Era dl. Lew Friedmann, pentru care avea un respect deosebit, pe când din ofiţer îşi făcuse un adevărat idol.

Era nouă fără un sfert şi nu era de lucru la club, aşa încât Anerley îi îngăduise lui Jim să-şi petreacă seara la cinema. La întoarcere tânărul îl găsi pe tatăl său cufundat în gânduri.

Avea un conflict cu orchestra. Bill pusese în locul ei un gramofon electric, ale cărui melodii moderne dădeau acelaşi elan perechilor de dansatori. Deschizând uşa spre salonul de dans, auzeai sunetele gramofonului.

— Este cineva în sala de dans, tată? întrebă Jim rezemat de uşa ascensorului, îmbrăcat într-o uniformă prost croită.

— Nu fătul meu, răspunse Bill uitându-se peste ochelarii prinşi de vârful nasului. Uniforma lui de portar avea ceva impozant în amestecul de fireturi şi bumbi auriţi pe postavul verde închis.

— Ar fi bine dacă nu m-ai deranja mereu cu întrebări.

Jim oftă. Era tânăr şi curios.

— Tată, n-am mai putea combina ceva ca să mai salte comerţul?

— Adică ce vrei să zici? Vei fi vrând să anunţi un bal de gală? replică Anerley ironic. Nu, băiete, n-ar avea nici un rost fiindcă toată lumea este plecată.

Deodată zbârnâi soneria telefonului de pe masă. Luă receptorul în mâini. Era o doamnă enervată.

— Nu d-nă Latill, soţul dvs. nu se află aici… Nu l-am văzut astăzi de loc… Da, d-nă, îi voi comunica dorinţa dvs.

Aşează domol receptorul în furcă, apoi sună. Răsări un picolo.

— Du-te numaidecât sus, la dl. Latill şi spune-i că a întrebat d-na de dânsul. Vezi că-i la camera nr.4 şi nu la

nr.3. Să nu te împingă dracul să te duci cumva la nr.3. Acolo doarme cineva.

— Tată, cine-i acel cineva? întrebă Jim.

Anerley îşi spânzură ochelarii pe vârful nasului cu toate că gestul era de prisos întrucât îl privea pe fiul său, tot peste rama lor.

— Cine-i ce? În sfârşit, fiindcă ţii aşa de mult o să-ţi spun. E un membru al clubului.

Lui Jim îi flutură pe buze o replică obraznică, n-avu însă răgazul căci sunase şi trebui să coboare. O clipă doar ţinu coborâtul şi urcatul. Din cabina ascensorului ieşi un client.

— Vă salut d-le Sutton, i se adresă Bill respectuos şi serviabil, fiindcă clientul acela era întotdeauna darnic şi câştiga de pe urma lui, deşi nu venea prea des. Văzând că Jim nu se mişcă, îi făcu semn să dispară ceea ce nu era prea greu pentru un liftier.

Sutton găsi nimerit să tacă, până ce ascensorul se opri. Bill înţelese că avea de cerut ceva extraordinar, căci de obicei Sutton avea dorinţe speciale. O dată, Bill a amenajat o cameră în aşa fel încât, persoana cu care avea să trateze Sutton să nu-l poată vedea la faţă, ca să nu poată şti cu cine vorbeşte.

Bill Anerley nu cerceta niciodată îndeletnicirea sau poziţia socială a membrilor. Deviza ce-o repeta tuturor era: „Clubul serveşte interesele membrilor”. Deviza şi-o însuşise din anunţul unei mari case comerciale; îi plăcea textul şi într-o măsură oarecare contribuia şi la împăcarea conştiinţei sale.

Sutton nu era tocmai un client agreabil, dar era bogat, plătea generos şi de aceea trebuia neapărat să fie tratat cu deosebită atenţie.

— Îmi trebuie o cameră… sala de şedinţe e liberă?

— Da, d-le, aşteptaţi pe cineva?

Bill se şi repezi la sonerie, dar clientul îl apucase de braţ. Când Bill se întoarse îl lovi pe client.

Sutton se ţinea de braţ gemând de durere.

— Lasă, nu e nimic, îi spuse Sutton şi eu am suferit deunăzi un accident cu maşina şi m-am rănit.

Bill îşi ceru scuze.

— Lasă, lasă… dar ştii că nici un chelner nu are voie să intre, adăugă clientul. Vreau să mă serveşti numai d-ta. Mi-aduci câteva butelii de şampanie, două pahare şi… repet, să nu mă deranjeze nimeni.

Până acum dorinţa nu era de loc extraordinară.

— Aşteptaţi o doamnă?

Frank dădu din cap dus pe gânduri.

— D-ta o ştii. Ai văzut-o de câteva ori cu mine.

— Poate d-ra Trent?

— Exact.

Bill aştepta încă. Prevedea că porunca principală abia acum avea să fie dată. Sutton nu era să-l expedieze numai pentru atât cât spusese până acum.

Pe coridor, linişte; un ecou slab de patefon se răsfrângea din salonul de dans unde se aflau doar trei perechi de dansatori.

— Ascultă-mă Bill, sunt într-o teribilă încurcătură.

Bill făcu un gest de compasiune binevoitoare. Majoritatea clienţilor se găseau adesea la răspântii penibile şi apelul către Bill se producea destul de des. Oricum, era straniu, ca un om înstărit şi cu mare trecere, să se găsească tocmai el, în jenă financiară. Dealtminteri, Bill auzise că Sutton nu prea făcea afaceri onorabile. Observase că acest mare negustor, avea în sala sa de şedinţe, întâlniri cu hoţi de bijuterii.

O fi având Sutton ceva cu poliţia?

— Am să te lămuresc, continuă el. Am o răfuială cu prietena mea. D-ta Anerley, eşti un om de lume… înţelegi cam ce cred?

O răfuială? asta ar putea fi ceva cu multe înţelesuri. O simplă discuţie sau o luptă în toată regula.

— Ascultă-mă Bill, m-am însurat astăzi.

— O-oh! exclamă portarul uimit.

— D-ra Trent, o bună prietenă de a mea, nu este deloc încântată. Nu i-am spus nimic despre cununie, până când nu s-a efectuat. Plec astă seară spre Scoţia şi dumneaei m-a ameninţat că îmi va face o scenă la gară.

— Ei, doar o să-şi vâre minţile în cap, obiecta Bill. Cred că un gentleman ca dvs. se poate uşor descotorosi… câteva sute de lire…

— Banii nu interesează, replică Frank nerăbdător. Nu m-ai înţeles… din nenorocire d-ra Trent vrea să mă aibe pe mine, fie din capriciu, fie din dragoste, în sfârşit, mă înţelegi?

— Pe deplin. Bill aştepta cu încordare urmarea. Poate că va trebui ca el să o liniştească pe Milly.

— Trebuie să sosească peste un sfert de oră, urmă Sutton. După ce voi fi plecat, Sutton făcu o pauză şi-l privi pe Bill drept în ochi, d-ra va dormi probabil şi n-aş dori să fie trezită decât mâine dimineaţă, pe la orele patru, să zicem.

Acum ştia Anerley despre ce-i vorba. El clătină din cap.

— Afacerea este primejdioasă. Nu pot lua asupra mea riscul. Ia gândiţi-vă d-le Sutton, că mă reclamă d-ra la poliţie. Cum ies atunci cu faţa curata?

Sutton rămase însă nemişcat.

— Ei şi dacă o reclama cineva? zise el, în ce măsură poţi fi făcut răspunzător d-ta? Şi apoi, nu-i pentru prima dată când se trezeşte cineva în acest club cu dureri de cap, în zorii zilei.

— Totuşi ar fi pentru prima oară când se trezeşte o doamnă la mine, cu dureri de cap, replică Bill cu răceală. Îmi pare foarte rău, dar nu vă pot servi.

— Ce? Nu poţi? Ce ar fi dacă după plecarea mea inopinată, ai găsi-o pe d-ra dormind ţeapăn? Nu cumva ai anunţa poliţia? Asta nu o vei face sunt sigur. Nici n-ar fi trebuit să-ţi spun, Bill. La plecare puteam să-ţi fi spus doar de formă, că revin peste o oră, două şi atunci ai fi făcut-o.

— Nu pot admite să fie cineva adormit în clubul meu, zise Bill hotărât. Dacă vrea să vă facă scandal, îmi cam închipui ce vă aşteaptă, dar oricât…

Sutton scoase repede din buzunar un pachet de bancnote, şi luând trei din ele, le puse pe masă.

— Dacă mă asiguraţi că d-rei nu i se întâmplă nimic rău, în cazul acesta fireşte, spuse Bill fixând bancnotele. Apoi le luă şi le vârî în buzunar.

— Când reveniţi? îl întrebă pe Sutton, în timp ce acesta suna ascensorul.

— Ori înainte, ori după sosirea d-rei. O vei conduce în sala de şedinţe.

Bill dădu din cap.

— În cazul că soseşte înaintea mea, spune-i că mă întorc îndată, adăugă Sutton.

După plecarea lui Sutton, Bill se aşează pe scaun şi îşi plimbă mâna prin părul încărunţit. Jim îl găsi pe tatăl său cu nasul vârât în carte.

— S-a întâmplat ceva, tată?

— Ce ai zis?… Nu s-a întâmplat nimic! rosti Anerley încruntat. Iar mă plictiseşti cu întrebările tale neroade!

— Oare ce învârte domnul acesta? Domnul Sutton?

— Este un gentleman, răspunse bătrânul aspru. Apoi se ridică greoi de pe scaun, se duse la pivniţa de vinuri şi aduse două sticle de şampanie, pe care le aşează pe o tavă, împreună cu două pahare şi o chisea mică de argint cu pişcoturi. Duse tava în sala de şedinţe, o cameră zugrăvită în culori vii şi o aşează pe masă. Aprinse lumina şi dete drumul la soba de gaz. Înapoindu-se zări un chelner pe coridor şi îi spuse:

— Salonul este ocupat. Ţine minte. N-ai ce căuta pe aici. Încă ceva Adolf: după plecarea domnului, nu doresc să intri în cameră pentru a deretica. M-ai înţeles?

— Pe deplin, domnule.

— Dacă-ţi spun să nu faci curat în salon, zise Bill, care voia să se apere anticipat de orice bănuială, vreau să-ţi spun că domnul a închiriat camera până a doua zi. Asta e!

— Înţeleg domnule, răspunse chelnerul, pe care nu-l mai minunau asemenea dispoziţii riguroase. La fel şi cu Nr.4…

— Şi boierul ăsta vrea să nu-l deranjeze nimeni. Doarme, ţi-am mai spus-o. Orice membru e liber să-şi facă somnul după pofta inimii.

Bill se aşează din nou pe scaun.

— Sunt tare curios Jim, se adresă el fiului cu oarecare melancolie ce ar zice el, dacă ar şti cu ce mă ocup eu?

— De cine vorbeşti d-ta tată, de Dumnezeu? întrebă Jim.

— Păi ştii doar de cine vorbesc mereu, replică Bill trist. De ofiţerul care mă botezase Waldemar.

— Poate o fi murit în război. Câţi ofiţeri nu s-au prăpădit, răspunse Jim.

Bill îl privi mânios. Deodată răsunară paşi grăbiţi şi zgomot pe coridorul ce comunica direct cu separeurile. Un tânăr înalt, în smoking, cu faţa roşie de enervare, cu părul vâlvoi, ieşi dintr-o odaie urmat de unul mai vârstnic şi gras.

— Ce înseamnă gălăgia asta? întrebă Anerley autoritar.

În definitiv întrebarea era de prisos, căci scena era de ajuns de edificatoare. Walters „Mână lungă” şi amicii lui de aceeaşi speţă îl amuzaseră pe tânărul Weatherby.

— Neobrăzatul ăsta, începu Walters.

— Te-am văzut scoţând din buzunar cartea de joc, te-am văzut perfect de bine, ţipă tânărul, pe când voinicul trişor încerca să-i repeadă un pumn în obraz.

— Linişte, porunci Bill cu glas poruncitor, punându-se între adversari.

— Am să-i frâng gâtul.

— Ce zici? întrebă Anerley categoric. La mine, Walters, trebuie să te supui. Ai auzit?

— Bine. Dar pot lăsa pe oricine să mă jignească chiar aici? întrebă „Mână lungă”; dar Bill se arătă indiferent.

— Cât aţi pierdut d-le?

— Douăzeci şi cinci de lire… Asta nu face nimic.

— Prin urmare aţi pierdut douăzeci şi cinci de lire continuă Bill, împingându-şi mâna cu palma în sus către recalcitrantul Walters. Plăteşte! zise el scurt.

— Eu? zise acesta, prefăcându-se că nu a înţeles gestul.

— Păi cine crezi? Tata? Repede! Glasul antreprenorului fu şi mai aspru, poruncitor. Walters scoase portofelul din buzunar, greoi şi nemulţumit şi numără cinci bancnote în mâna lui Bill. Acesta le cerceta minuţios. Una din ele i-o dete înapoi.

— E falsă, prietene.

— Cum se poate, replică Walters candid.

— E falsă! Nici o vorbă mai mult.

Walters îi dădu resemnat alta în loc.

— Acum socoteala este încheiată, zise Bill după ce îndoi bancnotele, restituindu-le păgubaşului.

— Îţi mulţumesc, Bill, şi Watherby făcu să alunece în buzunarul portarului o bancnotă de cinci lire.

— Jim, adu repede pălăria domnului, zise portarul.

Urmă o tăcere generală până ce Jim se întoarse cu pălăria şi până ce tânărul Waterby plecă.

— Ce va să zică asta Bill, să-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala, se răsti Waters la Bill.

— Vrei să ştii? Dacă păgubaşul reclamă cazul ne trezim cu poliţia. Ai grijă să eviţi orice scandal, să nu se plângă nimeni şi atunci nu mă amestec. Îndată însă ce se naşte cel mai mic scandal, trebuie să intervin.

— Dă-mi înapoi cele cinci lire, zise Walters, dar Bill se porni pe râs.

— Îţi voi da una să vezi stele verzi, răspunse el calm.

— Şi ăsta e club de gentlemani? ocărî Walters. Am să supun cazul comitetului.

— Aici comitetul sunt eu, şi numai eu! Ia poftim încoace! porunci Bill. Walters îl asculta fascinat. Aşa! Du-te înapoi şi bea-ţi rachiul. Dacă însa o să începi să faci gălăgie, te azvârl pe gura ascensorului. Ai auzit?

Walters se îndreptă tremurând spre salonul unde-l aşteptau prietenii.

— Halal club, mai mormăi el printre dinţi.

— Singurul în care puteai fi primit ca membru, exceptând clubul foştilor puşcăriaşi de la Dortmoor, strigă Bill în urma

lui.

Bill se grăbea să se întoarcă sus, ca să vadă cum se va termina scandalul. Mai asistase la multe asemenea certuri, dar de fiecare dată se amuza din nou. De altfel avea să comunice ceva părintelui său.

— Tată, ştii d-l acela pe care mi l-ai arătat într-o zi pe când eram în autobuz, ofiţerul acela de care vorbeşti mereu…

Bill îşi luă ochelarii de pe vârful nasului, aşezându-i pe masă.

— Ei! Ce-i cu dânsul?

— L-am văzut în momentul ăsta!

— Fugi de aici, nu se poate!

— Zău tată, l-am văzut în faţa intrării.

William Anerley îşi clătină capul.

— Ia nu mai bate câmpii!

— Când spun că l-am văzut, l-am văzut, stărui Jim. Se oprise pe trotuarul de peste drum, pe când coboram cu tânărul acela. Mă dusesem tocmai pe cealaltă parte a străzii, însă în acel moment se întoarse şi dispăru.

Bill încremenise eu ochii la fiul său.

— Ei, şi ce-ai fi voit să-i spui?

— Aş fi vrut să-l întreb: d-ta eşti acela care l-a scăpat pe tatăl meu de la moarte? Dacă e aşa, fă bine te rog şi repede-te până sus să-i strângi mâna.

— Păi astea-s maniere, aşa se vorbeşte? îl dojeni părintele. Pentru cine cheltui atâta bănet cu educaţia? Şi totuşi, nu o fi fost chiar el, adăugă Bill. Dar nici nu ştii bine cum arată la faţă.

— Ba da, tată, căci atunci în autobuz m-am uitat bine la el.

— Are o înfăţişare distinsă, spuse Bill. Doamne cât ţin să-l revăd, să-i vorbesc. Ia spune, cum era îmbrăcat?

Jim chibzui.

— Avea o pălărie cenuşie, spuse apoi.

— Şi pantaloni n-avea? întrebă tatăl ironic.

— Păi să-ţi spun doar, avea o pălărie cenuşie, o haină închisă şi un pardesiu negru.

Bill clătină din cap.

— Nu era el. Apoi zâmbi amintindu-şi de vremurile trecute.

— Ştii Jim, ce mi-a spus el ultima oară? De-o fi să scăpăm de prăpădul ăsta, băiete, să ştii că tragem un chef la Carlton Hotel.

Jim nu cunoscuse hotelul acesta.

— N-o fi localul ăla de lângă Lyons? întrebă el. Bill se necăji pentru această întrebare.

— Idiotule! Cu prostia ta o să-mi compromiţi clubul de-ar mai fi cu putinţă. Să o ştii de la mine că hotelul Carlton e numai pentru aristocraţi.

Soneria ascensorului îl anunţă pe Jim de sosirea unui client nou. Coborî de îndată şi urcă cu noul venit. La vederea acestuia, Bill rânji tare nemulţumit.

Harras nu era dintre muşteriii obişnuiţi. Venea foarte rar şi atunci silit de profesia lui de reporter. Anerley avea de acum experienţa că ori de câte ori venea ziaristul, se întâmpla un eveniment mai mult sau mai puţin senzaţional. Harras figura printre membrii de onoare ai clubului. De altfel fusese proclamat în aceeaşi calitate de către organizaţiile de aceeaşi speţă ca şi „Clubul Leoparzilor”. Dar deviza lui Bill era să se aibă bine cu presa, fiind de părere că o dată şi o dată tot presa l-ar putea scoate dintr-o situaţie încurcata…

— Buna seara, d-le Harras, spuse patronul dându-i mâna. Prezenţa dvs. dă parcă sănătate omului. Nu v-am mai văzut de mult. În schimb citesc regulat ziarul.

— Se pare că arăţi mai inteligent decât ultima dată când am fost nici.

— Măi să fie al dracului. Toate-s aici aşa cum le-am ştiut, adăugă el, rotindu-şi privirea şi pipăind unul din pereţi, zise: mi-amintesc perfect de pata asta de bere, cine fuse oare acela care azvârli sticla cu bere după d-ta?

Bill râse politicos de gluma reporterului.

— S-a mai întâmplat ceva d-le Harras? întrebă el prietenos.

Josua dădu din cap.

— Presa vine cam o dată cu politia, dar părea că reporterul examinează foarte atent încăperea.

— Covorul s-a cam uzat obiectă el. Acum trei ani era mai bun. Deodată întrebă: e cineva pe aici?

— Nimeni dintre cunoştinţele dvs., d-le Harras. Aşteptaţi pe cineva?

Harras ridică ochii în tavan şi se scărpină în bărbie.

— Poate da, poate nu. Dacă telefonează de la redacţie întrebând de mine, răspunde te rog, că nu…

— Că nu sunteţi aici. Am înţeles d-le. Doriţi o cameră?

Părea că Harras nu se folosise niciodată de separeu. Bill se întreba la ce se gândeşte acest bătrân şi amabil reporter, în timpul lungilor pauze când nu vorbea. De fapt în momentul acela Harras calcula dacă e îndreptăţit să-şi împovăreze bugetul cu costul unui separeu. La urmă îşi zise că administraţia ziarului trebuie să suporte cheltuiala şi răspunse:

— Doresc o cameră.

Bill sună, apoi întrebă ştrengăreşte:

— Veniţi acompaniat de o doamnă?

— Dacă ai vreo societate gălăgioasă care face scandal, te-aş ruga să-mi dai o cameră cât mai îndepărtată de a lor.

Un chelner apăru în dreptul perdelei de la uşa coridorului.

— Dl. Harras are camera nr.9. Mai doriţi ceva?

Josua comandă o sticlă de bere, repetând că doreşte linişte. Deodată însă îl străfulgeră un gând.

— Dl. Tillman e şi el membru al clubului?

Bill cu un aer grav consultă registrul de pe masă, apoi răspunse:

— Nu, domnule.

— Slavă domnului, exclamă Harras uşurat.

Tatăl şi fiul îl urmăreau pe gazetar cum merge alene pe coridor dispărând într-o odaie.

— Nu prea vine des omul ăsta, tată.
— Nu prea, fiul meu! Dar când vine să ştii că avem spectacol. Bill se uită la ceas.
— Ia, repede-te jos şi fii cu ochii în patru; aş dori să ştiu unde s-a dus Sutton.
Chiar în această clipă zbârnâi soneria ascensorului. Câteva secunde mai târziu, se arătă şi Sutton, care-şi schimbase între timp costumul.
— A venit d-ra? întrebă Frank.
— Nu d-le!
Frank era uimit.
— Cum, n-a venit încă?
Bill, apropiindu-se de Sutton îi şopti foarte încet:
— Trebuie să fiţi foarte prevăzător.
— Te gândeşti probabil la adormit. Fii pe pace.
Bill dădu din umeri.
— În regulă. Nu mi-aţi vorbit nimic, nu ştiu nimic!
— Totu-i în regulă. Apropo, vreau să te întreb ceva Anerley. Cunoşti cumva pe un oarecare căpitan Leslie?
— Bill răspunse negativ.
— Nu este membru al clubului?
— Nu, avem mai mulţi căpitani membri, dar pe niciunul nu-l cheamă Leslie.
Sutton medita o clipă.
— Poate că nici nu se numeşte Leslie. Sunt convins că numele acesta este fictiv şi îl cheamă altfel.
— Poate că şi ceilalţi nu sunt căpitani veritabili. Cine-i oare?
Probabil că Sutton, nu auzi întrebarea, căci trebui să o repete.
— Leslie e un fost puşcăriaş, zise apoi Sutton. Dar Bill râse.
— În cazul ăsta ar avea calitatea de a fi membru al organizaţiei noastre. Îl aşteptaţi?
— Dacă-l aştept? repetă Sutton, încet. Nu ştiu, să-l aştept sau nu? În orice caz dacă vine şi întreabă de mine, spune-i

că nu sunt aici. Drept să-ţi spun, e duşmanul meu şi m-a ameninţat.

— Atunci lăsaţi-l în grija mea, replică Bill. Isprăvesc eu repede cu el, de n-o fi însuşi Dempsey. Am aici un instrument la îndemână, capabil să răpună un leu. Şi desfăcându-şi tunica scoase o bară scurtă de fier cu măciulie pe care o puse apoi la loc.

— Căpitan Leslie? Parcă-mi amintesc de el: —Mai doriţi ceva d-le?

Harras apăru deodată în deschizătura uşii. Bill n-ar fi putut spune de când se înfiinţase Josua acolo. Sutton, îndreptându-şi privirea spre uşă se înfricoşa la vederea gazetarului.

De fapt mirarea fuse egală de ambele părţi, căci Harras nu-şi putu reţine o exclamaţie de surprindere.

— Ciudată întâlnire, n-am ce zice, exclamă Harras.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, replică Sutton enervat.

— Mă miră şi pe mine prezenţa mea aici, adaugă Harras. Dar aşa-i profesia mea. Ne aflăm mereu acolo unde ne aşteptăm cel mai puţin să fim. Harras ceru o surcică, indicând cu degetele lungimea şi grosimea ei.

Bill deschise numaidecât sertarul mesei, şi găsi un lemn potrivit.

— Merge aşa, întrebă el? La ce îţi trebuie?

Nu mică fu mirarea lui Bill, auzind că toate aceste preparative erau pentru a scoate o muscă din paharul său cu bere.

— Ar fi putut cere o lingură, observă Bill după ce gazetarul plecă.

Sutton nu se putea hotărî să intre în camera ce i se rezervase.

— Îl cunoşti pe dl. Barraball? întrebă el.

— Întrebaţi de inspectorul de poliţie, Barraball?

— Sutton dădu din cap.

— Da, am auzit vorbindu-se multe despre el.

— N-a fost niciodată pe aici?

— Bill părea că se gândeşte.

Pare să fi fost. Nu-i cunosc însă mutra, şi apoi nu-i un funcţionar obişnuit. E foarte retras pe cât se spune.

După o vreme, Sutton trecu pragul camerei sale şi se închise acolo.

Bill era enervat. Avea neplăcuta senzaţie că în seara aceea o să se întâmple ceva neobişnuit. Dorea ca Harras să mai vină pe la el, sau el să aibă răgazul să-i facă o vizită în camera lui, ca să-l iscodească. Dorinţa lui se realiză, căci după o clipă Harras se ivi, ţinând prudent surcica între degete.

— Ce s-ar putea face cu o musca moarta?

— Să o daţi flăcăului pentru colecţia lui. D-le Harras, sunteţi prieten cu dl. Sutton?

Josua nu admitea niciodată să i se atribuie prietenia cuiva, de aceea răspunse evaziv. Dar Bill amuţi auzindu-l pe Harras că-l întreabă:

— Nu figurează printre membrii clubului un oarecare căpitan Leslie?

Bill încremenise realmente.

— Ciudată coincidenţă. D-ta eşti al doilea care îmi pune astă scară aceeaşi întrebare.

Josua zâmbi.

— Întâiul desigur că a fost dl. Sutton, nu-i aşa?

— Acest Leslie este vreun excroc?

— Calificativul este cam comun, dar poate i se potriveşte. În care cameră se află dl. Sutton?

— Harras formulase o întrebare absolut contrarie prevederilor statutare ale clubului.

— Nu-ţi pot răspunde. Nu dăm niciodată informaţii despre membrii noştri, răspunse Bill.

— Pariez că se află în sala de şedinţe, mormăi Harras. Bill îşi muşcă buzele de ciudă. O să mă reîntorc, să văd dacă au mai căzut muşte în berea mea.

— Asta e singura muscă ce frecventează clubul nostru, zise Bill.

Dar tot gazetarul avu ultimul cuvânt, căci în dreptul uşii, Harras strigă:

— Să fi ştiut asta din timp, comandam o altă băutură, mai puţin otrăvitoare decât berea Dvs.

Jim se repezi din nou cu ascensorul la parter. Bill rămase singur câteva minute, deschise registrul membrilor la litera L şi urmărind cu degetul, luă la rând numele celor trecuţi alfabetic. Numele căpitanului Leslie nu figura. Ascensorul se arată iar la etaj şi Jim sări afară foarte emoţionat.

— El e tată! El e! exclamă fiul ca scos din minţi, arătând spre domnul care ieşise tocmai din ascensor.

— El? şi cum văzu faţa vizitatorului, alergă cu braţele deschise spre dânsul:

— Ce neaşteptată bucurie! Mă mai recunoaşteţi după atâţia uni? Adineauri spuneam că aş da o mie de lire să vă mai văd o dată!

Leslie înălţă sprâncenele şi clătină capul.

— Nu-mi amintesc…

— De pâlnia de pe înălţimea 60? întreba William stăruitor.

Deodată, faţa lui Leslie se însenină.

— Dumnezeule puternic… Waldemar! Waldemar! Bill tremura de o nespusă bucurie. Ai auzit Jim? Waldemar!

Râdea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Vino-ncoace Jim, şi dă mâna domnului. E domnul care l-a scăpat de la moarte pe tatăl tău.

Jim făcu o plecăciune stângace.

— Nici n-aţi bănui cât de vesel sunt! Mulţumesc lui Dumnezeu că v-am revăzut. Vă mai amintiţi de potopul de grenade, ce crăpau în jurul nostru? Şi cum îmi ziceaţi atunci: Waldemar, de-ar fi să ajungi primul în faţa Tatălui Ceresc, spune-i că sunt la postul meu! Numele de Waldemar, cum mă chemaţi pe atunci, e pentru mine un cuvânt sfânt.

Leslie zâmbi duios.

— Şi eu mă bucur că te revăd. Care e adevăratul nume al d-tale?

— Spuneţi-mi vă rog, tot Waldemar, se rugă Bill.

Leslie consimţi printr-un gest.

— Ai cam îmbătrânit, zise el. Eşti portarul acestui club?

Bill îşi drese glasul. Trebuia să-l lămurească pe binefăcătorul său.

— Vreau să vă vorbesc deschis. Eu însumi sunt clubul. L-am luat în stăpânire de la un italian… cu bani împrumutaţi de la un venerabil domn, tare bogat, care se alese însă şi cu nouă luni de puşcărie… vreau să zic, italianul şi nu domnul care m-a ajutat băneşte… Ştii, aşa-i viaţa, trebuie s-o trăieşti cum îţi este predestinată… era inevitabil să iau şi eu un risc asupra mea…

Leslie clătină capul gânditor.

— Dacă ţi-ai fi pierdut viaţa în pâlnia de la înălţimea 60, ai fi murit ca un om de treabă zise el calm.

— Da, însă de pe urma mea ar fi rămas datoriile, replică Bill care nu era o fire patetică. Sunteţi membru în club?

— Nu, nu sunt.

— Atunci să mă grăbesc să vă înscriu. Dar poate că-i mai bine să n-o fac pentru un gentleman ca Dvs. Daţi-mi voie vă rog, să vă întreb. Cum vă numiţi? De când ţineam să vă ştiu numele…

— Mă numesc Leslie… Căpitanul Leslie. Nu-şi putea explica motivul consternării lui Bill.

— Căpitanul Leslie, repetă Bill încet şi uimit. Fără îndoială că nu sunteţi persoana la care mă gândeam? Îl cunoaşteţi pe dl. Harras?

— Pe gazetarul Harras? Da, îl cunosc.

Bill îşi mută privirea de la căpitan la fiul său şi înapoi. O privire deznădăjduită.

— Jim, ia cară-te de aici. Apoi, după ce ascensorul dispăru împreună cu Jim, Bill continuă: Vreau ca băiatul să nu audă totul. Nu v-ar supăra încă o întrebare? Dar dacă întrebarea va fi neplăcută, vă rog să mă scuzaţi.

— Dă-i drumul. Dă-i drumul, răspunse Leslie. Ştia ce va urma.

— Cineva a vorbit aseară de Dvs.

— Sutton?

Deci nu era nici o confuzie. Bill, temperament rigid şi aspru, simţea o durere în suflet. Prin urmare acesta a fost căpitanul Leslie! Leslie un vechi puşcăriaş; Leslie pe care ani de-a rândul l-a zeificat, l-a adorat!

— Presupun că ţi-a istorisit că sunt un fost puşcăriaş?

— Da, mi-a povestit ceva asemănător. Îmi pare foarte rău, şi continuă pe acelaşi ton afectuos. Desigur că aţi petrecut zile triste… dar toţi avem de luptat în viaţă. Sunt adânc mâhnit.

— Nu-ţi risipi compătimirea, replică Leslie bine dispus. O duc destul de bine.

Bill îşi redobândi veselia. Era o veste bună pentru el.

— Da, da. Aşa trebuie privită viaţa. Nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de împrejurări. Îmi daţi voie să vă arăt clubul? Nu-i tocmai distins. În schimb pivniţa noastră de vinuri e tot atât de bună ca şi în unele cluburi de New York. Este doar o glumă. Cei de peste ocean sunt toţi abstinenţi.

— Sutton e aici? întrebă Leslie.

Faţă de Harras n-ar fi încălcat pentru nimic în lume prevederile regulamentului, dar cu această persoană, problema se schimba. Se simţi obligat să-i spună adevărul.

— Da, în sala de şedinţe.

— Încăperea din colţul acela, zise Leslie. Cunosc interiorul clubului. Am văzut un plan al lui. E singur?

— Este cu o sticlă de vin în faţă şi aşteaptă o doamnă.

Leslie dădu din cap.

— Mi-a spus adineaori că e duşmanul Dvs., zise Bill cu voce slabă. Dar dacă este duşmanul Dvs. este şi al meu.

Scoase bara de fier din buzunar oferind-o lui Leslie.

— Intraţi şi trântiţi-i una, zise Bill hotărât, punând bara în mâna lui Leslie.

Acesta îi restitui însă instrumentul.

— Nu, mulţumesc. N-am intenţia să-l curăţ.

— Curăţaţi-l în perfecta linişte. Salutaţi-l, vă rog din partea mea, şi spuneţi-i că aveţi permisiunea comitetului.

— În care cameră e Harras?

— La nr. 9. Se distrează prinzând muşte.

— Mă duc să-l văd, zise el şi Bill se grăbi să-l conducă. Nimeresc eu şi singur.

Leslie porni spre uşă.

— În caz de scandal, şopti Anerley, vă puteţi strecura pe scara de servici din faţa camerei nr. 9. Pe acolo vă puteţi face nevăzut. Aş vrea să plătesc azi o veche socoteală, continuă Bill.

— Asta o şi fac, replică Leslie plecând.

D-l care dormea în camera nr. 4 auzi paşii căpitanului, întredeschise uşa ca să-l urmărească şi-l văzu pe Leslie oprindu-se în dreptul camerei nr. 9, unde intră. Mai auzi uimitul salut al reporterului… dar uşa se închise şi glasurile nu se mai auziră.

Sutton aştepta nerăbdător în sala de şedinţe sosirea d-rei Trent. Fiecare minut îi era preţios. Renunţase de a se întoarce la Wimbledon şi voia să comunice telefonic această hotărâre d-lui Friedmann. Toate camerele clubului aveau telefon, astfel că Frank căpătă numaidecât legătura telefonică.

— Dl. Friedmann a ieşit în oraş d-le., de asemenea şi d-ra Beryl, d-na Sutton vreau să zic răspunse valetul. Nu d-le., nu ştiu unde. Bagajele se află la gară.

Sutton credea că Lew şi Beryl au plecat împreună la gară. Dacă ar fi fost mai puţin nerăbdător ar fi putut să afle că Lew şi Beryl au plecat din Wimbledon la ore diferite şi că unul nu ştia unde se află celălalt.

— Ar fi trebuit să-i spun că valizele d-rei Beryl mai sunt aici, îi zise valetul, femeii de servici, ce sta lângă el.

Sutton destupase sticla de şampanie, îşi umpluse un pahar şi bău conţinutul. În paharul al doilea introduse, dintr-un flacon de medicamente, treizeci de picături asemănătoare cu apa. Se mai folosise de acest lichid încă de două ori. Dar

înainte punea numai douăzeci de picături. În cazul de faţă însă nu trebuia să rişte nimic.

— Să fie cu noroc, exclamă el, adăugând încă alte zece picături.

Vizita lui în oraş era în legătură cu schimbarea planurilor sale.

Lew Friedmann s-ar fi mirat peste măsură dacă ar fi ştiut că lui Sutton îi convenea celebrarea pripită a căsătoriei. Într-adevăr, acesta se înşelase asupra datei plecării vaporului „Împărăteasa Indiei”, care într-adevăr pleca din Liverpool cu câteva zile mai înainte decât credea el.

Pe singurul om care mai putea fi o piedică la căsătorie, îl înlăturase în chip energic. Nu a fost o coincidenţă că Leslie fusese arestat chiar în dimineaţa asta şi nici prin gând nu i-ar fi trecut că s-ar fi putut ca Leslie să fie eliberat pe cauţiune, după cum se întâmplase. Presupunea că va dura cel puţin două săptămâni până ce Leslie să-şi poată dovedi nevinovăţia. În acest timp, Sutton ar fi dispărut fără urmă. Auzind o bătaie în uşă, se uită repede la paharul cu picături pe care-l trase mai aproape de al lui, apoi zise:

— Intră. Ar fi trebuit să ştie că Milly s-ar fi lipsit de formalitatea de a mai bate în uşă intrând la el.

Vizitatorul era Bill Anerley. Sutton remarcă tulburarea şi paloarea de pe chipul său.

— E totul în regulă? – glasul lui Bill răsună aspru. îl fixă pe Sutton de parcă acesta ar fi avut ceva neobişnuit pe el.

— De ce n-ar fi totul în regulă?

Bill nu răspunse.

— Aş fi vrut să vă întreb în privinţa acestui Leslie, răspunse el cu glasul înăbuşit. Ce i-aţi făcut?

Sutton era gata să răspundă răstit, că nu avea de ce să se amestece în treburile altuia, dar se gândi că poate va mai avea nevoie de ajutorul lui Bill, şi că este de prisos să mai joace rolul de mare comerciant. De fapt el şi cu mine stăteam pe aceeaşi treaptă, cu deosebirea că Bill nu se îndepărtase prea mult de calea cea dreapta.

— I-am rănit drăguţa şi de aceea era bineînţeles înfuriat.

— Aşa! Asta aţi făcut? zise Bill răspicat. Fireşte, acum înţeleg. Asta explică totul – şi Bill dete din cap.

— Ce explică asta?

— Că vrea să se răzbune… Aveţi la Dvs. un revolver?

— Nu.

Totuşi era convins că minte.

Portarul examină repede obiectele de pe masă, văzu amândouă paharele şi dădu din cap.

Apoi se retrase, închise uşa şi îl caută pe Leslie. Dar Leslie nu se afla în camera lui Harras, iar Bill trebui să amâne avertismentul ce voia să i-l dea.

Sutton îşi consultă ceasornicul şi începu să înjure. Scoase din buzunar ziarul de seară şi încercă să citească, dar nu reuşi să se concentreze. Nerăbdător, îşi umplu în timpul cititului, paharul din nou. Deodată soneria telefonului zbârnâi. Puse de îndată mâna pe receptor. La aparat era Milly. De supărare tot sângele i se revărsă în obraz, aflând că ea nu era încă la club.

— Ce dracu mă ţii aşa de mult? întrebă el indignat. E aşa de târziu… nu spune nimic la telefon, vino sus şi spune-mi personal! Dă-l încolo de detectiv. Nu eşti urmărită. Dar de unde vorbeşti?

Milly telefona de la un restaurant peste drum de club. Asta-l mai domoli puţin.

— Grăbeşte-te, repetă Frank. Nu vorbesc cu tine la telefon… trebuie să vorbesc urgent cu tine, trebuie şi eu să-ţi spun ceva extrem de important.

Frank trânti cu violenţa receptorul. Era aşa de furios, încât ar fi fost în stare să-i spună lui Milly întregul adevăr, să-i spună că de astă dată nu e vorba de o simplă aventură, care să se termine la uşa bisericii. Niciodată destinul nu îi scoase în cale o femeie aşa de frumoasă şi încântătoare ca Beryl Stedman. Cabinele pe vapor erau rezervate; peste o oră şi jumătate vor fi în drum spre Liverpool şi vor trece luni de zile până ce Friedmann va afla adevărul. Dar nu era

greu să-l menţină bine dispus, îşi zise Frank. Lew tot o suspecta pe Milly Trent. Sutton n-avea decât să-i scrie unchiului Lew, că pentru ca să scape definitiv de fosta lui secretară, se hotărâse să plece în Canada, în loc de Scoţia. Cât despre Milly însăşi, îşi va reveni. Avusese ea şi altă dată accese de furie. Avea să-i treacă. Dacă i-ar fi lăsat însă mână liberă, s-ar fi putut prea bine să vină într-adevăr la gară şi să provoace scandal. Dar mâine dimineaţă, în faţa faptelor consumate, nu va mai avea încotro. Sutton zâmbi pentru sine. Nu făcea el caz de supărarea unei femei geloase. Avea să-i vină de hac lui Milly Trent şi de astă dată…

Îşi ridică privirea înspre uşă. Pe sală răsunau voci, care încetară, apoi Frank reluă ziarul şi încercă să citească ştirile sportive. Încetul cu încetul, începu să-i fie puţin frică de discuţia ce avea să urmeze şi avea nevoie de toată energia lui. O înghiţitură de vin i-ar face bine. Luă deci, al doilea pahar şi-l dete pe gât. Apoi auzi un zgomot şi privi iar spre uşă.

Uşa se deschide încet, tot mai mult… apăru o tânără, ţinând în mână un revolver. Frank nu vedea pe nimeni, dar instinctul care era mai sigur decât raţiunea, îl făcu să sară brusc de pe scaun. O clipă privirea i se pironi spre ţeava revolverului şi spre capul livid al omului, care apărea în pragul uşii. Apoi voi să apuce revolverul de la brâu, dar auzi numai descărcătura glontelui şi scânteierea focului ţâşni pe gura surdinei revolverului. Se prăbuşi greu la pământ.

Trecură câteva secunde, apoi uşa se dădu în lături. John Leslie apăru în cameră, ţinând în mână un revolver fumegând. Se uită la cel de pe jos, băgă revolverul în buzunar şi întoarse omul pe partea cealaltă. Aruncă numai o privire pe chipul lui crispat şi zise apoi tare: „DENUNŢĂTORULE!” Tu nu vei mai denunţa pe nimeni.

Leslie crezu că e mai prudent să nu părăsească localul pe unde venise, ci pe scara dosnică, despre care fi vorbise Bill. Uşa din dos era larg deschisă. Trecu pragul ei şi se pierdu

în obscuritatea serii. Astfel evită să se întâlnească cu Milly Trent, care tocmai ieşise din ascensor.

Bill Anerley auzise mai întâi în coridor un zgomot suspect, apoi zgomotul unei căderi.

Ridică privirea şi îşi dete seama că ceva se întâmplase. Cu degetele tremurânde întorcea distrat foile registrului de contabilitate, dar gândurile îi zburau. Fără îndoială că Leslie îi aplicase celuilalt o bătaie straşnică. De fapt, nu era cine ştie ce, Sutton îi răpise doar iubita… şi trebuia să-şi capete pedeapsa.

— Bună seara domnişoară, zise Bill răguşit şi palid.

— Unde-i Sutton? întrebă ea.

— Vreţi să ziceţi domnul Sutton? întrebă portarul.

— Ştii perfect de cine întreb, zise ea bănuitoare. Ce, nu ţi-e bine?

— Ba da. Mă duc să vă anunţ.

— Nu te mai osteni. Cunosc perfect drumul. Desigur în sala de şedinţe, nu? Şi d-ra Milly voi să o ia înainte, dar Bill i se opuse.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea indignată.

— Este preferabil să vă anunţ, obiectă el.

— Este cineva la el? întrebă Milly repede.

— Nu, răspunse Bill aproape răcnind.

Milly îşi puse mâinile în şold, îl privi, şi dete din cap.

— Ştiu ce se petrece aici. Ascultă Anerley, ţi-a dat vreun ordin, referitor la mine?

Bill era vădit de mulţumit de această amânare.

— Nu înţeleg, d-ră Trent ce vreţi să ziceţi. Am numai ordin, să vă conduc în camera d-sale.

— Nu ţi-a comandat el o sticlă de vin „specială” pentru mine? Vezi că ştiu.

— Aşa-i. Fireşte că d-l Sutton a comandat o sticlă de vin, asta nu-i de mirare.

D-ra Trent râse aspru.

— Atunci probabil ca ţi-a mai spus ce urma să faci după ce mă vei fi găsit adormită şi după ce dl. Sutton ar fi plecat. Nu

ţi-a dat nici o instrucţiune pentru cazul acesta? întrebă Milly pe un ton ameninţător.

Bill înghiţi în sec, consternat de această întrebare neaşteptată.

— Ei, bine m-am lămurit, dar te voi scuti de osteneala de a mă deştepta. Eu sunt mai prevăzătoare. O dată cu dl. Sutton plec şi eu. Smintitul ăsta, încheie d-ra Trent dispreţuitoare, crede că mă poate prinde în cursă.

— Să fiu al dracului dacă mai înţeleg ceva! Nu trebuie să aduceţi asemenea acuzaţii, fără nici o dovadă. Acest local este un club onorabil.

— Cunosc eu clubul. Şi bineînţeles când se întâmplă ceva, nu ştii nimic, zise dânsa ironic. D-ta n-ai denunţa nimic din ceea ce se petrece aici.

Bill se aplecă spre ea mânios.

— Dacă în Londra denunţă cineva, ceva, D-ta eşti de vină, şi cel de dinăuntru, ripostă el.

Milly se uită după băiatul de la lift.

— Am observat tot timpul intrarea clubului de la restaurantul de peste drum. Unde este domnul pe care l-ai condus acum, pe urmă? Nu era Leslie?

— Nu ştiu de cine vorbiţi.

— Minţi! Bill Anerley, îţi ordon să chemi imediat pe inspectorul Barraball, dacă nu voi fi ieşit din cameră peste un sfert de ceas. Dacă nu execuţi ordinul, voi reclama eu la poliţie. Şi asta înseamnă închiderea clubului D-tale.

Bill nu spuse nimic. Aştepta. Aştepta mereu. Deodată auzi un ţipăt ascuţit. Îl chemă numaidecât pe fiul său. Vorbea răguşit, căci ştia că acum clubul va fi închis.

— Jim, du-te în stradă şi adă un poliţist şi dacă o să mă aresteze, te repezi la maică-ta şi spune-i că nu ni s-a întâmplat nimic ce ar putea să o nelinişteascâ. Spune-i numai, că astă seară sunt la Waldemar… atunci va înţelege totul.

Când Beryl îşi redobândi cunoştinţa se pomeni instalată în maşină. Abia mai târziu află că şoferul, de teamă că va

rămâne neplătit, o ajutase să fie dusă la automobil.

Un domn ţinând un pahar de apă, pe jumătate golit, se găsea în dreptul portierei şi alături de ea se afla o femeie. N-o văzuse niciodată. Era foarte fardată şi purta bijuterii false. Răsărise de undeva din întunericul nopţii şi era destinată de soartă să îi dea acest scurt ajutor. Apoi dispăru fără urmă, din viaţa ei.

— Vă mulţumesc din toată inima, mă simt mai bine acum, zise Beryl extenuată. Gândurile ei zburau.

— L-au prins… l-au prins?

— Pe asasin… nu-l va prinde niciodată. Este acelaşi individ care a fost arestat azi dimineaţă şi eliberat pe cauţiune… Sunt sigur că Barraball şi-ar suci singur gâtul, pentru că a făcut una ca asta.

Beryl se întrebă mirată cine îi vorbeşte astfel şi-l văzu pe agentul poliţiei. Chiar şi aceşti slujbaşi vorbesc mai mult decât trebuie. Nu există indiscreţie mai mare pentru un poliţist, decât să critice în gura mare un superior, îndeosebi din Scotland Yard.

— Unde mergem domnişoară, întrebă şoferul?

Beryl se strădui să-şi ordoneze gândurile. Îşi lăsase limuzina pe undeva.

— La redacţia „Curierului Poştal”, răspunse ea, şi nici nu băgă de seamă cum d-na străină se depărtă, şi nici nu-i mulţumi măcar. Abia la jumătatea drumului deveni conştientă cât de nepoliticoasă fusese.

De cum sosi la destinaţie, îşi trimise cartea de vizită şi de data asta, veni Field la d-sa jos. Înainte de-al fi putut întreba ceva, Field se grăbi să o întrebe.

— Eraţi la „Clubul Leoparzilor”, în momentul asasinatului?

Beryl dădu din cap.

— Nu, eram afară. O, a fost îngrozitor. Tremura toată şi-şi acoperi ochii cu mâna ca şi cum ar fi vrut să alunge vedeniile îngrozitoare.

— L-aţi văzut pe Harras?

— Nu!

— A fost acolo?

— Cu siguranţă că a fost acolo. Şi dacă nu cumva a fost beat când mi-a telefonat, şi dacă numai jumătate din ceea ce mi-a telefonat e adevărat, atunci ziarul meu se va putea mândri cu cel mai senzaţional reportaj pe care presa londoneză l-a publicat cândva.

— L-aţi văzut pe Barraball? Îl cunoaşteţi?

— Vorbiţi de inspectorul de poliţie?

— Nu! Singura persoană pe care am cunoscut-o a fost Tillman.

— A-a-a! exclamă Field vădit deprimat. L-aţi văzut pe Tillman? Era şi el acolo! Sunt curios dacă Harras a ştiut. Când a vorbit cu mine la telefon nu mi-a pomenit nimic despre asta.

Apoi Field îşi dete seama de situaţia ei.

— Dragă d-nă, i se adresă el prieteneşte. Unde vă veţi duce de aici? Aţi venit singură de la Wimbledon?

Ea afirmă din cap.

— Cred că întoarcerea la Wimbledon va fi prea obositoare pentru Dvs. Arătaţi foarte slăbită.

— Gândurile mele sunt cam încurcate zise d-sa zâmbind uşor. Dealtfel, nici n-aş vrea să mă înapoiez la Wimbledon. A întrebat cineva de mine?

Nu era nici un motiv pentru ca cineva să fi întrebat de ea la „Curierul Poştal”, şi Beryl îşi dete seama de nerozia întrebării.

— Spuneţi-mi vă rog, a fost prins omul care l-a ucis pe dl. Sutton?

Field se schimbă la faţă. Era uluit şi simţea o deosebită compasiune pentru frumoasa femeie, dându-şi seama abia acum, că vorbea că văduva celui ucis.

— Regret din suflet, d-nă Sutton, începu el cu glas slab, dar ca îl întrerupse.

— Drept să vă spun nu prea sunt preocupată de aceasta, ştiu, sună îngrozitor, dar ce să-i fac, nu sunt prea îndurerată. Ucigaşul a fost prins? Şi cum a fost ucis Sutton?

— A fost împuşcat. Harras a auzit detunătura, dacă n-o fi visat cumva. Există o bănuială şi după câte ştiu, poliţia este în urmărirea asasinului, dar încă n-au pus mâna pe el.

— Faceţi aluzie la… căpitanul Leslie?

— Da. E drept că deocamdată nu-s decât zvonuri.

Field începu să devină nerăbdător. Lipsea de o bună bucată de vreme din biroul său, ziarul trebuia să se tipărească şi aştepta raportul detaliat a lui Harras.

— Cred că ar trebui să va întoarceţi la Wimbledon, am aici în birou câţiva tineri care ştiu să conducă o maşină. Aţi îngădui ca unul din ei să vă conducă acasă?

Beryl stătu pe gânduri, apoi răspunse.

— Cred că e cel mai bun lucru ce l-aş putea face, zise d-sa în sfârşit. Trebuie să fiu undeva unde să pot fi uşor găsită.

Redactorul şef dispăru şi se întoarse cu un tânăr roşcat.

— Şi acest domn locuieşte la Wimbledon se grăbi să explice Field. Îi faceţi un serviciu, îngăduindu-i să vă ducă acasă.

Era foarte amabil din partea redactorului şef că o scutise pe Beryl de a lua o hotărâre.

— De fapt, de mult ar fi trebuit să fiu acasă, îi spuse însoţitorul pe când şedeau în maşină. Dar acesta este un reportaj mult prea interesant pentru ca…

Pentru acest om, cea mai cumplită tragedie, nu era decât un reportaj. Căsătoria ei, moartea soţului, urmărirea şi prinderea lui John Leslie… toate acestea nu erau decât un reportaj senzaţional şi interesant care avea să apară în coloanele ziarelor şi care va culmina cu articolul final: descrierea execuţiei lui John Leslie.

Tânărul care o conducea cu maşina prin noaptea ploioasă îi era tare antipatic. Din fericire nu-l interesau atât de mult cazurile criminale, astfel că în continuare vorbi despre sport şi fotbal, până ce maşina se opri în dreptul Hillford-ului. Beryl nici nu apucă să-i mulţumească, când uşa maşinii se deschise.

— Dvs. sunteţi d-ră? o întrebă servitorul Robert. Dl. Friedmann s-a înapoiat, iar eu i-am comunicat exact ce mi-aţi spus. Apoi s-a telefonat de la redacţia unui ziar, mi se pare „Journal”.

Beryl se grăbi să intre în camera de lucru a bătrânului Friedmann. Îl găsi rezemat de şemineu, cu coatele pe bordura lată a sobei şi cu capul sprijinit în mâini. Beryl se înspăimântă văzându-i atitudinea copleşita şi faţa lui îndurerată.

De cum o zări, se apropie cu mersul dibuitor, ca al unui orb şi o cuprinse în braţe.

— Dragul meu copil, exclamă el cu glas sfârşit. Slavă domnului, eşti iar acasă.

— Dragă unchiule, ştii ce s-a întâmplat? întrebă ea adânc emoţionată.

Friedmann nu răspunse.

— Frank Sutton e mort, adăugă Beryl.

Friedmann nu putu răspunde nici acum, ci părea împietrit.

— Ştii cine l-a omorât? Trebuie să-ţi spun. Mâine vor scrie toate ziarele… John Leslie l-a omorât.

Friedmann lăsă capul în jos, învăluindu-şi nepoata cu privirea.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă el înăbuşit.

— Toţi o ştiu… Mă aflam şi eu acolo.

— La „Clubul Leoparzilor”? întrebă el cu răsuflarea întretăiată.

— Nu, afară pe stradă. Fusesem să-l caut pe Harras. Când am sosit acolo se descoperise deja crima… Oh, a fost îngrozitor unchiule.

— Dar de unde ştii că John Leslie l-a omorât? întrebă Lew.

— Am auzit cum ţipa… Milly Trent şi Beryl închise ochii cu groază. N-am să uit niciodată ţipătul acela.

— şi unde se afla femeia aceea?

— În club, de unde a fost scoasă, iar ea ţipa în conţinu că John Leslie l-a omorât.

Lew Friedmann o apucă duios de umeri pe nepoata sa, privind-o cu drag.

— Este o minciună teribilă! Omul care l-a omorât nu a fost John Leslie, şi dacă va fi nevoie voi merge ca martor la judecată şi voi jura că el este nevinovat.

Funcţionarii lui Sutton părăsiră biroul. Portarul de noapte dormita în cămăruţa lui, când John Leslie, apropiindu-se grăbit, trecu prin faţa somnorosului paznic, urcând treptele scării principale, slab luminată.

Leslie se duse direct spre camera lui de lucru şi vru să deschidă uşa. Spre mirarea lui o găsi descuiată. Intră şi aprinse lumina. De pe mantaua lui de cauciuc se prelingeau şiroaie de apă de ploaie. Şi-o scoase şi o puse pe scaun. Desigur că cineva fusese cu puţin timp înainte în cameră. Se uită pe gura sobei şi cenuşa de hârtie arsă îi şoptea parcă o poveste ciudată. „Cine o mai fi răscolit aceste resturi?” se întrebă el. Dar, instinctiv, bănuiala lui căzu pe adevăratul făptaş, căci aprecia isteţimea lui Harras.

Biroul mai era înzestrat cu un sertar secret, ascuns cu dibăcie. Leslie scoase cheia şi descuind tainica ascunzătoare, luă din sertar o cutie de oţel, pe care o aşează pe masă. Deschise cu altă cheie capacul şi apoi răsturnă pe birou întreg conţinutul. Se aşează, şi începu să revadă minuţios documentele, strânse cu grijă şi metodă în timpul funcţionarii lui ca director al firmei Sutton.

Unele hârtii nu aveau mare importanţă. Două însă, erau acte mai importante: unul arăta căsătoria lui Henry Wighton şi celălalt căsătoria lui Rudolf Stahl. Sub aceste două nume se căsătorise Sutton, o dată la Captown şi o dată la Bristol. Este de notat că ultima localitate era staţiunea preferată de excrocii bigami britanici.

Leslie reciti cu atenţie al doilea document. Sub numele fictiv de Rudolf Stahl, Sutton se căsătorise cu Gwendelyn Alice… sora lui. El însuşi fusese pe atunci multă vreme în Franţa, şi nu-l cunoscuse personal pe logodnic. De la un unchi află că jumătate din modesta avere a surorii lui,

fusese predată acestui Stahl. Tragedia nu fusese chiar atât de cumplită, pe cât ar fi putut deveni, gândi Leslie. Inimile tinere nu se frâng chiar atât de uşor, iar după inevitabilul proces de divorţ cu soţul ei, care nu-i fusese soţ, Alice se mărita cu un avocat din Noua Zeelandă. Astfel ajunse Leslie pe urmele „denunţătorului”.

Printre hârtii se afla şi un bloc-notes cu însemnări stenografice, care dovedea cât de aptă era d-ra Trent pentru postul ei de secretară. Nu era stenografia obişnuită în cercurile comerciale.

După luni de zile însă, Leslie reuşi să descifreze scrisul. Era un adevărat registru al crimelor făcute în ultimii ani.

Denunţătorul ajunsese un om cu stare, care-şi depusese banii la douăsprezece bănci. Averea rezultase numai din excrocherii.

Leslie mai avea un fragment dintr-un ziar, interesant prin faptul că, conţinea singura fotografie autentică a lui Frank Sutton. Textul era următorul: „Jan Stefenson, probabil de naţionalitate suedeză, urmărit cu mandat de arestare pentru poligamie şi asasinat neizbutit…”

Urmau semnalmentele, care conţineau însă multe erori ciudate. Vanitatea criminalilor este proverbială şi Leslie nu se mira că Sutton şi nevasta lui păstrară acest document compromiţător. Descrierea lui se încheia astfel: „Vorbeşte mai multe limbi, se prezintă bine, este un negustor destoinic”.

Această mică observaţie măgulitoare, l-a făcut să păstreze fragmentul din ziar.

După ce isprăvi cercetarea, Leslie puse hârtiile înapoi în cutie şi o încuie, căci voia să o ia cu el. Încă de după amiază voise să ia cutia, însă l-a împiedicat lipsa cheii, care îi fusese luată cu ocazia percheziţiei ce i se făcuse la poliţie.

Înainte de plecare, se mai uită prin cameră şi deodată auzi paşi pe coridor. Peste puţin timp văzu clanţa de la uşă mişcându-se, uşa se deschise şi apăru Bill Anerley. Avea pe el o manta lungă, impermeabilă, încheiată până sub bărbie.

Îşi scoase şapca respectuos, închizând încet uşa. Se vedea că venise într-un suflet, căci gâfâia.

— Ce vânt te aduce amice? întrebă Leslie surprins şi vesel.

Dar Bill nu avea chef de glumă. Avea o mutră tristă şi lacrimile îi veniră în ochi.

— Am căutat prin toate mijloacele să vă găsesc. Aflai de la un poliţist că sunteţi funcţionar aici. Bill vorbea foarte repede şi oarecum dojenitor. „Dar de ce vă pierdeţi timpul domnule Căpitan? Trebuie să fugiţi! Acum nu-i vreme de pierdut! Toată lumea vă caută!”

— Acesta e şi părerea mea, zise Leslie clipind din ochi. Adică d-ta crezi că sunt pus sub urmărire? Cum de s-a amintit numele meu?

Bill făcu din cap un gest de desnădejde.

— Această Milly, această canalie, a divulgat poliţiei numele Dv. Eu o ştersei şi am avut noroc. Trimisei pe fiul meu să cheme poliţia şi înainte de a mă dezmetici, tot clubul era plin de poliţişti. N-aş fi crezut niciodată că există atâţia.

Bill băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de bancnote.

— Iată, d-le Căpitan, ceva care vă poate fi de mare folos. Optzeci şi două de lire, totalul încasărilor mele pe ziua de astăzi – şi Bill puse bancnotele pe masă. Dar Leslie nu se mişcă.

— Dar de ce Waldemar? întrebă Leslie foarte amabil, ce să fac eu cu ele?

Bill îl privi uimit.

— Nu vă pot spune când mă numiţi Waldemar, şi în acest timp împinse pachetul de bani mai aproape de Leslie. Aş fi dorit să fie câteva sute. Oricum, cu atât cât este, puteţi să vă refugiaţi undeva dincolo de graniţă.

Leslie îi înapoie lui Bill banii, clătinând din cap.

— Nu, Waldemar, îţi mulţumesc, şi Leslie îl bătu pe umăr. Am bani mulţi, atât de mulţi câţi îmi trebuie în momentul de faţă.

Bill era mulţumit.

— Slavă Domnului! Nu că nu v-aş da bucuros tot ce am… apoi insistă: Nu mai pierdeţi vremea, d-le Căpitan. Milly este nebună de ură, a făcut un denunţ la poliţie, aşa că în curând vă aşteaptă mari neplăceri.

— Dar unde este ea acum? întrebă Leslie, dar Bill nu putu da nici un răspuns precis.

— Mai întâi o luă razna pe stradă, ţipând cât o ţinea gura. Apoi veni medicul legist, care ordonă transportarea lui Sutton la spital. De ce o fi dus un mort acolo? Nu vă fac nici o mustrare, adăugă el repede, dar pentru numele lui Dumnezeu de ce nu plecaţi? Puteţi pleca repede la Harwich sau în orice alt port… ce mai aşteptaţi?

Totuşi Leslie şedea mai departe în fotoliul mare din faţa mesei, ba se instalase chiar comod.

— Aştept să se întâmple ceva, Waldemar, obiectă Leslie vesel.

— Are să se întâmple în curând, în trei săptămâni de la condamnarea Dv. răspunse Bill încruntat.

Deodată Leslie sări de pe scaun. Un zgomot de pe coridor îi atrase atenţia.

— Pare-mi-se că vom petrece o noapte frumoasă… Waldemar. Strecoară-te repede pe uşa de colo… nimereşti într-un vestibul, de unde poţi dispare pe cealaltă uşă.

Leslie îi întinse mâna.

— Să vă aibă bunul dumnezeu în paza lui! zise Bill cu glasul răguşit.

— Dacă o să ajungi mai repede ca mine în cer… începu Leslie.

— Voi spune că sunteţi la post, completă Bill încet şi se strecură pe uşa indicată, înainte ca Leslie să fi deschis uşa ce comunica cu coridorul.

Acolo văzu un om, înfăşurat într-o lungă manta de ploaie şi care îl salută cu un zâmbet ironic.

— Tillman! ce doreşti? Ai venit după leafă?

— Tillman se uită cercetător în odaie.

— Unde este d-ra Stedman? întreba el.

— Probabil Ia Wimbledon. Dar pot să-ţi spun cu siguranţă, unde nu este, nu este în drum spre Scoţia.

Tillman dădu din cap şi-l scrută pe Leslie bănuitor.

— A plecat din Wimbledon. D-ta nu ai văzut-o?

— Cum a plecat din Wimbledon? Leslie era uimit. Cine a condus-o? Cine ţi-a povestit asta?

Tillman înainte de a răspunde se aşează liniştit pe birou. Părea că nu voia să plece aşa de repede.

— A plecat însoţită chiar de D-ta, cel puţin asta este bănuiala servitorilor, de la care am aflat noutatea. Eu am prevăzut-o de atunci. Şi dacă n-o fi plecat cu D-ta, ce căuta în faţa Clubului Leoparzilor, când s-a întâmplat cum să-i zic… daravera aceea nenorocita?

Leslie deveni atent.

— Vorbeşti serios? Nu-mi vine să cred! Domnişoara Stedman a fost în faţa clubului! De unde ştii?

— Am văzut-o cu ochii mei. Tocmai mergeam spre club. Aveam de lichidat o afacere acolo. Spre neşansa mea, sosisem prea târziu. Poliţiştii fluierau de zor, când m-am înfiinţat şi eu acolo. Deodată am văzut-o pe d-ra Stedman şi am dus-o la maşină, înainte de a mă fi dus la club. Dar poate că dânsa nici nu şi-a dat seama, căci era într-un hal fără de hal.

Leslie răsufla anevoios.

— Îmi permiteţi atunci să vă întreb, i se adresă Leslie extrem de politicos, ce s-a întâmplat la Wimbledon, dacă d-ra Stedman a plecat de acasă?

— Aş dori să vă pot răspunde exact dar nu ştiu decât atât: după plecare d-tale, d-ra Stedman, ori mai corect d-na Sutton, nu mai era nicăieri de găsit. Ultimul fapt ce-l observai era că dl. Friedmann, se învârtea în grădină încoace şi încolo, porunci apoi să i se pregătească maşina şi vorbea de o groaznică răzbunare, probabil împotriva d-tale.

— Asta este foarte posibil. Şi ce s-a mai întâmplat?

— Asta este tot ce ştiu. Apoi am văzut-o pe d-ra Stedman în faţa clubului. Eu vin direct de acolo, accentuă Tillman cu

o anumită intonaţie.
Leslie mai întâi nu zise nimic, apoi spuse: „Nu mă interesează de unde vii şi unde te duci!”
— Serios? Totuşi, repet că am fost la club, la scurt timp după săvârşirea omorului.
— Aşa! exclamă Leslie indiferent.
Tillman aşteaptă un moment.
— Se pare că asta nu te interesează de loc.
— Nu, nu prea.
— Nici faptul că Sutton a fost omorât?
— Nu, nicidecum. Aşa trebuia să se întâmple.
Tillman dădu din cap.
— Dacă nu mă înşel, am auzit chiar din gura d-tale.
John, cu mâinile în buzunar se apropie de Tillman.
— Ia spune-mi, cine naiba eşti d-ta?
— N-are a face! răspunse Tillman zâmbind. Poţi însă d-ta să îmi spui cine l-a omorât pe Sutton?
Leslie dădu din umeri.
— Asta o va decide justiţia şi juraţii, replică Leslie. Crezi că degeaba se dau salarii de cincisprezece mii de lire anual? Să-şi mai bată şi ei capul. Nu cumva ai vrea să dau eu o sentinţă. O sentinţă trebuie dată abia după o lungă şi minuţioasă anchetă.
Tillman râse.
— Eşti al naibii, e cam greu să ţi se vină de hac.
— D-ta n-ai nici o treabă? întrebă Leslie politicos.
— Ba da, şi încă una foarte importantă.
— În cazul acesta n-aş vrea să te reţin.
Tillman zări pe dosul palmei lui Leslie, urma rănii ce o căpătase în acel accident. Dar mai zări încă ceva pe mâna lui Leslie: o dungă roşiatică subţire.
— Ce ai la mână? întrebă el.
Leslie îşi privi atent mâna, scoase o batista şi îşi şterse mâna.
— Asta-i o dâră de sânge… M-oi fi izbit de ceva. Desigur că-ţi produce fiori de groază.

— D-ta ai fost astă seară la club, adică ai fost văzut în momentul când te strecurai pe o uşă dosnică. N-ai întâlnit acolo vreun cunoscut?

Leslie râse bine dispus.

— Aş vrea să ştiu, de ce ar trebui să răspund întrebărilor d-tale? Singurul cunoscut pe care l-am văzut acolo, era dl. Josua Harras.

Tillman holbă ochii.

— Harras? – întrebă el neîncrezător. A fost la club?

— Da, a fost la club.

— A fost într-adevăr în club când s-a petrecut omorul? – întreba Tillman surprins.

— Probabil… însă pare că vestea asta te tulbură?

Tillman îşi pierdu o clipă cumpătul.

— De ce să mă irite faptul că un reporter de ziar?…

— Eu însă ştiu de ce eşti atât de iritat amice… îl întrerupse Leslie cu indiferenţa. Sutton a neglijat să se intereseze mai îndeaproape de d-ta, când te-a angajat; eu însă nu. Sunt foarte curios în asemenea împrejurări.

Tillman se reculese.

— Frank Sutton e mort, zise el, şi de abia se cununase azi dimineaţa.

— S-a mai cununat el în diverse rânduri, dar asta n-are a face. Ce mai doreşti? Ar fi mai bine dacă te-ai duce acasă. Aici îmi stai numai în drum.

Şi Leslie deschise uşa.

— Fata din casă a spus că d-na Sutton a plecat după d-ta, astă seară şi a spus adevărul adevărat.

— Deci, noapte bună!

— Nădăjduiesc să te mai văd, ripostă Tillman tulburat.

— Eu nu.

Abia plecase Tillman şi fu din nou deranjat. Leslie recunoscu numaidecât paşii mărunţi şi grăbiţi; alergă spre uşă, o deschise şi Beryl îi căzu în braţe.

— John, scumpul meu John! – zise ea abia răsuflând.

— De unde vii?

Din Wimbledon… nu singură., unchiul Lew aşteaptă afară., zice că dacă ai vrea să-i vorbeşti, ar veni sus.

— Cum? Lew e afară? Ai fost astă seară ia „Clubul Leoparzilor”? Ştii ce s-a întâmplat acolo?

— Da! E adevărat că a murit?

Leslie dădu din cap.

— Da, s-a terminat cu Sutton.

Beryl îşi încorda toată energia, ca să-i poată pune o întrebare. Leslie văzu sforţările ei, şi-i veni în ajutor:

— Ai vrea sa mă întrebi unde mă aflam în clipa în care a fost împuşcat?

Beryl dădu din cap afirmativ.

— Tu n-ai făcut-o! nu, tu nu l-ai omorât… Răspunde-mi John, cine l-a ucis?

John Leslie nu se uită la iubita lui.

— Oricine l-a omorât, Frank Sutton şi-a meritat soarta – zise Leslie sever. Spânzurătoarea tot îl mai aşteaptă pe asasinul sărmanului Larry Graeme. Draga mea Beryl, îmi e nespus de greu să îţi explic lucrurile şi totuşi n-aş vrea să-ţi spun un neadevăr. Aşează-te, draga mea, acolo. Cât eşti de palidă! De ce ai mai plecat astă seară din Wimbledon? Am aflat că ai părăsit casa, imediat după mine.

— Nu e adevărat, îl întrerupse Beryl, nerăbdătoare. M-am retras în odăiţa mea, unde, din nenorocire, am adormit. Unchiul Lew mă căutase peste tot, dar nu m-a putut găsi. Nu-şi închipuise că m-am dus după tine. Dimpotrivă, credea că aflasem toate mârşăviile lui Frank Sutton şi că de aceea fugisem de acasă. Când m-am trezit mai târziu, nu mai era nimeni acasă şi am plecat… numai ca să te găsesc pe tine. Dar te rog, ce ai vrut să-mi spui adineaori?

— Aş vrea să ştiu de ce m-ai căutat? Leslie se aşezase pe rezemătoarea fotoliului, în care o instalase pe Beryl, cuprinzând-o cu braţul.

— Gândurile mele nu erau tocmai clare. Mă stăpânea o singură dorinţă: să te revăd! Şi de aceea am pornit întâi

spre locuinţa ta, de acolo la „Curierul Poştal”, unde mi s-a spus că ai să fii la club. Aşa am nimerit şi eu acolo.

— Sărmana mea Beryl, zise Leslie înduioşat, strângând-o la piept. Aş fi dorit… însă dorinţele, nu folosesc mult.

— Oh, te rog, răspunde-mi o dată că nu eşti tu acela care…

Beryl era extrem de agitată. Unchiul Lew jură că eşti nevinovat! Tu nu l-ai împuşcat, John, tu n-ai putut… să-l omori aşa cu sânge rece?!

— Tu n-ar fi trebuit să fii aici sus, şopti el. Te voi duce jos la Friedmann. N-ar fi trebuit să-ţi permită să vii sus. Cât aş fi fost de fericit, dacă te-aş fi putut scăpa de toate aceste necazuri!

— Dar tu nu eşti capabil de aşa ceva! Sunt perfect convinsă că nu eşti tu făptaşul. Dar, dacă totuşi tu l-ai ucis, desigur că motive puternice te-au hotărât.

Leslie dete uşor din cap.

— Într-adevăr, erau motive precumpănitoare, cumplite… n-aş dori să vorbesc acum despre ele. Tot ce am făcut, a fost degeaba. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, să-ţi păstrez numele nepătat şi să te scutesc de aceste necazuri. Şi poate că aş fi reuşit, dacă nu s-ar fi căsătorit cu tine chiar azi.

Beryl se ridică de pe fotoliu şi-l privi tristă. Totuşi mai făcu o ultimă încercare, să privească curajoasă faptele.

— Sunt perfect liniştit[. Acum pot judeca limpede… crede-mă! Ce ai de gând să faci? Ar trebui să nu-ţi pierzi timpul aici. Ai nevoie de bani?

— Ce ciudat! Toată lumea vrea să-mi dea bani, zise el zâmbind. Chiar şi bătrânul Waldemar.

— Waldemar?

— Nu-l cunoşti… De fapt îl cheamă Anerley… e un ostaş bătrân, pe care l-am cunoscut în Franţa.

— Ştie şi el ce s-a întâmplat?

— Presupune ceva… Beryl aş dori să-ţi pot spune totul… E groaznic într-adevăr! Sunt un nebun! Şi m-am străduit doar, să fiu aşa de cuminte! Da, ştie… crede că ştie ceva… e portar la „Clubul Leoparzilor”. Bietul Waldemar!

— Bietul Waldemar, repetă ea deznădăjduită. E timpul să te gândeşti şi la tine.

— Asta şi fac!

Pe coridor răsunară paşi. Beryl deveni albă ca varul.

— N-o fi poliţia?

— Treci degrabă în aceasta cameră, şi John îi arată uşa prin care se strecurase Anerley. Coboară la unchiul Lew sau stai liniştită acolo.

Beryl porni spre uşa dinspre coridor, o încuie şi trase zăvorul. Imediat după aceasta clanţa uşii fu apăsată violent. În acelaşi timp un glas strident, plin de ură, strigă numele lui John.

— E Milly Trent, şopti el.

Leslie se apleacă, îşi sărută iubita şi-i arătă ieşirea cealaltă. Apoi, nu se clinti până ce Beryl nu părăsi odaia. Pe urmă descuie uşa şi Milly Trent năvăli în cameră. Părul îi era vâlvoi, ochii păreau excesiv de mari, iar faţa, galbenă ca ceara. Stătea dreaptă, cu capul sus şi arăta cu degetul spre Leslie.

— Mişelule! Ucigaşule! striga ea din răsputeri.

Era fără pardesiu, bluza i se înmuiase de ploaie şi ciorapii de mătase purtau urmele stropilor de noroi.

— Ei bine? întrebă el sec şi aspru. Atitudinea lui rece îi smulse ultima rămăşiţă de judecată.

— Asasinule! Câine afurisit! Tu l-ai omorât!… Singur ai spus mai înainte că ai să-l omori. Tu l-ai asasinat mişeleşte ca pe un câine!

— Ca pe un câine turbat! completă Leslie. Nici n-a fost mai bun!

Milly ar fi vrut să riposteze, dar un hohot de plâns o năpădi.

Apoi îşi deschise poşeta, dar înainte de-a fu putut descărca browningul, John o apucă puternic de încheietura mâinii, aşa încât ea scăpă revolverul. Arma căzu pe parchet.

— Ticălosule! Nemernicule! strigă ea din nou. Vei plăti cu spânzurătoarea ceea ce ai făcut. Eu am să te denunţ… Mă

voi duce eu însămi la poliţie… Sunt sigură că Barraball te va prinde. Am adus cu mine pe cineva care o să-ţi târască numele în noroi după cum meriţi!

— Mai bine stăpâneşte-ţi nervii şi taci! Leslie o apuca de braţe şi o împinse pe un scaun. Milly se simţea prea extenuată, ca să se poată ridica.

— Ce fel de femeie eşti d-ta? o întrebă el răstit. Ani de zile ai furat împreună cu el, ai comis fel de fel de excrocherii şi jafuri; i-ai fost complice la sfărâmarea inimilor tinerelor fete, la nenorocirea atâtor victime, d-nă Sutton!

— Minţi! strigă ea. N-a plecat niciodată cu ele. Crezi că aş fi tăcut de ar fi fost aşa?… D-na Sutton!… Ştiai că am fost căsătoriţi?

Leslie dete din cap.

— Am încercat să-ţi smulg destăinuirea chiar azi dimineaţă. Te-am insultat până ce erai gata să te trădezi.

Milly sări brusc de pe scaun şi alergă la uşă, smucind-o furioasă.

— Chiar acum alerg la poliţie să le spun unde eşti de găsit, căci eşti căutat!

— Şi d-ta vei fi căutată, răspunse el.

Milly se întoarse, se opri în faţa lui şi-l privi.

— Crezi oare că mă sinchiseşte ce se va întâmpla cu mine? Pe d-ta te vor prinde Leslie! Eu n-am nevoie de ajutorul nimănui, mă pot îngriji şi singură. Tâlharule! Puşcăriaş bătrân! Câine ordinar! Cât te urăsc! Dar o să-ţi vin eu de hac!

Leslie se aplecă ridică revolverul şi-l puse pe birou.

— Acesta-i revolverul cu care soţul d-tale l-a împuşcat pe Larry Graeme? întrebă el ironic.

— L-a omorât în legitimă apărare, se răsti ea furioasă. S-a găsit şi în mâna lui Graeme un revolver. El l-a împuşcat. Te-ar fi împuşcat şi pe d-ta dacă ar fi ştiut asta! Şi dacă ar fi să mă coste chiar viaţa, te voi duce la spânzurătoare, Leslie l-ai omorât pe Frank Sutton!

— Nu-i adevărat!

Beryl se strecurase pe nesimţite în cameră şi se opri drept în faţa d-rei Milly Trent.

— A-a-a! D-ta eşti aici? Trebuia să bănuiesc!

— Da, am fost toată seara împreună cu el, zise Beryl.

— Ai fost şi la „Clubul Leoparzilor” cu el? – ţâşni Milly Trent, dar înainte ca Beryl să fi putut răspunde, îi spuse Leslie.

— Nu, acolo n-a fost cu mine.

Mânioasă peste fire, Milly Trent o privi pe Beryl:

— Aşa! Vrei să eviţi ca numele iubitului d-tale să fie amestecat în această chestiune? Dar consolează-te, Beryl Sutton! Şi d-ta vei fi târâtă în mocirlă ca şi el.

— E destul de ruşinos că port acest nume, replică Beryl.

— Pentru mine era destul de bun, spuse Milly cu o curioasă inconsecvenţă.

— Atunci de ce nu l-ai purtat? întrebă Leslie tăios. O să-ţi spun eu: pentru că erai avidă de orice afacere murdară care-ţi aducea bani. Nu mă întrerupe! Aproape în toate puşcăriile engleze sunt oameni care au ajuns acolo de pe urma denunţurilor d-tale. Predecesorul meu a fost condamnat la cinci ani închisoare grea fiindcă cutezase să-şi vâre prea mult nasul în afacerile lui Sutton. El nu ştiuse că în urma unui denunţ al lui Sutton, a ajuns la închisoarea din Dartmoor, el nu ştiuse că Sutton era „DENUNŢĂTORUL” şi că d-ta, Milly Trent, l-ai denunţat. Dacă Sutton ar fi fost omorât de zece ori, tot nu ar fi ispăşit destul nenorocirile şi durerile pe care le-a cauzat!

— Dar d-ta, ticălosule, l-ai omorât! strigă ea plângând din nou. Şi pe mine asta mă interesează. Şi să fii sigur că o să-ţi primeşti pedeapsa!

— Dar de ce nu mă denunţi? zise el brusc. Coboară în stradă şi cheamă un poliţist.

După ce Milly ieşi, Leslie trânti uşa la loc şi apoi se îndreptă spre Beryl.

— Ţi-ai pierdut minţile John? întrebă ea înmărmurită. Ai lăsat-o să plece aşa… dar bine, nu te gândeşti…

— Aş dori numai să ştiu cine a însoţit-o. Am o presimţire că-l cunosc.

Leslie deschise uşa şi privi de-a lungul coridorului prost luminat. La o depărtare de câţiva paşi, Joshua Harras stătea rezemat de perete. Era vădit tulburat şi ţinea între dinţi o ţigară turtită.

— Apropie-te Harras! D-ta ai condus-o aici pe tânăra şi drăgălaşa d-nă?

— Ea m-a târât aici, răspunse Harras trist. E într-adevăr o femeie energică. Nu-i vorbă mai toate femeile suferă de un excedent de energie. Văzând-o pe d-ra Stedman, Josua o salută. Mă tem că nu am fost aşteptat şi că deranjez.

— D-ta vii de obicei pe neaşteptate, d-le Harras, observă Leslie şi Josua zâmbi, ca şi când i s-ar fi făcut un compliment extraordinar.

— Sunt pretutindeni şi nicăieri. Sărmana femeie! adăugă Josua, trebuie să mă gândesc la nenorocita fiinţă, care plecă adineaori de aici.

Şi uitându-se la mantaua lui udă de ploaie continuă:

— E chiar foarte ciudat, că asasinatele senzaţionale se întâmplă în nopţi ploioase, când nu e chip să capeţi o maşină, nici pentru bani, nici pentru vorbe bune. Îmi aduc perfect aminte că într-o asemenea noapte, Crippen şi-a omorât nevasta şi a îngropat-o în pivniţa sub o grămadă de cărbuni. Harras continuă zâmbind:

— Fusese un caz într-adevăr amuzant în unele privinţe… Apropo, clubul a fost închis.

— Clubul Leoparzilor”?

Harras dete din cap.

— A fost un act arbitrar şi inutil din partea poliţiei. Din fericire barul a fost închis la urmă, nu din întâmplare. Eram acolo cu inspectorul care cerceta această afacere. Simpatic om, însă din păcate nu bea decât limonada şi sifon. Da, a fost o şansă fericită pentru mine că am fost martor ocular la, cum aş putea zice mai bine… această tragedie.

Leslie se dădu un pas înapoi. Beryl avea impresia că se îngălbenise.

— Da, am fost martor ocular… şi n-am fost martor ocular, continuă Josua, fixându-l pe Leslie. Am văzut numai cum cineva a descărcat un foc de revolver, totuşi, n-aş putea jura că am recunoscut persoana care a tras. Nu sunt jurist, dar vă întreb: ce se întâmplă cu acela care împuşcă pe un altul în legitimă apărare? Pe d-ra Trent o preocupa tot drumul această problemă. Cred însă, că ca căuta să justifice omorârea lui Larry Graeme. Dar ziariştii nu pot soluţiona asemenea probleme.

— Aş vrea să te întreb ceva, Harras. O să citezi şi numele d-rei Beryl Stedman în articolele d-tale?

— E imposibil să-l omit după tot ce s-a întâmplat.

— Dar, în ceea ce te priveşte pe d-ta, totul se poate termina cu căsătoria d-rei Stedman, nu-i aşa?

— Fireşte, în articolul meu, dl. Leslie. Dar e o chestie mult mai dificilă: cum o să arate raportul poliţiei?

După o pauză, Leslie zise:

— Tillman a văzut-o.

— Tillman! exclamă Harras. Tillman a fost acolo?

— Da, în faţa clubului şi a văzut-o acolo pe d-ra Stedman.

— Cum?!… se găsea în faţa clubului, unde a văzut-o pe d-ra Stedman? Foarte neplăcut. Dar eşti sigur că a fost numai afară? D-ta personal l-ai văzut… Sau te pomeneşti că i-ai şi vorbit? întrebă Harras nerăbdător.

Leslie putu să-l liniştească în această privinţă.

— Slavă domnului!

John se întoarse brusc către Beryl şi îi spuse energic, aproape poruncitor:

— Haide acum jos cu mine, la maşină şi întoarce-te acasă la Wimbledon.

— Dar… începu ea.

— Nici un dar… trebuie să pleci; trebuie să fiu singur după ce te voi conduce acasă. Am de meditat la tot ce s-a întâmplat şi aş dori să mai vorbesc noaptea aceasta cu dl.

Harras. Mai trebuie să-l văd şi pe Tillman, adăugă el necăjit. Am impresia că acest domn poate deveni foarte neplăcut.

— E o persoană extraordinar de amabilă, interveni Josua. Adică nu în ceea ce priveşte profesia sa, ci ca simplu particular. Cred că te vei putea înţelege cu dânsul.

— Vom vedea, observă Leslie.

Jos în automobil aştepta Lew Friedmann, zgribulit într-un colţ. Îl salută pe Leslie foarte scurt şi abia scoase un cuvânt tot drumul până acasă. Nici Beryl nu vorbi nimic, îşi ţinea doar mâna într-a lui. Leslie încercă să angajeze o conversaţie, dar nu izbuti şi fu bucuros când ajunseră la Hillford.

Acasă la ei, Friedmann se mai dezgheţă. Întâmplările din noaptea aceea îi copleşiseră moralul şi Beryl remarcă pentru prima dată cât de bătrân arăta.

— Vii şi tu în bibliotecă, sau preferi să te culci?

Beryl clătină din cap.

— Nu mi-e somn de loc, unchiule. Am dormit doar de ajuns mai înainte, răspunse ea calmă. Nu ştiu dacă n-ar fi fost mai bine dacă nu dormeam.

— Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că ai dormit, replică unchiul Lew răguşit. Deschise apoi uşa bibliotecii şi intrară cu toţii acolo.

— Până aduse valetul ceaiul nu se vorbi nimic. Unchiul Lew îşi turnă mult coniac şi dădu ceaiul pe gât.

— Asta mi-a făcut bine, zise el, aşezându-se în fotoliul său favorit, în apropierea sobei. Doamne, Dumnezeule! Ce noapte a fost asta!

— Ştii Friedmann?…

— Despre Sutton?… Da, ştiu totul. Şi întorcându-se către Leslie: i-ai povestit şi lui Beryl?

— I-am spus că Sutton e mort.

— I-ai spus că… I-ai spus cine era?…

— Nu, răspunse Leslie şi-l privi mirat. Dar cine a fost? Nu înţeleg ce vrei să spui?

— Era „DENUNŢĂTORUL”, zise Friedmann cu ură. Ba era şi mai mizerabil… Ţi-aminteşti, Beryl că într-o seară discutam despre oamenii care şi-au făcut o specialitate din bigamie?

— Da, îmi amintesc bine. Susţineai atunci că furtul e scuzabil în comparaţie cu asta şi eu m-am mirat. Apoi ne-ai povestit despre acest om teribil, doar nu era?…

— Frank Sutton, completa Lew. Când am aflat am crezut că înnebunesc.

— Şi de unde ştii? întrebă Leslie care-şi trudise mintea toată seara ca să afle cum fusese informat Friedmann.

— Astăzi mă intrigaseră nişte glasuri în salon… şi ca să fiu sincer, bănuiam… după diverse fapte că între Sutton şi Milly Trent ar putea fi anumite legături. Auzeam cum vorbeau amândoi şi aveam impresia că se ceartă. Asta m-a neliniştit. În alte împrejurări, desigur că nici prin gând nu mi-ar fi trecut să-i spionez, dar, era în joc fericirea lui Beryl şi Friedmann strânse puternic mâinile nepoatei sale. Mă gândesc numai la fericirea şi viitorul tău şi trebuia să ştiu, care erau adevăratele legături dintre Frank şi Milly şi atunci deschizând puţin uşa, am auzit îngrozitoarea poveste. Aşa mi-am dat seama că am măritat-o pe drăguţa mea Beryl cu „DENUNŢĂTORUL”, un criminal, un excroc, un tăinuitor, un mizerabil, care era căsătorit şi care obişnuia să-şi părăsească logodnicele la uşa bisericii. Înţelesei apoi că pe tine nu vrea să te părăsească. Auzind asta am devenit furios şi mă mir şi acum cum de nu am dat buzna în cameră să-l strâng de gât. Acum îmi pare rău că n-am făcut-o. Numai gândul că tu, Beryl, te aflai acolo sus, în cameră şi habar n-aveai de nimic, numai acest gând m-a reţinut. M-am dus sus să te văd şi să-ţi spun tot adevărul. În afară de asta doream să găsesc şi mângâiere. Mi-ai liniştit doar de atâtea ori accesele de furie pe care le aveam înainte. Însă nu te-am găsit în camera ta. Dacă eram cu mintea clară, desigur că te căutam şi-n baie. Dar deodată, mi-a venit gândul că ai aflat totul despre Sutton şi alergai

imediat în odaia mea unde mi-am schimbat hainele, şi de grija ta, am uitat pe moment ceea ce ştiam despre Sutton. Când am coborât, el plecase deja, dar nu ştiam unde-l pot găsi. Nu m-am gândit să trec pe la biroul lui, unde totuşi aş fi dat peste el, ci m-am dus în altă parte.

— Acum începu şi Beryl să priceapă unele lucruri.

— Ai fost la „Clubul Leoparzilor”? întrebă ea îngrozita.

— Da, acolo am fost. Îl cunosc pe Anerley şi odată când îi mergea prost l-am ajutat. Este un vechi ostaş, pe care l-am întâlnit în timpul războiului din Africa de Sud. Nu fusesem de multă vreme la club, dar astă seară m-am dus acolo.

— Atunci d-ta erai domnul care dormea în camera 4? întrebă Leslie zâmbind.

Lew dete din cap.

— Aveam intenţia să mă răfuiesc definitiv cu Frank Sutton. În afară de Anerley, nimeni altul nu m-a văzut intrând în club. Nici fiul său nu era atunci, acolo. Anerley a fost foarte mirat când m-a văzut. I-am spus că nu mă simt aşa de bine şi că aş vrea să dorm. L-am rugat să nu pomenească nimănui de prezenţa mea la club. Întâmplător, mi-a dat o cameră alături de sala de şedinţe, pe care o rezervase Sutton. Am auzit când a intrat Frank, şi pentru că ascultam la peretele subţire, ce despărţea odăile noastre, am auzit şi convorbirea lui telefonică. Am deschis atunci uşa odăii lui Frank, care recunoscându-mă, a sărit de pe un scaun, vrând să scoată revolverul din buzunar. În acel moment însă, am tras un foc din browningul meu!

— Tu… tu l-ai omorât?!…Hi?… Beryl holbă ochii la el. Tu, unchiule l-ai omorât?!

Lew afirmă şi capul îi căzu pe piept.

— Da, eu. Şi nu regret ce am făcut. Justiţia mă va judeca. Şi dacă cineva şi-a meritat moartea, apoi acela a fost Frank Sutton.

Beryl îl privi pe John.

— Şi tu ai ştiut asta?

— Da, a ştiut-o răspunse Lew. Tocmai când descărcăm arma, cineva mi-a dat o lovitură puternică peste braţ. M-am întors şi l-am văzut pe Leslie. Mi-a luat arma din mână şi apoi m-a condus în grabă până în dreptul unei scări dosnice, pe unde m-am strecurat în stradă. Nu m-a văzut nimeni, absolut nimeni.

— Dragul meu unchi! exclamă Beryl, îngenunchind în dreapta lui. Apucându-i apoi mâna, îşi rezemă capul de braţul lui. Plângea şi râdea printre suspine, ca ieşită din minţi.

Trecu un timp până ce Beryl se linişti; apoi Leslie plecă.

— Vrea să-l vadă pe Tillman, zise Lew.

— Tillman? Ce este cu Tillman?

Dar la întrebările ei, unchiul Lew nu putu răspunde nimic. Mai avea o datorie grea. Aşteptarea medicului pe care îl chemase şi după ce acesta plecă, îl chemă pe şofer.

— Ai să mă duci, zise Lew, la inspectorul de poliţie din Bow Street. Eu nu o să mă mai întorc. Vei veni deci înapoi la Wimbledon şi vei sta la dispoziţia d-rei Beryl.

După ce îşi rândui afacerile, se urcă în maşină şi porni repede spre oraş. De abia plecase, că telefonul sună violent.

La ora unu şi jumătate noaptea, maşina se opri în faţa portalului întunecat al inspectoratului de poliţie. Friedmann mai stătu puţin în ploaie pentru a da şoferului ultimele instrucţiuni:

— Nu mă aştepta. Poate că va trece mult până să mă duci din nou. Asculta John, du-te mâine dimineaţă la căpitanul Leslie şi vorbeşte cu dânsul. Pe urmă vei hotărî dacă vrei sau nu, să mai rămâi în serviciul meu.

După ce automobilul dispăru, Lew urcă cu pas sigur cele patru trepte, îndreptându-se către gardianul de la uşă.

— Aş dori să-i vorbesc D-lui inspector de servici, zise el.

Gardianul îl conduse în biroul puternic luminat.

— Mă numesc Lew Friedmann spuse el.

— Da, vă cunosc foarte bine, d-le Friedmann, zise inspectorul zâmbind. Cu ce vă pot servi? Aţi pierdut ceva?

— Nu. Am venit să mă predau poliţiei. Am săvârşit un omor, continuă Lew calm pe la ore 9.30, am împuşcat un om cunoscut sub numele de Frank Sutton, poate mai cunoscut sub porecla „DENUNŢĂTORUL”. L-am omorât în Clubul Leoparzilor.

Un ofiţer superior de poliţie care se afla de faţă, îl privi uimit, apoi răspunse râzând.

— Sunteţi nevinovat. Mi-e teamă că aţi confundat vinul roşu ce se vărsase în odaie, cu sânge de om.

— Totuşi declar încă o dată, că l-am omorât.

Ofiţerul de poliţie clătină capul.

— Eu vă asigur că vă înşelaţi. Vin tocmai de la Middlesex Hospital, unde este internat Sutton, care de fapt se numeşte Sthal. Nici nu este măcar rănit.

Lui Lew nu-i venea să-şi creadă urechilor şi-şi duse năuc mâna la frunte.

— Sutton trăieşte? Visez oare? se întrebă el cu glas înăbuşit Şi dacă totuşi… n-am descărcat revolverul asupra lui… de ce este la spital?

— Este acolo fiindcă după propria lui declaraţie, a băut din greşeală stupefiantul, ce urma să-l dea unei persoane, prietenă cu el. Dacă declaraţiile prietenei lui sunt adevărate, peste şase săptămâni îl vom vedea atârnând în spânzurătoare.

De fapt Field, urma să plece la ora şase de la redacţie. Dar gazetarii nu au ore fixe de slujbă şi nici nu le pot avea, fiindcă de cele mai multe ori sunt reţinuţi de chestiuni urgente neprevăzute, la ore la care de mult ar trebui să se afle în sânul familiei. Redactorii fac experienţe. Ei pot pleca din birou la ore anumite şi o şi fac indiferent de cele ce se întâmplă, chiar în timpul unui cutremur.

Totuşi, era ora trei din noapte, şi Field se mai afla încă în birou, numai în cămaşă, fără vestă, cu ţigara în dinţi. Sub ochelari, ochii îi străluceau mulţumiţi, deşi era grozav de ostenit.

În faţa lui stătea întins un exemplar umed al „Journalului”. Modul cum îşi procurase foaia de corectură de la ziarul rival, era secretul lui şi al omului său de încredere. În faţa lui Field, Josua Harras, se instalase comod în fotoliul redacţiei şi avea în faţa lui un sandvici cu şuncă şi un pahar cu bere…

— Acestea sunt episoade admirabile în viaţa unui om – declară redactorul şef, care la această oră matinală obişnuia să devină filosof. Să zicem că, de pildă, o duduie nostimă şi tânără îţi face primele avansuri.

— Aşa ceva, îl întrerupse Harras cu gura plină, nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Dar nici n-am făcut aluzie la d-ta, mă refer la persoane cu mult mai distinse. Şi apoi voiam să compar această bucurie, cu aceea ce o simte soldatul pe câmpul de luptă învingându-l pe duşman. Field dădu pe gât o înghiţitură de bere.

— Şi totuşi nimic nu se poate compara cu satisfacţia de a citi corectura ziarului de peste drum.

— Adică, ziarul de după colţ – observă Harras, care ţinea la precizie.

— Fie şi de după colţ. Ei bine, am bătut-o.

— Eu am bătut-o – mormăi Harras.

— D-ta eşti doar unul din grosul armatei, în momentul de faţă. Dacă nu te-aş fi îmboldit eu mereu, şi nu te-aş fi luat la ocări…, fiindcă de felul dumitale eşti foarte leneş, nu ai fi avut un asemenea reportaj. Totuşi trebuie să recunosc Harras, că d-ta ai fost în stare să miroşi afacerea mai repede ca oricare confrate din sectorul nostru. Tipii ăştia, continuă Field arătând spre corectura inofensivului „Journal”, l-au înhămat de săptămâni pe cel mai priceput ziarist. D-ta însă, doar ai cercetat, aşa, puţin, chestiunea chiar sub nasul lui şi l-ai doborât. Şi cel mai favorabil… Field făcu o pauză ca să găsească cuvântul nimerit.

— Triumf, completă Harras.

— Meritul, am vrut să zic, îl constituie descoperirea d-tale, că denunţătorul este încă în viaţă.

— Asta e o dovadă de cea mai mare genialitate!

Deodată zbârnâi soneria telefonului de pe masă, iar Field îl ridică cu vădită indolenţă.

— Nu mă interesează acum, observă el. Vreau să dorm.

Sunase portarul casei. Field prânzea cu satisfacţie ascultând mai departe.

— Ei bine, fie. Spune-i să vină sus.

Puse receptorul în furcă uitându-se la Harras.

— Unul dintre amicii d-tale ţine să te felicite.

Harras nu se lăsa prea mult impresionat de felicitările amicilor. Totuşi presimţea că vizita e importantă. Când apăru în prag Tillman reporterul zâmbi satisfăcut. Se ridică de pe scaun, ca să-l salute pe marele său rival, căci Artur Tillman Johns de la „Journal” era de mulţi ani socotit drept reporterul cel mai straşnic în chestii criminale.

— Îmi scot pălăria până la pământ înaintea d-tale, copoi bătrân, zise el, strângând cu entuziasm mâna lui Harras. Tocmai am izbutit să şterpelesc una din primele d-talc corecturi.

Field se trudi zadarnic să dosească sub masă corectura ultimei ediţii a „Journalului”.

— Să fim liniştiţi, că nu eşti d-ta, Field, unicul corupător din acest cartier al presei, însă articolul d-tale e ceva piramidal. Harras eşti extraordinar. Va fi nevoie să scoatem o ediţie suplimentară în care să reproducem cât mai mult din cele scrise de d-ta. Totuşi, d-ta ai fost cel dintâi din toată ţara, ceea ce pentru „Journal” nu-i tocmai măgulitor. Dar pe prietenul nostru Leslie, l-ai văzut?

Harras se uită la ceas.

— Mi-a făgăduit că va veni să vorbească cu mine înainte de a se duce acasă. De aceea mă şi găseşti aici. Straşnic bărbat, halal! A obţinut postul la „DENUNŢĂTOR” numai pentru că s-a dat drept puşcăriaş. Sutton ţinea să angajeze

numai hoţi, de aceea îl şi angajase pe Leslie. Scotland Yardul i-a falsificat actele de puşcărie.

— Cum se face, că idiotul de gardian de la Bowstreet, nu l-a cunoscut, întrebă Tillman Johns.

— Dar cine îl cunoaşte? Când a fost arestat şi a spus inspectorului de poliţie cine este, a trebuit să vină Elford de la Scotland Yard şi să-i dea drumul.

— Şi cine-i în realitate tipul? întrebă Tillman Johns.

Chiar în momentul acesta intră Leslie pe neaşteptate. Avea felul lui să se strecoare prin faţa portarilor şi a paznicilor fără să le mai ceară permisiunea.

— Sincerele mele felicitări, zise el dând mâna lui Harras, ştii că articolul d-tale pare a fi adevărul pur, deşi nu corespunde întocmai realităţii.

Radios, Josua se adresă lui Field.

— D-le Field, îmi dai voie să ţi-l prezint pe dl. inspector Barraball de la Scotland Yard?

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna peste masa de scris.

— Încântat, zise Field.

— Nu mai puţin, răspunse John Leslie Barraball.

SFÂRŞIT